Η ΓΥΝΑΙΚΑ
Η ΣΕΛΙΔΑ ΤΟΥ ΧΙΟΥΜΟΡ

ΣΥΓΚΑΤΑΒΑΤΙΚΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ

Ο ΕΙΣΠΡΑΚΤΩΡ : Σᾶς ἐπανλλμβάνω κυρία, ὅτι ἀπαγορεύεται νὰ βάζετε σωρὸ τὰ πακέτα στὶς θέσεις τῶν ἐπιβατῶν.

—Δὲν πιάνουν θέσι ἐπιβάτου, κύριε εἰσπράκτωρ. Τὰ κρατάει ὁ ἄντρας μου !

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

ΕΚΜΥΣΤΗΡΕΥΣΕΙΣ ΑΝΔΡΩΝ

— Ποιὸς εἶναι, κατὰ τὴ γνώμη σάς, ὁ καλύτερος τρόπος γιὰ νὰ μάθῃς τί σκέπτεται μιὰ γυναῖκα ;

— Νὰ τὴν παντρευτῆς !...

⊠⊠⊠

ΣΤΟ ΦΑΡΜΑΚΕΙΟ

— Καὶ τί θὰ μοῦ δώσετε γιὰ ἐγγύησι ὅτι μὲ αὐτὸ τὸ φάρμακο θὰ ξαναβγοῦνε τὰ μαλλιά μου;

— Μιὰ τσατσόρα !....

⊠⊠⊠

ΕΡΩΤΟΥΝ ΜΙΑ ΚΥΡΙΑ :

— Γιατὶ ἐσεῖς οἱ γυναῖκες, ὅταν συναντιοῦνθε ἀρχίζετε τὰ φιλιὰ μεταξύ σας, ἐνῶ οἱ ἄνδρες δὲν φιλιῶνται ;

— Ἀπλούστατα. Γιατὶ οἱ ἄνδρες ἔχουν κάτι καλύτερο νὰ φιλήσουν : Ἐμᾶς ! Ἐνῶ ἐμεῖς δὲν ἔχομε !....

⊠⊠⊠

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

— Ὅταν πιῶ καφὲ δὲν μπορῶ νὰ κοιμηθῶ.

— Σὲ μένα συμβαίνει τὸ ἀντίθετο. Ὅταν κοιμᾶμαι, δὲν μπορῶ νὰ πιῶ καφέ !...

⊠⊠⊠

ΣΤΟ ΕΞΟΧΙΚΟ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟ :

— Γράφετε στὶς ρεκλάμες «τρεχούμενο νερό». Κι' ἐδῶ, στὸ δωμάτιό μου, οὔτε νερό, οὐτε λεκάνη καὶ οὔτε κουβᾶ ἔχει...

— «Τρεχούμενο νερό», ἐννοοῦμε τὸ ποταμάκι ποὺ τρ'χει ἀπ' ἔξω.... Κυττᾶξτε το !... Μιὰ χαρὰ εἶναι !.

□□□

ΓΙΑ ΝΑ ΞΕΡΕΤΕ ΤΟΥΣ ΑΝΔΡΕΣ

Συμβουλές

Ὁ ἄντρας καὶ στὰ χρόνια μας
Καὶ σ' ἄλλα πιὸ παλιὰ
Τρελλαίνεται ὁ ἄπιστος
Γιὰ ξένη ἀγκαλιά.
Καὶ σὰν μᾶς ἀπατᾶ
Κι' ἄλλοῦ χαρὲς ζητᾶ
Ἐμᾶς περιποιεῖται
Καὶ στὰ μάτια μᾶς κυτᾶ....

⊠⊠⊠

Νὰ εἴσαστε Κυρίες μου
Ἐν ἐπιφυλακῇ,
Καὶ ἄν ἡ τρυφερότης του
Εἶν' ἐξαιρετική
Προσέξτε τον καλὰ
Τὰ χάδια τὰ πολλὰ
Τὰ συνηθίζει ὁ ἄντρας
....ὅταν μᾶς γελᾶ !

ΜΙΑ

ΜΕΡΙΚΑ ΛΟΓΙΑ ΣΤΟΥΣ ΑΝΔΡΕΣ

Ἀγαπητοί μου Κύριοι,

Στὸν ἄνδρα ἡ καλλονὴ
Νὰ εἶσθε βεβαιότατοι, πὼς δὲν μᾶς συγκινεῖ
Καὶ ἄδικα ἡ σκέψις σας καὶ τὸ μυαλό σας τείνει
Πῶς, ὅλοι νὰ φαινόσσοτε, μποῦτε, σὰν Βαλεντῖνοι...
Δὲν σᾶς πηγαίνει ἡ ὤμορφιά, κι' ἀδίκως προσπαθεῖτε
Μὲ χίλια μέσα πονηρά, ὡραῖοι νὰ φανῆτε.
Κι' ἄν θέλετε νὰ γίνετε, σωστοὶ Ραμὲν Νοβάρρο,
Οἱ πιὸ πολλοί σας, κάνετε μονάχα γιὰ τὸ κάρρο !...
Ἀδίκως καταπιάνεσθε νὰ γίνετε μοιραῖοι.,
Ἄν γεννηθήκατε ἄσχημοι, δὲν γίνεσθε ὡραῖοι.
Τί πᾶτε στὰ κουρεῖα σας — δὲν σᾶς τὸ λέω ἀστεῖα—
Κι' ἀρχίζετε τὴν τρομερὴν ἱεροτελεστία ;
Ἐκεῖνο σας τὸ ξύρισμα. μὲ «κόντρα» ἐπιμελῆ
Πιστέψτε το πολὺ καλά, πὼς δὲν σᾶς ὠφελεῖ....
Ζεστὲς πετσέτες βάζετε, καὶ ποῦδρα καὶ κολώνια
Κι' ἐλικρινῶς σὰν σᾶς κυττῶ, μοῦρχεται ἀπορία :
Ξεχνᾶτε ὅτι ἄνδρες εἶσαστε, ἄνδρες μὲ παντελόνια
Καὶ σὰν γυναῖκες κάνετε, ἀπ' τὴν κοκκεταρία ;
Ὕστερα, θάρθουν τὰ μαλλιά. Μὴ βρεχῇ καὶ μὴ στάξῃ
Καὶ ἡ χωρίστρα, θέλετε νὰ εἶναι πάντα ἐν τάξει.
Καὶ ἀπὸ σᾶς οἱ πιὸ φαιδροί, εἶναι οἱ φαλακροί,
Ποὺ, τὴν ἀλήθεια, θέλοντας νὰ κρύβουν, τὴν πικρὴ
Μὲ δύο τρίχες ποῦχουνε, φαλάκρα νὰ μὴ δεῖξουν,
Ἕνα κεφάλι ὁλόκληρο, κυττάζουν νὰ τυλίξουν,
Μὲ τὶς δυὸ τρίχες μοναχά. Μὰ εἶναι κωμικό....
Δὲν σᾶς ἀρέσει, δυστυχῶς, ποτὲ τὸ φυσικό,
Καὶ πάντοτε κυττάζετε, ποὺ 'ναι ντροπὴ καὶ δνειδος
Νὰ φαίνεσθε στὰ μάτια μας μὲ καλλονὴ Ἀδώνιδος !...
Ἕνα μουστάκι ποῦχετε, χιλιοβασανισμένο
Ἀδίκως τὸ πειράζετε κι' ὅλο τὸ ψαλλιδίζετε...
Ἡ ἐντελῶς ξυρίστε το, κι' ἄς εἶναι ξυρισμένο
Ἡ ἐντελῶς ἀφῆστε το, γιὰ νὰ μὴν ἐμφανίζεται
Πότε μικρό, πότε κοντό, καὶ πότε μιὰ σαλιά,
Πότε τσιγγέλι ἀληθινὸ καὶ πότε... κουτσουλιά !...
Ἀδίκως γιὰ μοντέλλα σας παίρνετε τοὺς ἀστέρες,
Τὸν Βίλλυ Φρίτς, τὸν Μπουαγιέ, τὸν Γκέϊμπλ, τὸν Κιεποῦρα
Ἄνδρες χονδροί, παχύτατοι μὲ στρογγυλὲς γαστέρες
Ἄνδρες λιγνοί, ξερακιανοί καὶ ἄνδρες μὲ κάμπουρα...
Αὐτὰ τὰ ἐλαττώματα, ποὺ ἡ Φύσις σᾶς τὰ δίνει,
Ὅσο κι' ἄν προσπαθήσετε, ἡ Τέχνη δὲν τὰ σβύνει
Καὶ στὸν καθρέφτη ἄδικα κυττᾶτε τὸ κεφάλι σας
Ἐνῶ ἔχετε τὰ χάλι σας !....

Ἄνδρες ! Νὰ μὴ γελιόσαστε. Ἀφῆστε τὰ στολίδια
Τὶς ποῦδρες, τὶς κολώνιες σας καὶ τ' ἄλλα μπαχλιμπάσια.
Ἄνδρες ! Ἐμεῖς σᾶς θέλομε, ὅπως σᾶς φτιάνει ἡ Φύση
Καὶ θὰ ἔκανε πολὺ καλά, καθένας σας ν' ἀφήσῃ
Κάθε κοκκεταρία του, ποὺ δὲν τὸν ὠφελεῖ.
Ἴσως, σᾶς θ'λουμ' ἐξυπνους καὶ δυνατοὺς πολύ
Γιατί — αὐτὸ τ' ὁμολογῶ — πρέπει, καλοῦ—κακοῦ
Νὰ φαίνετ' ἡ διαφορὰ τοῦ φύλου τοῦ ἀνδρικοῦ.
Ὁ ἄνδρας, νὰ ἐπιβάλλεται, πρέπει κάθε στιγμὴ
Καὶ ἄν μπορῇ — ποὺ δὲν μπορεῖ — νὰ δείχνῃ καὶ πυγμή !....
Πρέπει νὰ εἶναι σοβαρὸς πολὺ καὶ νὰ τὸ δείχνῃ
Νὰ ἔχῃ καὶ φιλότιμο, μὰ δίχως νὰ τὸ ρίχνῃ....
Ὅμως, αὐτὰ δὲν τάχετε.... Κι' ὅλων αὐτῶν ἐλλείψει
—Πρέπει γυναῖκα νὰ βρεθῇ νὰ σᾶς ἀποκαλύψῃ—
Στὴν...καλλονὴ τὸ ρίχνετε καὶ διαρκῶς γυρεύετε
Ὡραῖοι νὰ φαινόσαστε γιὰ νὰ μᾶς ... γοητεύετε !....
Τὰ κόλπα αὐτὰ τὰ ποιηρά,
"Ισως περνοῦσαν μιὰ φορά,
Μὰ τώρα πλέον, δὲν περνοῦν, διότι δὲν τὰ χάβομε
Κι' ἀνοίξαμε τὰ μάτια μας γιὰ νὰ σᾶς καταλάβομε !
Ἄνδρες ! Ὁ κόσμος ξύπνησε καὶ δὲν περνοῦν αὐτά
Κι' ἐμεῖς ποὺ σᾶς ἐνοιώσαμε, σᾶς λέμε ὀρθὰ-κοφτά
Ἀφῆστε τὶς μπαγαποντιές καὶ τὰ μαϊκαραλίκια
Γιατὶ ἀλλοιῶς, θὰ πάθετε μεγάλα ρεζιλίκια....
Ἄνδρες ! Ποὺ κορδονώσαστε καὶ τοὺς μεγάλους κάνετε
Καὶ μᾶς γλυκοκυττάζετε, κι' ὅλα μᾶς καλοπιάνετε....
Ἄνδρες, ποὺ σαλιαρίζετε κι' ἀρχίζετε τὶς γλύκες,
Ἄνδρες, ποὺ ἔχετε σκοπό, νὰ κυνηγᾶτε προῖκες
Ἄνδρες, ποὺ ὅλο ψάχνετε, ποιάν θὰ ἐρωτευθῆτε....
Ἄνδρες ! Εἴσθε ρεζιλήδες πολὺ ! Οὔ νὰ χαθῆτε !....

Η ΣΟΥΦΡΑΖΕΤΤΑ

ΜΟΝΤΕΡΝΕΣ ΥΠΗΡΕΤΗΣΙΕΣ

— Λοιπόν—; Πῶς τὰ πᾶς μὲ τὴν καινούργια σου ὑπηρέτρια ;

— Δόξα τῷ Θεῷ, καλά. Κάθε Κυριακὴ ἀπόγευμα ποὺ μένει στὸ σπίτι, μὲ ἀφίνει καὶ βγαίνω ἔξω !...

⊠⊠⊠

— Μαρούλα ! τί βλέπω ; Φορᾶς τὴν τουαλέττα μου ;

— Δὲν φταίω ἐγὼ κυρία. Ὁ κύριος μοῦ εἶπε νὰ δῶ ἄν μοῦρχεται, γιατὶ θέλει νὰ μοῦ χαρίσῃ μιὰ ἰδία !...

⊠⊠⊠

— Εἴσθε εὐχαριστημένη ἀπὸ τὴν ὑπηρέτριά σας ;

— Πολύ. Ἡ ἄλλη ποὺ ἔφυγε μοῦ εἶχε σπάσῃ ὅλα τὰ πιάτα τῆς σούπας. Αὐτὴ σπάει τὰ ρηχά κι' ἔτσι θὰ μπορέσωμε νὰ πάρωμε νέο σερβίτσιο !....

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

— Μία γυναῖκα δὲν πρέπει ποτὲ νὰ συγχωρῇ σ' ἕναν ἄνδρα, τὴν συγγνώμη ποὺ τυχὸν ἀναγκάστηκε νὰ τοῦ ζητήσῃ.

— Ἡ μεγαλύτερη ἀπόδειξις ποὺ μπορεῖ νὰ σᾶς δώσῃ ἕνας ἄνδρας γιὰ τὸν ἔρωτά του εἶναι, νὰ τὸν κρατᾶ μυστικόν !

□□□

ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ Η ΚΑΡΔΙΑ

Ἡ καρδιά, τῆς γυναίκας ἡ καρδιὰ
Εἶναι σπιτάκι ἐπιπλωμένο....
Μπαίνεις μέσα μιὰ βραδυὰ
Μὲ δυὸ φιλάκια ὅταν τὸχεις νοικιασμένο....

Τί σπιτάκι ὤμορφο, θαυμάσιο
Μὰ δὲν ξέρει ἀπό...Ἐνοικιοστάσιο
Καὶ ξαφνικὰ κομμιὰ βραδυὰ
Ἔξωσι σοῦ κάνει τῆς γυναίκας ἡ καρδιά !

ΓΙΑΝΝ

□□□

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ...

Τῆς Σουφραζέττας

Δεσποινίδας Α. Β. Γ. Δ. Ε. Ζ. κ.λ.π. —Μάλιστα. Ὁ κύριος Παπᾶς τὸ ἐξύρισε τὸ μοῦσι ποὺ εἶχε ἀφήσῃ γιὰ τὸν «Μάκβεθ». Ὥστε μπορεῖτε πάλι νὰ τὸν ἐρωτευθῆτε !

Δεσποινίδα Σοφίαν Βέμπο, Αἴγυπτον.—Δὲν τὸ καταλαβαίνω αὐτό. Γιατὶ νὰ βάλετε καινούργια δόντια ; Μήπως οἱ Αἰγύπτιοι στὰ δόντια θὰ σᾶς ἐκύτταζαν ; Τί εἴσαστε ;

Κυρίαν Ἀλίκην Μουσούρη, Ἀλεξάνδρειαν.— Ἄσχημα κάνετε ποὺ πᾶτε τόσο μακρυά, στὴν Αἴγυπτο. Ἄν σᾶς συμβῇ τίποτε, δὲν θὰ μπορέσετε νὰ «πεταχτῆτε» ὡς τὴν Αἴγυπτο καὶ νὰ ξαναγυρίσετε.

Πριγκήπισσαν Σαχεραζάτ, Ἰνδίας.— Ὄχι, δυστυχῶς. Τὸ τελευταῖο βιβλίο τοῦ κ. Δόξα, δὲν ἔχει μεταφραστῆ στὴν Ἰνδική. Σ' ὅλες τὶς ἄλλες γλῶσσες τοῦ κόσμου εἶναι μεταφρασμένο καὶ ἕτοιμο. Ὅσο γιὰ τὰ χειρόγραφά του δὲν ξέρω ἄν τὰ πουλᾶ. Πάντως θὰ τοῦ κάνωμε μιὰ πρότασι γιὰ λογαριασμό σας.

Κυρίαν Γκρετταν Γκάρμπο, Χόλλυγουντ.— Δυστυχῶς, ὁ κ. Τοτὸς Μυράτ δὲν εὐκαιρεῖ πρὸς τὸ παρόν. Εἶναι ἀπασχολημένος μὲ ἄλλους ἔρωτας.

Η ΣΟΥΦΡΑΖΕΤΤΑ

Υ. Γ. — Ἡ Σουφραζέττα ἀπαντᾶ εἰς ὅσας στολὰς λαμβάνει.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ ΑΘΗΝΩΝ

ΗΧΟΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ
10
ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1937
ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 56

Γραφεῖα: Πατησίων 8
Τυπογραφεῖα: Παλαμήδου 4

Συνδρομαί:
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ:
Ἐτησία Δραχ. 175
Ἑξαμηνος
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ:
Ἐτησία 1 Λ. Ἀγγλίας

ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ ΤΟΥ ΣΑΛΟΝΙΟΥ

Οἱ Μάγισσες

Διάλογος μεταξὺ ἑνὸς ΚΥΡΙΟΥ καὶ μιᾶς ΚΥΡΙΑΣ

ΚΥΡΙΟΣ. Μεγάλη κουβέντα ἔγινε αὐτὲς τὶς μέρες στὶς ἐφημερίδες ἐξ αἰτίας τοῦ «Μάκβεθ», ποὺ παίζεται, γιὰ τὶς μάγισσες ποὺ φανερώνονται μπροστὰ στὸν ἥρωα τοῦ ἔργου καὶ τὸν παρασύρουν σὲ φοβερὰ κακουργήματα.

ΚΥΡΙΑ. Ἐκεῖνον ὅμως τὸν καιρὸ πίστευαν στὰ πονηρὰ πνεύματα καὶ τὶς μάγισσες.

ΚΥΡΙΟΣ. Καὶ μήπως σήμερα πολλὲς ἀπὸ σᾶς τὶς γυναῖκες δὲν πιστεύουν;

ΚΥΡΙΑ. Γιατί ὄχι καὶ οἱ ἄντρες. Ἴσως ὄχι· ἐδῶ στὸν τόπο τοῦ ἥλιου. Μὰ σὲ πολλὲς ἄλλες χώρες ποὺ τὸ κλίμα κάνει τοὺς ἀνθρώπους μυστικοπαθεῖς, ὑπάρχουν σπουδαιοφανεῖς ἄντρες ποὺ τρέχουν στὶς μάγισσες γιὰ νὰ τοὺς βοηθήσουν νὰ φθάσουν στὰ ἀντώτερα ἀξιώματα, νὰ γίνουν διευθυνταὶ διαφόρων ὀργανισμῶν, βουλευταί, γερουσιασταί, ὑπουργοὶ κτλ.

ΚΥΡΙΟΣ. Ἔστω, ἂς παραδεχθοῦμε πὼς ὑπάρχουν καὶ ἄντρες ποὺ πιστεύουν πὼς εἶνε δυνατὸν διάφοροι μάγοι καὶ μάγισσες νὰ καθιποτάξουν τὶς μυστικὲς δυνάμεις τῆς φύσεως γιὰ νὰ τοὺς φανοῦν εὐνοϊκές. Δὲ σᾶς φαίνεται αὐτὸ παράξενο, σήμερα στὴν ἐποχὴ ποὺ κάθε ἄνθρωπος ἔχει κάποια συναίσθησι τῆς ἐπιστήμης;

ΚΥΡΙΑ. Τίποτε δὲ μοῦ φαίνεται παράξενο γιὰ ἕναν ἀπελπισμένο. Ἡ περισσότερη πελατεία ποὺ ἔχουν οἱ διάφορες μάγισσες, χαρτορίχτρες, καφετζοῦδες κτλ. ἀποτελεῖται ἀπὸ ἀνθρώπους ἀπελπισμένους ποὺ ἀπέτυχαν στὰ διάφορα σχέδιά τους, ὅπως ὁ ναυαγὸς μέσα στὴ θάλασσα πιάνεται γιὰ νὰ σωθῇ ἀπὸ τὰ μαλλιά του, ἔτσι καὶ ὅλοι αὐτοὶ τρέχουν νὰ ἐξευμενίσουν τὶς ἀπεφασισμὲς δυνάμεις, ἀφοῦ μὲ τὸν κανονικὸ δρόμο δὲν μπόρεσαν τίποτε νὰ κατορθέσουν. Καὶ ἀν ἀκόμα δὲν πιστεύουν κατὰ βάθος πὼς θὰ κάνουν τίποτα, ἐν τούτοις πηγαίνουν γιὰ ν' ἀναπαύσουν τὴ συνείδησί τους πὼς τὸ δοκίμασαν καὶ αὐτό. Γιὰ μένα ὅλες αὐτὲς οἱ γυναῖκες ποὺ κοροϊδεύσουν περισσότερο ἐμᾶς τὶς γυναῖκες καὶ λιγότερο ἐσᾶς τοὺς ἄντρες, εἶνε χρησιμότατες.

ΚΥΡΙΟΣ. Γιατί τὸ λέτε αὐτό;

ΚΥΡΙΑ. Γιατὶ εἶνε ἡ σανὶς σωτηρία ὅλων τῶν ἀπελπισμένων. Ἴσως αὐτὲς προλαμβάνουν πολλὲς αὐτοκτονίες. Τὸ κορίτσι ποὺ τὴν ἐγκαταλείψῃ ὁ ἀρραβωνιαστικός της, πρὶν νὰ πάρῃ σουμπλιμὲ, δισκία κινίνης κτλ. τρέχει σὲ μιὰ χαρτορίχτρα, μιὰ καφετζοῦ, ἕνα μέντιουμ καὶ ἔτσι ἀναβάλλεται ἡ αὐτοκτονία γιὰ κάμποσο. Στὸ μεταξὺ περνᾶνε οἱ μέρες, γιατὶ ἡ μάγισσα τὴν τρέφει μὲ ἐλπίδες καὶ ἔτσι μπορεῖ...

ΚΥΡΙΟΣ... καὶ νὰ δῇ κάποιον ἄλλον καὶ νὰ παρηγορηθῇ.

ΚΥΡΙΑ. Γιατί ὄχι; "Ολα γίνονται. Ὥστε βλέπετε πὼς τὸ συμπέρασμα τῆς κουβέντας μας εἶνε ὅτι ὅταν λείψῃ ἡ πίστις τοῦ ἀνθρώπου στὸν ἑαυτό του, στοὺς ἄλλους, στὴ θρησκεία, τὸ ρίχνει στὴ μαγεία, δηλαδὴ μὲ ἄλλους λόγους ἡ πίστις στὴ μαγεία εἶνε ἡ ἔλλειψις κάθε ἄλλης πίστεως.

ΚΥΡΙΟΣ. Ὥστε κατὰ τὴ γνώμη σας, καὶ ἂν ἀκόμα δὲν ὑπῆρχαν ὅλες αὐτὲς οἱ γυναῖκες ποὺ ἐκμεταλλεύονται τὸν ἀφελῆ κοσμάκη γιὰ νὰ θησαυρίζουν, θὰ ἔπρεπε νὰ τὶς πλάσσουμε γιὰ νὰ βρίσκουν οἱ ἀπελπισμένοι καταφύγιο καὶ νὰ προλαμβάνουμε ἔτσι διάφορα κινήματα τοῦ.

ΚΥΡΙΑ. Θέλει καὶ ρώτημα;

ΚΥΡΙΟΣ. Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε μιὰ ἀδιάκριτη ἐρώτησι.

ΚΥΡΙΑ. Ἐλεύθερα.

ΚΥΡΙΟΣ. Ἐπήγατε ἐσεῖς ποτὲ σὲ καμμιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς γυναῖκες;

ΚΥΡΙΑ. Καὶ θέβαια ἐπῆγα, γιὰ νὰ μάθω τί λογῶν εἶνε αὐτὲς οἱ γυναῖκες, ἀλλοιὼς δὲ θὰ ἤξερα νὰ συζητῶ χρόνια ὥρα γιὰ δαύτες.

ΚΥΡΙΟΣ. Σᾶς εἶπαν κἄποια πρὸν νὰ σᾶς κάνῃ νὰ τὶς πιστέψετε;

ΚΥΡΙΑ. Ὅσες ἀπὸ αὐτὲς εἶνε μέντιουμ βρῆκαν τὶ ἔχω μέσα στὴ σκέψη μου. Ἔτσι μάλιστα κατορθώνουν καὶ ἀπατοῦν τὸν ἀφελῆ κοσμάκη. Ἔνα ἄθλιο, ἄμαθο καὶ ἀγαθὸ κορίτσι, τὴ στιγμὴ ποὺ θέλετε τὴν ἀποδυσμένην τὴ μάγισσα νὰ βρίσκῃ ὅλα ὅσα ἐκείνη τὴν ὥρα ἔχει στὸ μυαλό της καὶ πολλὲς φορὲς καὶ στὸ ὑποσυνείδητό της, φαντάζεται πὼς αὐτὴ ἡ γυναῖκα ἔχει κάποια ὑπερφυσικὴ δύναμι, ἐνῷ ὅλο τὸ κατόρθωμά της δὲν εἶνε παρὰ μιὰ ἀπλοστάτη μεταβίβασις σκέψεως, ἕνας ἀσύρματος τηλέγραφος.

ΚΥΡΙΟΣ. Εἶπατε πὼς ὅσες πηγαίνουν σ' αὐτὲς εἶνε ἀπελπισμένες. Ἐσεῖς ὅταν πήγατε μήπως μαζὶ μὲ τὴν ἀπλὴ περιέργεια εἴχατε καὶ κάποιο εἶδος ἀπελπισίας;

ΚΥΡΙΑ. Σᾶς παρακαλῶ μὴν τὸ παρατραβᾶτε τὸ σχοινί, ἡ ἀδιακρισία μέχρις ἐνὸς ὁρίου...

Π. ΧΟΡΝ

ΠΕΡΙΦΗΜΑ ΖΕΥΓΑΡΙΑ

Ἰουδὴθ καὶ Ὀλοφέρνης

Δὲν πρόκειται βέβαια περὶ ἐρωτικοῦ ζευγαριοῦ. Κάθε ἄλλο. Ἀλλὰ ἡ ἱστορία αὐτὴ εἶναι ἀρκετὰ διδακτικὴ καὶ συμβολικὴ γιὰ τοὺς ἀνθρωπάλους ἐκείνους στρατηγοὺς, ποὺ δέχονται στὸ στρατόπεδό τους ὡραῖες γυναῖκες. Καὶ ἡ ἱστορία ἀξίζει πιὸ πολὺ ἀκόμα σήμερα, ποὺ οἱ διάφορες Ἰουδὴθ δὲν κόβουν βέβαια τὰ κεφάλια τῶν στρατηγῶν, ἀλλὰ γίνονται ἐπικίνδυνες κατάσκοποι.

Λοιπόν, στὸ 679 π. Χ. ὁ Ὀλοφέρνης, δοξασμένος στρατηγὸς τοῦ περίφημου αὐτοκράτορα Ναβουχοδονόσορος, πολιορκοῦσε μὲ τοὺς Ἀσσυρίους του τὴν Ἑβραϊκὴ πόλι Μπετουλί. Σ' αὐτὴ τὴν πολιτεία, ποὺ οἱ κάτοικοί της ὑπέφεραν ὅλα τὰ δεινὰ μιᾶς στενῆς πολιορκίας, μὲ τὴν προοπτικὴ νὰ συρθοῦν στὴ σκλαβιά, ὅταν παραδίνονταν, ζοῦσε ἡ Ἰουδὴθ, χήρα κάποιου Μανασσῆ, νέα, ὡραία καὶ μὲ δυνατὴ ἀγάπη στὴν ψυχὴ γιὰ τὴν πατρίδα της.

Ἀνειρευόταν λοιπὸν ἡ Ἰουδὴθ, ὅσο ἀδύνατη κι' ἂν ἦταν, νὰ μποροῦσε ν' ἀπαλλάξῃ τὴν πατρίδα της ἂν ὄχι ἀπ' ὅλους τοὺς Ἀσσυρίους, τοὐλάχιστον ἀπὸ τὸν ἀρχηγό τους, τὸ φοβερὸ Ὀλοφέρνη. Γιὰ τὸν μεγάλον αὐτὸ σκοπὸ δὲν εἶχε παρὰ ἕνα ἀλλὰ τρομερὸ κι' ἀκαταπόνητο ὅπλο: τὴν μεγάλη της ὀμορφιά.

Κι' αὐτὴ τὴν ὀμορφιὰ τὴν μεγάλωσε ἀκόμη περισσότερο, τὴν ἔκαμε ἀκαταπόνητη, φορώντας τὸ πιὸ πολυτελές της φόρεμα, τὰ πιὸ φανταστερά μπιζοῦ της.

Καὶ πῆρε τὴν ἀπόφασί της...

Ἀκολουθοῦμενη ἀπὸ μιὰ πιστή της σκλάβα καὶ κρατῶντας ἕνα λαγῆνι γλυκὸ κρασί, ἕνα λαγῆνι ἐκλεκτὸ λάδι καὶ γλυκὰ καὶ φροῦτα, βγῆκε ἀπ' τὴ Μπετουλί.

Στὰς περιπόλους τῶν Ἀσσυρίων, ποὺ τὴν σταμάτησαν, εἶπε πὼς ἤθελε ν' ἀποκαλύψῃ ὅλα τὰ μυστικὰ τῶν Ἑβραίων στὸν Ὀλοφέρνη. Ἐκεῖνος τὴν ἐδέχθηκε στὴ σκηνή του κι' ἡ ὀμορφιά της τὸν ἔκαμε σκλάβο της. Τῆς ἐπέτρεψε νὰ ξῇ στὸ στρατόπεδό του κι' ἀκόμα νὰ φεύγῃ ὅποτε ἤθελε νὰ πάῃ νὰ πάρῃ τὸ μπάνιο της σὲ μιὰ γάργαρη πηγὴ ἐκεῖ κοντά.

Μιὰ νύχτα ἡ Ἰουδὴθ πῆρε μέρος σ' ἕνα μεγάλο συμπόσιο, στὸ ὁποῖο παρεκάθησαν ὅλοι οἱ στρατηγοὶ τῶν Ἀσσυρίων, ποὺ ἔλεγαν — ὅπως λέμε — σπουμὶ στὸ μεθύσι κι' ὁ Ὀλοφέρνης ἀκόμα πιὸ πολύ.

Ὅταν τελείωσε τὸ γλέντι ὁ Ὀλοφέρνης καὶ ἡ Ἰουδὴθ τράβηξαν γιὰ τὴ σκηνή της. Ἐκεῖ, ἀφοῦ κοιμήθηκε, σηκώθηκε ἡ ἄλλη, πῆρε τὸ μακρὺ σπαθὶ του καὶ χώρισε τὸ κεφάλι ἀπ' τὸ ὑπόλοιπο κορμί.

Ὕστερα, κάνοντας χρῆσι τοῦ συνθήματος, πέρασε ἀπ' τὶς διπλοκοπὲς καὶ γρήγορα-γρήγορα χώθηκε στὴν πολιορκημένη πατρίδα της.

Τὴν ἄλλη μέρα οἱ Ἀσσύριοι ἔτριβαν τὰ μάτια τους:

Πάνω σ' ἕνα μακρὺ παλοδόκι, στημένο σ' ἕνα προμαχῶνα τῶν τειχῶν τῆς Μπετουλί, ἦταν μπηγμένο τὸ κεφάλι τοῦ Ὀλοφέρνη.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΜΑΣ

Μεταξὺ καφφὲ καὶ τσιγάρου

Ἰδοὺ καὶ ἕνας χριστιανὸς ὁ ὁποῖος προτίμησε τὸν θάνατο ἀπὸ τὰ ἰσόβια. Ὁ Νικόλαος Νικολόπουλος. Ἠρνεῖτο νὰ νυμφευθῇ τὴν ἀγαπημένη του Νικολίταιναν. Καὶ ἐκείνη τὸν ἐφόνευσε. Μεταξὺ γάμου καὶ θανάτου ἐπροτίμησε τὸ δεύτερον. Μεταξὺ δύο κακῶν δηλαδὴ τὸ χεῖρον. Ἦτο δὲ ἡ Νικολίτσα ἐτῶν μόνον 15. Ἀντὶ δὲ νὰ πηγαίνῃ σχολεῖον, ἤθελεν ἔρωτας καὶ γάμους. Ταῦτα συνέθησαν οὐχὶ εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην ἢ εἰς τὸ κλεινὸν ἄστυ, ἀλλὰ εἰς τὸ μικρὸν Ἄστρος τῆς Κυνουρίας, ὅπερ μᾶς ἀποδεικνύει ὅτι ἐὰν μὴ τὶ ἄλλο ἡ Ἑλληνικὴ ὑπαιθρος προσδεύει, ἐρωτικῶς καὶ μάλιστα...φυσικῶς καὶ αἱματηρῶς.

* * *

Μετὰ τὸν ἀμανὲ, καταργεῖται τώρα καὶ ἡ ὁκά. Ἐπιτροπὴ συνεστήθη ἡ ὁποία θὰ μελετήσῃ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ δεκαδικοῦ μετρικοῦ συστήματος. Ἤτο...καιρὸς ὅπως θὰ ἐγραφον οἱ ἀρθογράφοι τοῦ παλαιοῦ καιροῦ. Μόνον ποὺ οἱ μπεκρῆδες θὰ δυσκολευθοῦν στὴν ἀρχὴ στὶς ταβέρνες, τὴν «μιστῆ» νὰ τὴν φωνάζουν «μισό». Ἀλλὰ μὲ τὸν καιρὸ θὰ συνηθίσουν.

* * *

Φεσάκια εἰς τὴν Ἀθήνα. Ἀλλὰ δὲν ἦσαν Τούρκικα. Αὐτὰ κατηργήθησαν ἀπὸ καιρό. Ἀνῆκον εἰς ἄλλο κομμάτι τῆς Ἀνατολῆς. Εἰς τὴν Αἴγυπτον. Καὶ ἦσαν φέσια σοφῶν: Φοιτητῶν καὶ ἐπιστημόνων. Καλῶς ἦλθον, λοιπόν.

* * *

Μέχρι τοῦδε ἔχομεν καθηγητὰς Γαλλικῆς, Ἀγγλικῆς, ἄλλων γλωσσῶν ξένων, ξιφασκίας, γυμναστικῆς καὶ ὠδικῆς. Ἰδοὺ τώρα καὶ νέον ἐπάγγελμα καθηγητοῦ, τοῦ καθηγητοῦ τοῦ μπρίτζ. Εἰς τὰς ἐφημερίδας διεδίδετο τὰς ἡμέρας αὐτὰς «Κύριος κλπ. παραδίδει μαθήματα μπρίτζ. Ταχεῖα ἐκμάθησις ἐντὸς 4 μηνῶν». Τί νὰ εὐτυχῇ κανεὶς εἰς τὸν νέον ἐπαγγελματίαν καθηγητήν; Προκοσμὴν εἰς αὐτὸν, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς μαθητάς του.

* * *

Ἐν συνεχείᾳ νὰ καὶ ἕνας πρωτότυπος ἔμπορος τῆς Δράμας. Κάθε Κυριακὴν ἐνοικιάζει καμπαρτίνες μὲ δέκα δραχμὲς σὲ ὅσους τὶς φοροῦν καὶ μὲ πέντε σὲ ὅσους τὶς κρατοῦν. Καὶ ἐπειδὴ μιὰ καμπαρτίνα κοστίζει δυὸ χιλιάδες δραχμὲς καὶ πολλοὶ νέοι δὲν διαθέτουν τὸ ποσὸν αὐτὸ, πρέπει δὲ ἀπαραιτήτως νὰ κάμουν τὴν Κυριακάτικην ἐμφάνισιν χάρις τῆς «ἐκλεκτῆς τον, μὲ καμπαρτίνα», ἔστω καὶ ἂν τὴν κρατοῦν στὸ χέρι, βρίσκουν μὲ τὸ ἡμερήσιο ἐνοικίασμα πρώτης τάξεως διέξοδο. Δὲν εἶναι ἀπίθανον ὅπως μᾶς πληροφοροῦν τὰ ἐγχώρια φύλλα, ὁ πρωτότυπος αὐτὸς ἔμπορος ποὺ τόσον διευκολύνει τοὺς νέους τῆς Δράμας, ν' ἀρχίσῃ νὰ ἐνοικιάζῃ καὶ γραβάτες.

* * *

Τρίτον ἐρωτικὸν κρούσμα ἐτῶν 95. Εἰς τὸ Λονδίνον τοῦτο, ὅπερ ἔφθασε αἰσίως καὶ εἰς ἡμᾶς. Ἰδοὺ πῶς μᾶς τὸ πληροφορεῖ μιὰ Γαλλικὴ ἐφημερίς: «Ἐκατοντάδες λαοῦ εἶχον καταλάβει τὸ παρεκκλήσιον Σάββατον τὸν ναὸν μιᾶς συνοικίας τοῦ Λονδίνου, διὰ νὰ ἴδοῦν τοὺς γάμους τοῦ Σάμψον μετὰ τῆς μὶς Ἔλλεν. Οἱ γάμοι αὐτοὶ ἦσαν πρωτοφανεῖς. Ὁ γαμβρὸς ἄγει τὸ 95ον ἔτος τῆς ἡλικίας του καὶ ἡ νύφη τὸ 60ὸν. Ὁ Σάμψον ἄλλοτε πλοίαρχος φαίνεται κατὰ εἴκοσι ἔτη νεώτερος». Ὅπου φαίνεται καθαρὰ πλέον ὅτι τὰ 95 στὴν ἐποχή μας δὲν ἀστειεύονται καθόλου.

ΝΙΤΣΕΒΟ

Τὰ ὡραιότερα ἀνέκδοτα

"Ἕνα Γαλλικὸ περιοδικὸ —ἡ «Marianne»— προκηρύχτε διαγωνισμὸ μεταξὺ τῶν ἀναγνωστῶν του—μὲ μεγάλα χρηματικὰ βραβεῖα—ποιὸς θὰ στείλῃ τὰ ὡραιότερα ἀνέκδοτα. Ἄφθονα καὶ ὡραῖα, πράγματι, ἀνέκδοτα δημοσιεύονται στὶς στῆλες τοῦ Γαλλικοῦ περιοδικοῦ, σταλμένα ἀπὸ ἀναγνώστες. Ἀπὸ αὐτὰ διαλέγομε καὶ μεῖς... τὰ ὡραιότερα καὶ τὰ δίδομε στοὺς ἀναγνώστες τῆς «Γυναίκας».

ΠΟΙΟΣ ΗΤΑΝ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΣ;

Δύο ἄνδρες, ὁ ἕνας μὲ γένεια καὶ ὁ ἄλλος ξυρισμένος, κάθονται στὸ ἴδιο παγκάκι καὶ ἀλληλοκυτταζόνται χωρὶς καμμιὰ συμπάθεια.

—Ἔλα ἔνα κεφάλι σὰν τὸ διικό σου, λέει ὁ ξυρισμένος ἔξαφνα, ἀλλὰ ἤσυχο τρομερὰ ἀσχημος καὶ ἔτσι ἔκοψα τὰ γένεια μου.

—Ἐγὼ εἶχα κεφάλι ὅμοιο μὲ τὸ δικό σας, ἀπαντᾶ ὁ ἄλλος, ἀλλὰ ἐπειδὴ δὲν μποροῦσα νὰ κόψω τὰ γένεια μου τὰ ἄφησα νὰ μεγαλώσουν.

ΚΟΙΜΑΤΑΙ ΧΩΡΙΣΤΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΤΟΥΙ

"Ἕνας τρελλὸς ἀφηγεῖτο μιὰ μέρα σὲ κάτι φίλους του ὅτι ἐπὶ ἕνα χρόνο δὲν μποροῦσε νὰ κοιμηθῇ, διότι ὁν ξυπνοῦσε τὸ δυνατὸ ρολόϊ τοῦ τοῦ.

—Τώρα ὅμως, λέει στὸ τέλος, εἶμαι πολὺ καλλίτερα.

—Δὲν ροχαλίζεις πιά; τὸν ρωτοῦν.

—Πῶς! Ροχαλίζω, καὶ πιὸ πολὺ μάλιστα. Ἀλλὰ τώρα κοιμοῦμαι στὴν διπλανὴ κάμαρα...

Η ΕΥΤΥΧΙΑ ΤΟΥ ΣΥΖΥΓΟΥ

Ἕνας γέρος πλούσιος παντρεύθηκε μὲ μιὰ νέα ὡραιότατη, ἀλλὰ πτωχή. Ἕνας φίλος του πάστωρ τοῦ ἐξέφρασε τότε τοὺς φόβους του γιὰ τὴν ἀνάμοιστη αὐτὴ ἕνωσι. «Σκέψου, τοῦ εἶπε, ὅτι ἐσὺ εἶσαι γέρος καὶ ἡ γυναίκα σου νέα καὶ ὡραία. Ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ χαρὲς ποὺ δὲν μπορεῖς ἴσως νὰ τῆς προσφέρῃς. Πρόσεχε μήπως ἔρχεις στὸ μέλλον καμμιὰ ἀπογοήτευσι!...»

Ἕνα χρόνο ἀργότερα ὁ σύζυγος χαρούμενος συναντᾶ τὸν πάστορα. «Φίλε μου, εἶχες ἄδικο, τοῦ λέει. Εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς καὶ ἡ ἀγαπητή μου γυναῖκα θὰ μοῦ χαρίση σὲ λίγο ἕνα παιδάκι! Τί ἄλλη εὐτυχία μπορεῖ νὰ ἐπιθυμῇ κανεὶς σ' αὐτὸν τὸν κόσμο;...»

Ὁ πάστωρ κούνησε τὸ κεφάλι του:

—Θεέ μου! εἶπε, ἐγὼ εἶμαι ἕνας ἁπλὸς ἄνθρωπος καὶ δὲν ξεύρω τίποτα. Ἀλλὰ θυμοῦμαι τώρα κάτι ποὺ μοῦ συνέβη ὅταν ἤμουν στὴν Ἀφρική. Περπατοῦσα μέσα στὸ δάσος διαβάζοντας τὴ Γραφή. Ἔξαφνα ἕνα λεοντάρι πετάχθηκε μπροστά μου καὶ ὡρμησε νὰ μὲ φάῃ. Τοῦ ἔδωσα μιὰ στὸ κεφάλι μὲ τὸ βιβλίο καὶ ἔπεσε ἀμέσως κάτω νεκρό...

— !!!!

—Ναί, καὶ ὅταν πῆγα πάρα κάτω εὐχαριστῶντας τὸ Θεὸ εἶδα ἕναν κυνηγὸ ποὺ σκούπιζε ἤσυχα ἤσυχα τὸ τουφέκι του!...

Η ΕΥΤΥΧΙΑ ΕΙΝΕ ΠΙΟ ΨΗΛΑΙ

Ἕνας νεαρὸς κάθεται στὸ τραῖνο ἀπέναντι σὲ μιὰ νέα. Προσπαθεῖ νὰ πιάσῃ κουβέντα μαζύ της, ἀλλὰ δὲν τὰ καταφέρνει. Τέλος ἀποφασίζει νὰ τῆς κάμῃ ἕνα κομπλιμέντο. «Δεσποινίς, τῆς λέει, τί ὡραῖα πόδια ποὺ ἔχετε!»

—Κύριε, τοῦ ἀπαντᾶ ἐκείνη, γνωρίζετε τί λέγει ὁ Ἰωάννης στὸ κεφάλαιον 27 τοῦ Εὐαγγελίου του;

—Ὄχι!

—Κρίμα!

Ὕστερα ἀπὸ δύο σταθμοὺς ἡ νέα κατεβαίνει καὶ στὴ θέσι τῆς ἔρχεται νὰ καθίσῃ ἕνας παπᾶς. Ὁ νέος τοῦ ζητεῖ νὰ τοῦ δίδᾷ τὴ λέει τὸ κεφάλαιον 27 τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Ἰωάννου.

—Κεφάλαιον 27; ὁρίστε: «Ἠτοχὲ θνητὲ ποὺ εἶπατες τὰ ὀλέμματά σου τόσον χαμηλά!

Ἡ εὐτυχία εἶνε ὑψηλότερα».

ΕΚΔΟΤΗΣ
ΑΝΩΝΥΜ. ΕΤΑΙΡΙΑ
ΤΑ "ΓΡΑΜΜΑΤΑ,,
ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 56

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ἀρ. 8
Τηλέφωνον 30.461
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΛΑΜΗΔΟΥ, ἀρ. 4
Τηλέφωνον 30.297

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

Ἡ Γυναῖκα

ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ: ΡΟΖΑ ΑΝΙ Ν. ΚΟΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΘΗΝΑΙ
ΕΤΟΣ Β
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ — ΔΡΑΧΜΑΙ 3

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ
10
ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ
1937

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΟΥΝ ΤΑ ΝΕΙΑΤΑ

ΤΗΣ Κας ΔΙΔΟΥΣ ΣΩΤΗΡΙΟΥ

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ μῆνας καὶ ἡ Ἀττικὴ φύσι γελοῦσε ὁλόχαρη κάτω ἀπὸ τὸν θερμὸ μας ἥλιο. Ἡ θάλασσα τρεμοῦλιαζε σὰν νὰ τὴν χάϊδευαν φτέρινα χέρια, κι' ὁ Ὑμηττὸς μὲ τὸν ὄγκο του τὸν παγωσεβένιο κάκουε γυρτὸς τὸ ἐρωτικὸ τραγοῦδι τοῦ Φαλήρου».

Περπατοῦσα μέσα σ' αὐτὴν τὴν ὀμορφιὰ πιὸ περήφανη παρὰ μαγεμένη, γιατὶ πλάϊ μου εἶχα μιὰ ξένη ποὺ ἐρχότανε ἀπὸ τόπους σκυθρωποὺς καὶ συννεφιασμένους καὶ θὰ τῆς ἔδειχνα τὴν ὀμορφιὰ τῆς χώρας μας. Μάντευε τὴν ἐπιθυμία μου καὶ κόβοντας τὴν σιωπὴ ποὺ δὲν τολμοῦσα ἐγὼ νὰ θίξω μοῦ εἶπε:

—Δὲν εἶδα πιὸ χαρωπὸ θέαμα ἀπὸ τὴν ζεστὴ αὐτὴ Ἀττικὴ φύσι... Καὶ ὅμως στὰ πρόσωπά σας, στὰ πρόσωπα τῶν νέων δὲν ἀνταγκλιὰ αὐτὴ ἡ χαρά. Δὲν ξέρετε νὰ γελᾶτε, δὲν σᾶς εἶδα νὰ εὐθυμῆτε στὰ Πανεπιστήμια, στὸ Ζάππειο, στὸν Κῆπο, τὶς ὧρες ποὺ κλειοῦν τὰ καταστήματα ἢ σχολνοῦν τὰ ἐργοστάσιά σας...

Ἡ ξένη εἶχε δίκηο. Κάτω ἀπὸ τὸν σπάνιο κατσουφιασμένο οὐρανό μας δὲν βλέπει κανεὶς τὰ νειάτα μας νὰ γελοῦν καὶ νὰ χαίρωνται. Οἱ κοινωνιολόγοι θὰ μᾶς ἐξέθεταν αἰτίες κοινωνικὲς, οἱ γιατροὶ θὰ ἔφταναν ἔως τὶς ἐσωτερικὲς ἐκκρίσεις, οἱ διαιτολόγοι θὰ μιλοῦσαν περὶ διατροφῆς, κι' ὅλοι θὰ εἶχαν ἴσως δίκηο, κι' ὅλοι θὰ πρότειναν σωστὲς θεραπεῖες.

Κι' ὅμως ἔμπροσ σὲ ὁποιαδήποτε θλιβερὴ πραγματικότητα κι' ἂν βρίσκονται τὰ νειάτα, ξέρουν νὰ ἐλπίζουν, ξέρουν νὰ πεθοῦν, ξέρουν νὰ μεταμορφώνουν, ξέρουν νὰ ὡμορφαίνουν, ξέρουν νὰ μετατρέπουν τὸ πᾶν καὶ δὲν τοὺς λείπει ὁ ἠρωϊσμὸς νὰ πεθαίνουν ἐν ἀνάγκῃ γιὰ τὴν πραγματοποίησι τῶν ἰδανικῶν τους.

Ὁ Ἀντρὲ Μωρουὰ ἔκανε τελευταίως μιὰ ἔρευνα μέσα στοὺς νέους καὶ βρῆκε πὼς παρ' ὀλες τὶς ἔγνοιες ποὺ καταθλίβουν σήμερα τὰ νειάτα τῆς Γαλλίας, εἶναι γεγονὸς πὼς χαιρονται περισσότερο καὶ γελοῦν περισσότερο ἀπὸ τὴν προπολεμικὴν περίοδο.

Γιατὶ λοιπὸν στὴν Ἑλλάδα, κάτω ἀπὸ τὸ γελαστὸ μας οὐρανὸ, ἡ ζωτικὴ, ἐνθουσιώδης, νεολαία μας μένει σκυθρωπή; Κλεισμένη; Ἀνεκδήλωτη; "Αν ἀφήσῃ κανεὶς τὶς μεγάλες αἰτίες ποὺ θὰ ἤθελαν τόμους ὁλόκληρους γιὰ νὰ ἀναπτυχθοῦν, μπορεῖ νὰ πῇ πὼς κατὰ μέγα μέρος οἱ νέοι τοῦ τοπου μας ὀφείλουν τὴν σκυθρωπότητά τους στὸ ὅτι δὲν ζοῦν ἀρκετὰ μαζὺ μὲ τὰ κορίτσια μας. Δὲν περνοῦν μαζὺ τὶς ἐλεύθερες ὧρες ποὺ τοὺς ἀφήνει ἡ σπουδὴ καὶ ἡ βιοπάλη. Δὲν ξέρουν νὰ διασκεδάσουν, δὲν ἀνεκαλύψαν τὶς κεκινὲς πνευματικὲς καὶ ψυχικὲς χαρὲς, δὲν ἀνεκάλυψαν ἀκόμη κι' αὐτὴ τὴν ὡραία φύσι ποὺ βρίσκεται τόσο κοντά τους καὶ ποὺ τόσο εὔκολα μποροῦν νὰ τὴν ἀντικρύσουν γιὰ νὰ τοὺς γεμίσῃ χαρὲς κτλ συγκινήσεις.

Βλέπει κανεὶς στὰ συνοικιακὰ καὶ στὰ κεντρικὰ καφενεῖα μπουλούκια ἀπὸ μόνα ἀγόρια, ποὺ παίζουν τάβλι, χαζεύουν, διαβάζουν μὲ γασμουρητὸ τὴν ἐφημερίδα ἢ λένε ἱστορίες ποὺ διαστρεβλώνουν τὶς ὀμορφιὲς τῶν ἐρωτικῶν σχέσεων, τοὺς χαρακτῆρες καὶ τὶς ἀλεποῦν μαζὺ, νὰ συζητοῦν μαζὺ, νὰ προθέσεις τῶν γυναικῶν... Τὸ ἴδιο κι' οἱ γυναῖκες πηγαίνοντας μὲ τὶς φίλες τους, καταφεύγοντας στὸ σινεμὰ ἢ στὰ σπίτια τους συζητοῦν γιὰ τοὺς ἄνδρες πονηρὰ καὶ ἢ τοὺς ἀσχημίζουν ἢ τοὺς ἐξιδανικεύουν μένοντας πάντοτε ἐπικίνδυνα μακρυὰ ἀπὸ τὴν πραγματικότητα.

Ἀκόμα καὶ στὴν φοιτητικὴ μας νεολαία συμβαίνει τὸ ἴδιο. Χωρὶς νὰ παραγνωρίζωμε τὶς ἐξαιρέσεις, μπορούμε νὰ διαβεβαιώσωμε πὼς σπανία βλέπει κανεὶς ἀγόρια καὶ κορίτσια νὰ μεβροῦν ποὺ ἀγαποῦσε τὸ προσωπικό. Αἱ λοιπὸν, θυμᾶστε τὶς κατρίλιες καὶ τοὺς λαναιέδες τῆς πολιτικῆς ἐποχῆς, ὅπου σὲ μιὰ φυσόρα πηγαίνουν οἱ ἄνδρες δεξιὰ καὶ οἱ γυναῖκες ἀριστερά; Τὸ ἴδιο γυρόταανε κι' ἐκεῖ. Λὲς καὶ φοβόνταανε οἱ ἄνδρες τὶς γυναῖκες καὶ οἱ γυναῖκες τοὺς ἄνδρες. Καὶ ὅπως μέσα στὴ δουλειὰ ἔγουν ἐξοικειωθεῖ καὶ μιλοῦν στὸν ἐνικὸ καὶ ἐκτιμοῦν καὶ σέβονται ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Γιατὶ ὕστερα αὐτὸ τὸ γώρισμα; Γιατὶ αὐτὴ ἡ μοναξιὰ; Γιὰ νὰ ἔχῃ κανεὶς ἐνδιαφέρον καὶ νὰ ξεπερνᾷ τὴν ἀνία του, πρέπει νὰ εἶναι ἐ

ΤΟ ΝΕΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ — ΤΟΥ ΠΩΛ ΜΑΡΓΚΕΡΙΤ

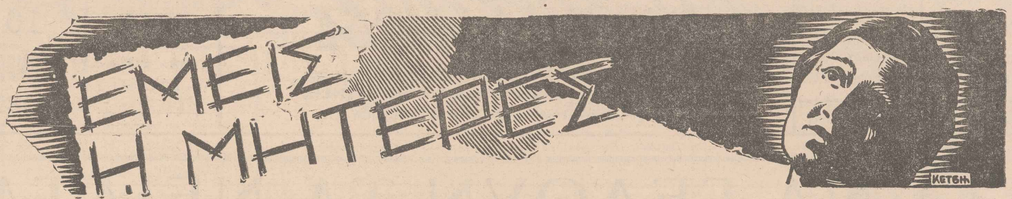

5ον

ΔΕΝ Μ' ΑΡΕΣΕΙ καθόλου τὸ ἐκδικητικὸ ὕφος ποὺ παίρνει ὁ Ραϋμὸν ποσκειμένου γιὰ τὴν ἀδελφή του. Τὴν ἀντιπαθεῖ γιατὶ ἴσως τὸν διέθεσε ἔτσι ἡ Τζούλια. "Η μήπως γιατὶ βλέπει πῶς δείχνω γι' αὐτὴν προτίμησι καὶ ἀδυναμία;

— Θὲς νὰ διαβάσης τὸ γράμμα τοῦ γαμπροῦ σου; μ' ἐρωτᾶ μὲ ὕφος ὄχι δικηγόρου, ἀλλὰ ἐικαστοῦ.

— Ναί, δόσε μοῦ το.

«Ἀγαπητὲ μου Ραϋμόν,

»Γράφω σὲ σένα πρῶτα γιατὶ εἶσαι ἄντρας καὶ θὰ μὲ καταλάβης καλλίτερα. Ἐξ ἄλλου ἐσὺ θὰ προετοιμάσης τὴν πεθερά μου γιὰ τὴν λύπη ποὺ τὴν περιμένει. Ὁτὲ μου δὲν σοῦ παραπονέθηκα γιὰ τὴν ἀδελφή σου, γιατὶ βρίσκω πῶς δὲν εἶναι ὁμορφο νὰ μιλᾶ κανεὶς ἐνάντια στὴν ἴδια του τὴν γυναῖκα: Καὶ ὅμως ὁ χαρακτήρας της καὶ οἱ ἰδέες της, ποὺ δὲν συμφωνοῦν καθόλου μὲ τὶς δικές μου, θὰ ἔπρεπε νὰ μὲ εἶχαν σπρώξει νὰ τὸ κάνω.

»Σημείωσε ὅτι δὲν ἀρνοῦμαι ὅτι ἔχω κι' ἐγὼ τὰ σφάλματά μου. Εἶμαι ὑπερήφανος, ἐγωϊστὴς καὶ θυμώδης, ἱκανὸς γιὰ τὸ κάθε τί ὅταν μοῦ ἀντιστέκονται. Πάντοτε ἤμουνα ἔτσι καὶ οἱ ἐλιῶδεις, τὸ σηκότι μου, οἱ δυσκολίες τῆς ζωῆς συνέτειναν στὸ νὰ χειροτεοῦψουν τὴν ἰδιοσυγκρασία μου. Ὡστόσο τὴν ἀγαπᾶ τὴν Νικόλ καὶ τῆς εἶμαι βαθειὰ ἀφοσιωμένος, ὅπως καὶ στὴν κόρη μου, δὲν ἀνέχομαι ὅμως ἀντιρρήσεις καὶ ἐπεναστάσεις.

»Ἀκόμα λιγότερο μπορῶ νὰ ἀνεχθῶ τὶς φλυαρίες τῆς γιαὶ διαζίγιο.

»Δὲν ξέρω πῶς φαντάσθηκε ἡ ἀδελφή σου ὅτι ἤταν δυνατὸν νὰ τὴν ἀπατᾶ καὶ θεώρησε δικαίωμά της νὰ ἀπελευθερωθῆ κι' αὐτὴ ἀπὸ τὸν ἱερὸ δεσμὸ ποὺ μᾶς ἑνώνει. Δὲν φτάνει σὰν γυναῖκα τιμία. Ἐρωτεύθηκε ἕνα ἄτομο, τὸ ὁποῖον εἶχα τὴν ἀφέλεια νὰ δέχωμαι στὸ σπίτι μου σὰν φίλο, ἕνα ἀστεῖο ὑποκείμενο, ποὺ μὲ μιὰ γροθιὰ μου τοῦ σπάζω τὰ κόκκαλα. Τὰ πράγματα εἶναι τόσο σοβαρά, ποὺ φέρνω τὴν Νικόλ στὴ Γαλλία. Ἐκεῖ ἄλλου καὶ οἱ δουλειές μου ἐδῶ κάτω δὲν πάνε καθόλου καλά.

»Ἀγαπητέ μου, ἡ Γαλλία εἶναι μιὰ χώρα χαμένη, γιατὶ δὲν ξέρει νὰ δῆ καὶ νὰ ἀναγνωρίση τοὺς δραστήριους καὶ δυνατοὺς ἀνθρώπους. Ἐγὼ θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχα γίνει ἤδη διοικητὴς τῆς Ἰνδοκίνας. Ἂς εἶναι ὅμως. Ἐλπίζω σὲ σένα καὶ στὴν φρονιμάδα τῆς μητέρας σου καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ ἔανακφέρετε τὴν Νικόλ στὸν ἴσιο δρόμο. Δὲν θὰ διστάσω ὅμως ἐν ἀνάγκῃ νὰ μεταχειρισθῶ καὶ τὰ μεγάλα μέσα. Μιὰ γυναῖκα πρέπει νὰ εἶναι πάντοτε πιστὴ καὶ ἀφοσιωμένη.

»Ἡ ὑγεία μου εἶναι κατεστραμμένη. Ἀδυνάτισα ὑπερβολικὰ καὶ σὰν νὰ μὴν ἔφτανε αὐτό, ἔχω καὶ τὸν καῦμό τῆς Νικόλ!

»Σὲ χαιρετᾶ ὁ γαμπρός σου

Μαρσιὰλ Μπέγδερς»

Ξαναδιπλώνοντας ἀργὰ τὸ γράμμα μὲ χέρια ποὺ ἔτρεμαν.

— Τί λὲς λοιπόν; μ' ἐρώτησε ὁ Ραϋμόν.

— Θὰ σοῦ ἀπαντήσω ὅταν δῶ καὶ τὴν Νικόλ. Δὲν καταδικάζω πρὶν τὸ παιδί μου.

* * *

Τὸ τραῖνο τρέχει, κι' ὁ κρότος ποὺ κάνουν οἱ ρόδες μοῦ σχίζει τὸ κεφάλι. Μέσα στὸ μυαλό μου ὑπάρχει ἕνα χάος: Τὸ ταξεῖδι μου, ὁ Φρὲντ στὴν κούνια του, ἡ στάσις τοῦ Ραϋμόν, ἡ ὁποδοχή τῆς Μπαρζύ, τὸ γράμμα τοῦ Μαρσιάλ. Αἰσθάνομαι ἕναν πόνο νὰ ἀνάμεσα στοὺς κολασμένους.

Ἀνέκδοτα ἀπὸ τὴν ἱστορίαν

— Τὸ πάθημα τοῦ Γκωτὲ

Ὁ ἡθοποιὸς Γκωμπὲρ ὑπεδύετο κάποτε τὸν ρόλον τοῦ Μ. Νατσιλόντας. Σὲ μιὰ στιγμὴ ἔπρεπε νὰ διαβάσῃ μιὰ ἀναφορὰ ποὺ τοῦ τὴν ἔδιδεν ὁ ὑπασπιστής τοῦ.

Ὁ ἡθοποιὸς Γκωτέ, ὁ ὁποῖος ἔπαιζε τὸν ρόλον τοῦ ὑπασπιστοῦ, ἀντὶ νὰ δώσῃ στὸν Γκωμπὲρ τὴν ἀναφορὰ γραμμένη ὥστε νὰ τὴν ἀπαγγείλῃ αὐτός, τοῦ ἔδωσε ἐπίτηδες ἕνα χαρτὶ ἀγραφο.

Τί νὰ κάμῃ στὴν περίπτωσι αὐτὴ ὁ Γκωμπὲρ; Ὁ ὑποβολέας δὲν ἔβγαζε ἠσιμοῦδά. Ἀφοῦ λοιπὸν σκέφθηκε μιὰ στιγμὴ, ὁ ἀτομότατος ἡθοποιὸς γύρισε στὸν κακόβουλο συνάδελφό του καὶ τοῦ εἶπε μ' ἕναν ἐπιτακτικὸ τόνο :

— Στρατάρχα, διάβασέ μου μόνος τὴν ἀναφορά. Αὐτὰ δὲν εἶναι γράμματα !...

Καὶ συγχρόνως τοῦ ἐπέστρεψε τὸ ἄγραφο χαρτί.

Ὁ Γκωτὲ τάχασε τότε, ἤμειναν ἄναυδος καὶ τὸ ἀκροατήριο ἔξεπλησε σὲ ἀκρότατο χειροκρότημα ἐναντίον του. Ἐστὶ τὴν ἐπιαθε μόνος του ὁ φθονερὸς Γκωτέ, ἡ στιγμὴ ποὺ τήγανιε νὰ σκάψῃ τὸ λάκκο ἐνὸς ἐνδόξου συναδέλφου του.

— Ὁ Κολασμένος καρδινάλιος

Ὁ Μιχαὴλ Ἄγγελος γιὰ νὰ ἐκδικηθῆ κάποτε κάποιον καρδινάλιον, τὸν ἐζωγράφισε στὴν «Τελευταία Κρίσι» τοῦ ἀνάμεσα στοὺς κολασμένους.

Ὅταν εἶδε τὸν πίνακα ὁ καρδινάλιος, λύσσαξε ἀπὸ τὸ κακό του. Πῆγε λοιπὸν καὶ παραπονέθηκε στὸν Πάπα καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ διατάξῃ τὸν μεγάλο ζωγράφο νὰ σβύσῃ τὴν μορφή του ἀὸ τὸ πίνακα! του.

— Τί νὰ σοῦ κάμω!... τοῦ ἀπεκρίθηκε ὁ Ποντίφηξ, ὁ ὁποῖος ἠὸν ἤξερε, φαίνεται, πολὺ καλὰ. Ἡ δύναμις μου δὲν ἔχει πέρασι μέσα στὸν Ἅδη. Μπορῶ νὰ συγχωρήσω ἁμαρτίες, ἀλλὰ νὰ βγάλω κολασμένους ἀπὸ τὸν Ἅδη δὲν μπορῶ!

— Ἐξομολόγησις μαρκησίας

Ἡ μαρκησία Ντὲ Σαὶν Πιέρ, μιὰ γυναῖκα ποὺ ἤμειναι διάσημη γιὰ τὸ πνεῦμά της καὶ γιὰ τὴν καλλονή της, εἶχε πάει κόσποτε σὲ μιὰ φιλική συγκέντρωσι, ὁπὸ ὁπίτι τῆς φίλης της δουκίσσης Ντὲ Φρενσὰν. Ἦσαν ἐκεῖ πολλὰ καὶ σημαντικὰ πρόσωπα. Μίλησαν γιὰ διάφορα πράγματα καὶ ὁπὸ τέλος ὁ λόγος ἦλθε γιὰ τὸν διαβόητο στρατάρχη Ρισελιέ, ὁ ὁποῖος ἤταν πανίσχυρος τὴν ἐποχὴ ἐκείνη καὶ φημισμένος γιὰ τὶς ἐρωτικές κατακτήσεις του.

— Ὁ στρατάρχης εἶναι τρομερὸς ἄνθρωπος, εἶπε κάποιος. Πολλὲς γυναῖκες κατέκτησε, μὰ καμμιὰ δὲν ἀγάπησε !

Οἱ ὅλλοι συμφώνησαν μαζί του. Τότε ἡ μαρκησία Ντὲ Σαὶν Πιὲρ δὲν κρατήθηκε πιά.

— Καμμιὰ δὲν ἀγάπησε; εἶπε. Ἀνωησία!.... Ἐγὼ ἡ ἴδια γνωρίζω μιὰ γυναῖκα ἡὴν ὁποία ἀγάπησε τόσο πολύ, ὥστε γιὰ χατῆρι της ἔκανε τριακόσια χιλιόμετρα δρόμο, γιὰ νὰ πάῃ νὰ τὴν ἰδῆ, ἐπειτα ἀπὸ μιὰς ἑβδομάδος χωρισμό...

Κι' ἄρχισε νὰ διηγῆται, σὲ τρίτο πρόσωπο πάντοτε, μιὰ ἐξαιρετικὰ νόστιμη ἐρωτικὴ περιπέτεια τοῦ στρατάρχου. Τελειώνοντας δὲ τὴν διήγησή της, ἐπρόσθεσε ἐφηρημένη :

—...Καὶ μόλις τὴν ἀντίκρυσε, τὴν ἄρπαξε στὴν ἀγκαλιά του, κόλλησε τὰ χεῖλη του στὰ διακά της καὶ τρεῖς ὁλόκληρες ὧρες ἐμείναμε ἀγκαλιασμένοι στὸ δωμάτιό μου, χωρὶς κουκὶὰ νὰ μᾶς πῆρη μυρουδιὰ !

— Διπλωματικὴ εὐγένεια

Ὁ Ταλλεϋράνδος εἶχε καλέσει μερικοὺς φίλους του σ' Ἕνα δεῖπνο στὸ μέγαρό του. Δὲν μποροῦσαν ὅμως νὰ καθήσουν στὸ τραπέζι, γιατὶ ἕνας προσκεκλημένος, ἀπὸ τοὺς πιὸ ἐξέχοντας, δὲν εἶχε ἀκόμη ἐμφανισθῆ. Ἐπὶ τέλους ἔφθασε καὶ, φυσικά, ζήτησε ἀμέσως συγνώμη ἀπ' τὸν οἰκοδεσπότη γιὰ τὴν ἀργοπορία του.

— Βεβαίως, στρατηγέ, ἀπήντησεν ὁ Ταλλεϋράνδος, ἀργήσατε. Ἀλλά, σᾶς παρακαλῶ, τί σημασία μπορεῖ νὰ ἔχῃ αὐτό; Ἐπὶ τέλους, σᾶς ἐπροσκάλεσαν ἁπλῶς σ' Ἕνα δεῖπνο, ἐνῷ ἂν σᾶς καλοῦσαν σὲ κανένα πεδίον μάχης, θὰ εἴσαστε, ἀσφαλῶς, ὁ πρῶτος !

ΟΙ ΜΕΓΑΛΕΣ ΜΑΣ ΕΡΕΥΝΕΣ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΣΤΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ

Γ' Μὲ τὶς φοιτήτριες τῆς Νομικῆς καί... τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς

Γιατὶ πηγαίνουν τὰ κορίτσια στὴ Νομικὴ Σχολή; Συνομιλίες μὲ φοιτήτριες. — Ἡ ἀνάγκη γυναικῶν δικηγόρων. — Ἡ κοινωνικὴ προκατάληψις. — Καὶ μία συζήτησις μὲ μιὰ φοιτήτρια τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς.

ΑΦΟΥ ἀκούσαμε τὰ κορίτσια νὰ μᾶς ἀναπτύσσουν μὲ εὐφράδεια καὶ ἐνθουσιασμὸ τοὺς λόγους ποὺ τὰ ἐλκύουν στὴ Φιλολογία καὶ μάθαμε ἀπὸ τὰ χεῖλη τους τὸν πόθο τῆς γνώσεως καὶ τῆς ἐπιστήμης ποὺ τὰ ὁδηγεῖ, ἂς δοῦμε τὶς νέες ποὺ φοιτοῦν στὶς ἄλλες σχολές.

Καὶ πρῶτα-πρῶτα νὰ μιὰ ὁμάς ἀπὸ φοιτήτριες τῆς Νομικῆς, πηδηχτὲς, ζωηρὲς, γεμᾶτες κέφι.

Ὅσα κορίτσια, τόσοι διάφοροι πόθοι, τόσες διάφορες κατευθύνσεις: Ἄλλες φιλοδοξοῦν τὴν τήβεννο, ἄλλες ἁπλῶς μιὰ προσοδοφόρο ὑπαλληλία καὶ ἄλλες φοιτοῦν, ὅπως λένε, «ἕστσι».

— Τί σημαίνει «ἕτσι», ρωτοῦμε.

— Νά!... γιὰ τὸν ἴδιο ἀκριβῶς λόγο ποὺ ἐλκύονται τὰ ἀγόρια στὰ Νομικά.

— Δηλαδή ;

— Νά!... γιὰ μιὰ εὐρυτέρα μόρφωσι.

— Καὶ πῶς προτιμήσατε τὴν Νομικὴ ἀπ' τὴ Φιλολογία; ρωτοῦμε μὲ περιέργεια.

— Οὔφ, ἡ Φιλολογία! λέει μέα μ' ἕνα μορφασμό. Τί σχολαστικισμός !

Μιὰ παχυσταμένη φοιτήτρια τῆς Φιλοσοφικῆς ἐξεγείρεται:

— Ποῦ βλέπεις τὴν σχολαστικότητα ;

— Μά... σ' ὅλα! Οἱ γνώσεις ποὺ παρέχει ἡ φιλολογία εἶναι ἀφηρημένες, χωρὶς πρακτικὴ ἐφαρμογή. Εἶναι δηλαδὴ «λόγια, λόγια, λόγια».

Ὁ περιφρονητικὸς τόνος της προσβάλλει τὴν ἄλλη ;

— Καὶ προτιμᾶς τὶς στρεψοδικίες καὶ τοὺς δικολαβισμούς; ἐρωτᾶ ἐρωνικά.

Ἡ ἔγκαυρος ἐπέμβασις ἀναιδέλφου τους ἀποσσβεῖ τὸν ἐμφύλιο φοιτητικὸ πόλεμο, ποὺ λίγο ἔλειψε νὰ ἐξαπολύσῃ ἡ περιέργεια κι' ἔτσι ἡ ὁμοιμηδία δικηγορίας μᾶς λεῖψει τοὺς λόγους τῆς προτιμήσεώς της ;

— Τὰ νομικὰ δίδουν πιὸ πλατειὰ, πιὸ κοινωνικὴ μόρφωσι. Μᾶς ἀνοίγουν πιὸ εὐρεῖς ὁρίζοντες καὶ γι' αὐτὸ ἐπομένως μοῦ φαίνονται πιὸ ἐνδιαφέροντα.

— Περὶ ὁρέξεως οὐδεὶς λόγος, συμπεραίνει ἡ πρὸ ὀλίγου ἀντίπαλός της, ποὺ δὲν ἔχει καταθέσει τὰ ὅπλα.

— Ἡ Νομικὴ, συνεχίζει ἡ ἄλλη, μᾶς δίδει μιὰ πληροστάρα εἰκόνα τῆς ζωῆς καὶ τῆς κοινωνίας καὶ ἀντοποκοίνεται ἔτσι καλλίτερα στὸ ἐνδιαφέρον τῶν χρόνων μας πρὸς τὰ κοινωνικὰ ζητήματα ποὺ κινοῦν τὴ γενικὴ περιέργεια καὶ εἶναι τὸ ἐὰσίσθητο σημεῖον τῆς μεταβατικῆς ἐποχῆς μας.

— Ὥστε μόνον ὁ πόθος τῆς μορφώσεως σᾶς φέρει ἐδῶ;

— Αὐτὸς πρωτίστως, ἀπαντοῦν ὅλες.

— Μᾶ τότε, ἐπεμβαίνει μιὰ ἄλλη, μὲ φωτεινὰ μάτια καὶ ἐνεργητικὴ καὶ γεμάτη ἀποφασιστικότητα φυσιογνωμία, ποὺ ὡς τότε ἀρκεῖτο νὰ σιωπᾷ.

— Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω γιατὶ χανόμαστε σὲ περιστροφὲς καὶ ἀοριστολογίες καὶ δὲν τολμοῦμε νὰ ἐγγίσαμε τὴν οὐσία. Εἶναι μικροψυχία μοῦ φαίνεται νὰ ἀρνιόμαστε τὸν σκοπό καὶ νὰ κρύβαμε τὶς προθέσεις μας, ἐπειδὴ ἡ πραγμάτωσίς τους μᾶς φαίνεται, ὅπως καὶ εἶναι πράγματι δύσκολη, ἐκ φόβου μήπως κατόπιν μᾶς χαρακτηρισουν ὡς ἀποτυχημένες, λέει κυττάζοντας κατάμαυτα τὶς συμφοιτήτριές της.

Στὴν κατὰ μέτωπον αὐτὴν ἐπίθεσι, οἱ ἄλλες ἀπαντοῦν μὲ μασσημένα λόγια, ἀόριστα.

— "Ας πάρουμε πρῶτα τὸ δίπλωμα... "Ἐπειτα νὰ δοῦμε... Κανεὶς δὲν εἶναι μάντης. Κανεὶς δὲν εἶναι ἀνεξάρτητος... Ἡ ζωὴ κυβερνᾶ.

— Ὁ καθένας χωρὶς νὰ εἶναι μάντης, ἀντὶ ν' ἀρκῆται στὰ ἀόριστα «νὰ δοῦμε» χαράζει μιὰ γραμμὴ ἀδιάφορο ἂν θὰ μπορέσῃ νὰ τὴν πραγματοποιήσῃ. Καὶ χωρὶς νὰνα ἀνεξάρτητος, ἀγωνίζεται νὰ γίνῃ.

Κι' ἀφοῦ ὑψώσε σὰν σημαία ἀγῶνος τὴν εἰλικρίνεια καὶ τὸ ψυχικὸ σθένος τῆς στρέφεται καὶ σὲ μᾶς :

— Τὸ νὰ ἐπιτύχῃ μιὰ γυναῖκα δικηγόρος, μᾶς λέει ἐπεξηγώντας ὅσα εἶχε πῆ, εἶναι δύσκολο, δυσκολότατο, σχεδὸν ἀκατόρθωτο στὸν τόπο μας. Μὰ γι' αὐτὸ δὲν μᾶς ἐπιτρέπεται νὰ φυσιομαχοῦμε. Τὸ νὰ νικηθῇ κανεὶς σ' ἕνα ἀγῶνα ἄνισο, ἀφοῦ ἀγωνίσθηκε παλληκαρίσια κι' ἔκαμε ὅ,τι μποροῦσε, δὲν εἶναι ἐξευτελιστικό.

—Γιατὶ χαρακτηρίζετε τὸν ἀγῶνα ἄνισο ;

— Γιατὶ ἡ γυναῖκα δικηγόρος ἀντιμετωπίζει τὴν δυσμένεια τῶν δικαστῶν, τὴν δυσπιστία τῶν πελατῶν, τὴν εἰρωνεία τῆς κοινωνίας. Ἐπὶ πλέον ἡ ἐλλειψις ἐκτιμήσεως ποὺ ἐξαιολουθεῖ νὰ ὀφίσταται στὸν τόπο μας γιὰ τὴ γυναῖκα καὶ ἡ προκατάληψις ὅτι εἶναι πλάσμα ἐλαφρὸ καὶ ἐπιπόλαιο, παιχνίδι ἢ ἔστω κομψοτεχνίημα ἀνάξιο σοβαρᾶς προσοχῆς, τῆς ἀφαιροῦν τὸ κῦρος καὶ τὴν βαρύτητα, ποὖναι σπουδαιότατα προσόντα κάθε δικηγόρου. Τὸ νὰ ἐπιτύχῃ μιὰ γυναῖκα στὸ στάδιο αὐτὸ εἶναι ἄθλος καὶ γι' αὐτὸ ἡ ἐπιτυχία, ἔστω καὶ σχετική, εἶναι ἀξία κάθε θαυμασμοῦ.

"Ολες συμφωνοῦν κουνώντας τὸ κεφάλι.

— "Ωστε σᾶς ἐλκύει ἡ δυσκολία τοῦ ἐγχειρήματος καὶ βλέπετε τὴν ἐπιτυχία σὰν ἕνα σπόρ;...

— Ὄχι, διαμαρτύρεται ζωηρὰ, δὲν πρέπει νὰ μᾶς ἀποδίδετε τὴν νοοτροπία τοῦ σπόρτσμαν ποὺ ἐπιζητεῖ ἁπλῶς νὰ ἐπιτύχῃ κάτι ἀδύνατο κι' αὐξάνεται ὁ ζῆλος του ἀπ' τὰ ἐμπόδια. "Οχι! Ἔχω τὴν πεποίθησι ὅτι ἐφ' ὅσον ὑπάρχουν καὶ θὰ ὑπάρχουν γυναῖκες ἐνάγουσαι ἢ κατηγοροῦμενοι, ἢ ὑπάρξῃ γυναικῶν δικηγόρων ἀντοποκοίνεται σὲ μιὰ κοινωνικὴ «ἀνάγκη». Οἱ ἄνδρες ἀναγνωρίζουν τὴν ἀνάγκη, πῶς ἀναλαμβάνουν ν' ἀπαντήσουν μὲ ὑπερασπίσεις ἢ νὰ τὴν δικάσουν, τὶς ἐπιμερεοῦν νὰ ἀκοῦσουν τὶς ἀπόψεις τῆς ἢ νὰ ὑπερασυνθοῦν τὶς ἀπολήψεις τῆς; Σὲ μιὰ πουλυὴ ὑπόθεσι ἡ ἀκριβὴς γνῶσις, ἡ βαθειὰ κατανόησις τῆς ψυχολογίας τοῦ κατηγορουμένου, εἶναι κεφάλαιον ἀπαραίτητον γιὰ ἀληθινὴ ἀπονομὴ δικαιοσύνης καὶ τὴν γνῶσι αὐτὴ τὴς γυναικείας ψυχολογίας — δὲν λέγω ὅα τίποτε καινούργιο — μόνον μιὰ γυναῖκα μπορεῖ νὰ τὴν ἔχῃ.

— Μὰ ἐν τοιαυτῇ περιπτώσει θὰπρεπε νὰ ὑπάρχουν καὶ γυναῖκες δικασταὶ καὶ ἔνορκοι, παρατηροῦμε.

— Λύτρο βεβαίως θἄταν τὸ ἰδεῶδες — ἂν καὶ γενόνται ἀλλο ζήτημα σχετικὸς μὲ τὴν χρησιμότητα καὶ τὴν συμφωνία τῶν ὁρκωτῶν δικαστηρίων. Μὰ ἀφοῦ τὸ ἰδεῶδες αὐτὸ δὲν εἶναι στὸ χέρι μας νὰ τὸ πραγματοποιήσουμε, θὰ κάνωμε τὸ ὅαρος αὐτὸ ποὺ ἐξαρτᾶται ἀπὸ μᾶς, ἐπιμυλασσόμενοι ν' ἀγωνισθοῦμε ἀργότερα γιὰ νὰ ἐπιτύχωμε περισσότερα.

— Εὐγενικὴ φιλοδοξία ποὺ εὐχόμεθα νὰ ἐπιτύχῃ.

— Πάντως κι' ἂν δὲν ἐπιτύχωμε ἐμεῖς, ἡ προσπάθειά μας δὲν θἄναι χαμένη, ἀφοῦ θἄχωμε ἀνοίξει τὸν δρόμο γιὰ τὶς κόρες ἢ ἔστω γιὰ τὶς ἐγγονές μας... Κάλλιο ἀργὰ...

Μιλᾶ μὲ διαύγεια καὶ ψυχραιμία ζηλευτὴ καὶ ἡ πεποίθησις ποὺ πάλλεται στὴ φωνή της, δείχνει πῶς ἔχει πολλὲς φορὲς σκεφθῆ ὅσα λέει. Δὲν παρασύρεται σὲ λυρισμοὺς, οὔτε δείχνει πάθος ἐκθέτοντας τὶς ἰδέες της, μὰ ὁμιλεῖ θετικὰ σὰν μαθηματικὸς ποὺ ἀποδεικνύει ἕνα θεώρημα. Καὶ ἡ πρώτη της αὐτὴ ἀγόρευσις μπορεῖ νἄναι βαβαία πῶς κέρδισε τὸ ἀκροατήριο ἔστω κι' ἂν δὲν τὴν χειροκρότησε, ἔστω καὶ ἂν ἡ ὁμιλοῦσα δὲν φοροῦσε τήβεννο, τὸ ρᾶσο ἤταν καρπὸς ἀπηγορευμένος γιὰ τὶς ἀπογόνους τῆς Ἕδας, ὅπως ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι ὡς τώρα τὸ ρᾶσο.

ΣΤΗ ΘΕΟΛΟΓΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

Κι' ὅμως, ἂν μιὰ παράδοξος ἀντινομία κρατεῖ κλειστὲς τὶς πόρτες τοῦ ἱεραπείου στὶς γυναῖκες, δὲν συμβαίνει τὸ ἴδιο καὶ μὲ τὴ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου, Σχολὴ ποὺ ὑποτίθεται πῶς ἔχει κύριο σκοπὸ τῆς νὰ μορφώνῃ κληρικούς.

— Ἡ ἀπαγόρευσις αὐτὴ στηρίζεται μονάχα στὴν παράδοσι κι' ὄχι στὸ δόγμα, μᾶς λέει μιὰ ἀπ' τὶς λιγοστὲς φοιτήτριες τοῦ τμήματος αὐτοῦ, διὰ οὗτος ἢ ἄλλως ὁ σκοπός μας δὲν εἶναι αὐτός

— Ἴσως μάλιστα νὰ ἔπρεπε νὰ σᾶς ἐξομολογηθῶ ὅτι δὲν εἶμαι ἐξαιρετικὰ εὐσεβής. Κατάπληξις εἰς ὅλα τὰ ἀκροατήρια.

— Θὰ βρίσκω ἄλλως τε, συνεχίζει, γιατὶ συνιστᾶτε τὶς δυὸ αὐτὲς ἔννοιες... Ἡ Θεολογία εἶναι καὶ αὐτὴ ἕνας ὡρισμένος —ἴσως μονόπλευρος — κλάδος φιλοσοφίας.

— Ναί, ἀλλὰ ἡ φιλοσοφία αὐτὴ ἀντὶ νὰ ἐξετάζῃ τὸν ἄνθρωπο, ἐξετάζει τὸν Θεό...

— Ἡ ἔννοια τοῦ Θεοῦ ὅμως εἶναι πλατύτερη ἀπὸ τὰ ὅρια μιᾶς θρησκείας καὶ ἐπομένως...

— Αὐτὰ βγαίνουν ἀπὸ τὸ θ.μα μας. Τί σᾶς ἔτραβῆκε στὴ σχολὴ αὐτή;

— Ἤταν ὁ θεομότερος μου πόθος. Χρόνια ὁλοκλῆρα τὸ ἀνειερεύομουν κι' ἀγωνιόθηκα πολὺ ὡς ὅτου πείσω τοὺς δικούς μου. Ὅλοι τὸ εἰρίσκαν παράδοξο, ἀκατανόητο καὶ προσπαθοῦσαν νὰ μὲ ἀποτρέψουν μὲ χίλιες ὁλῶ δίκαιολογίες.

— Πῶς; εἴπαμε κυρίως ;

— Ὅλαι ἐβάλαμε φανερὰ πῶς βρίσκεται τὸ κλειδὶ τῆς ζωῆς μας. Ἔλεγαν καὶ ἔχω μιὰ πραγματικὴ κλῖσι γιὰ τὸν κλάδο αὐτό, λέγει, ἐνῷ τὰ φωτεινὰ μάτια της ἀστραποβολοῦν.

— Καὶ ὁ σκοπός σας ;

— "Α, ἐδῶ πέρα ἀγγίξατε τὸ ἀπόρρητόν... ἀποκρίνεται γελώντας. Μήπως εἶσαι ὑποψήφιος βουλευτὴς γιὰ νὰ κάμῃ προγραμματικὲς δηλώσεις ;

— Θὰ ζητήσετε νὰ διορισθῆτε ὡς καθηγήτρια τῆς Θεολογίας ;

— Ἔχω προσωπικὸς τοῦλαχίστον ὄχι. "Ἐπειτα δὲν βρίσκω γιατὶ ἡ ἀρετή μου σᾶς ἐκπλήσσει; Ἀμφιβάλλετε γιὰ τὴν ἱκανότητα τοῦ γυναικείου μυαλοῦ ἢ... ἢ...

Δὲν ἔξερουτε πῶς ν' ἀπαντήσουμε τὴν ἀντεπίθεσι καὶ ξαναρωτοῦμε :

— Πιστεύετε νὰ κάμετε μετὰ τὸ πέρας τῶν σπουδῶν σας ;

Χαμογελᾶ γιὰ τὴν ἐπιμονή μας :

— Τὰ σχέδιά μου εἶναι πολλὰ — ὅλβηλον πᾶσα καὶ ποιὰ θὰ πραγματοποιηθῶν.

Κι' ἐπειδὴ οἱ ἐρωτήσεις μας τὴν πιέζουν ἀπαντᾶ ἀόριστα :

— Δὲν βρίσκετε πῶς ἡ Θεολογία δὲν σέτεκεται στὸ ὕψος τῆς καὶ πῶς ἔχει τελευταίως παραγνωρισθῆ; Τόσα δὲν θὰ μποροῦσε ἔτιμοτε νὰ γίνῃ πρὸς ἀνάρθωσίν της;

"Ὀνειρα... ὄνειρα... τὸ ἀφθονότερο ἐφόδιο ὅλων αὐτῶν τῶν κοριτσιῶν ποὺ ἐξεκινοῦν τὴ ἐνθουσιασμὸ καὶ πόσοι νὰ κατακτήσουν τὴ ζωή.

Κ. ΣΦΑΕΛΟΥ

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΣΤΟΥΣ ΠΟΛΕΜΟΥΣ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

Εἶναι καὶ αὐτὲς τουαλέτες τῆς τελευταίας μόδας; ἄλλα τῆς... πολεμικῆς. Γυναῖκες τοῦ Ἐλβετικοῦ γυναικείου τάγματος τοῦ παθητικῆς ἀεραμυνῆς ποὺ προγυμνάζονται ἀπὸ τώρα γιὰ τὸ ἔργο ποὺ θ' ἀναλάβουν στὰς πόλεις στοὺς πολέμους τοῦ μέλλοντος.

ΕΠΙΚΑΙΡΑ

ΜΙΑ ΙΑΠΩΝΙΣ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΗΓΟΥΜΕΝΗ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΟΥ

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ἀρχόντισσα τῆς Ἰαπωνίας, ἡ πριγκήπισσα Μουρακοῦμο, ἔχει ἐπονομασθῆ «Ἄγγελος τοῦ Θεοῦ». Ἀνήκει εἰς μίαν ἀρχαιοτάτην οἰκογένειαν Σαμουράϊ, ἀπὸ τὰς ἐπισημοτέρας καὶ ἐνδοξοτέρας τῆς Ἰαπωνίας, συγγενευούσαν μὲ τὸν Αὐτοκρατορικὸν Οἶκον, τοῦ ὁποίου οἱ γόνοι βασιλεύουν εἰς τὴν χώραν τοῦ Ἀνατέλλοντος Ἡλίου ἄνευ διακοπῆς ἀπὸ εἴκοσι πέντε αἰώνων.

Ἡ οἰκογένεια τῆς πριγκηπίσσης Μουρακοῦμο κατὰ παράδοσιν, ἀπὸ ἀμνημονεύτων καιρῶν παρέχει τὴν ἡγουμένην εἰς ἓν περίφημον ἐθνικὸν ἱερὸν τῆς Ἰαπωνίας, τὸ μοναστήρι Γιούριου-Ζί. Τοῦ ἱεροῦ αὐτοῦ, τοῦ περιφήμου καὶ σεβαστοτάτου ἀπὸ ὅλους τοὺς Ἰαπωνιαῖς, ἡγουμένη τώρα εἶναι ἡ πριγκήπισσα Μουρακοῦμο, τῆς ὁποίας δημοσιεύεται ἀνωτέρω μία νεωτάτη φωτογραφία. Ἡ εὐλαβὴς πριγκήπισσα ἀφιερωμένη εἰς ἔργα εὐποιΐας, ἔχει ἐπονομασθῆ «Ἄγγελος τοῦ Θεοῦ» καὶ ὑπὸ τὴν χαρακτηριστικὴν αὐτὴν ἐπωνυμίαν εἶναι σήμερον γνωστή. Τώρα λόγῳ τοῦ πολέμου ἔχει ἀφοσιωθῆ ὁλοψύχως εἰς τὴν παρηγορίαν τῶν οἰκογενειῶν τῶν πολεμικῶν νεκρῶν τῆς πατρίδος της, τῆς ὁποίας αἱ ἀπώλειαι εἰς τὴν Κίναν εἶναι φαίνεται ἀσυγκρίτως βαρύτεραι ἀπὸ ὅ,τι γενικῶς πιστεύεται...

Ὁ «Ἄγγελος τοῦ Θεοῦ».

ΕΝΑΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΠΟΙΟ ΑΠΟ ΤΑ ΔΥΟ ΘΑ ΝΙΚΗΣΗ; Δηλαδὴ ποιὸ ἀπὸ τὰ δύο γαταακια θὰ πῆ πρῶτο... μὲ τὸ κελσμάκι τὸ γάλα του; Γιατί κι' αὐτός ὁ πρωτότυπος διαγωνισμὸς ἔγινε τελευταίως στὸν Ἅγ. Λουδοβίκο τῆς Ἀμερικῆς!

ΕΔΙΚΑΣΑΝ ΣΕ ΘΑΝΑΤΟ ΜΙΑ ΟΜΟΦΥΛΟ ΤΟΥΣ

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ, (Δεκέμβριος).— Ἡ μίστρες Ἄννα Μαρία Χὰν κατεδικάσθη πρὸ ἡμερῶν σὲ θάνατο. Ἕνα δικαστήριο, ἀποτελούμενο ἀπὸ 11 γυναίκες καὶ ἕνα μόνον ἄνδρα, τὴν κατεδίκασε, γιατί δηλητηρίασε τὴν μίστερ Γιάκομα Μπάγκνερ, χωρὶς νὰ παραδεχθῆ κανένα ἐλαφρυντικό. Ἡ μίστρις Χὰν θὰ εἶναι ἡ πρώτη γυνοίκα ποὺ θὰ κάθησῃ στὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα στὴν πολιτεία Ὄχιο.

Εἰδύλλια...

Ἂν μποροῦσε κανένας νὰ ἐξιχνιάσῃ τὴν εἰλικρινῆ ἐξομολόγησι τῆς μίστρες Χὰν θὰ ἦταν τὸ ἴδιο σὰν νὰ εἶχε στὴ διάθεσί του ἕνα συναρπαστικὸ ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα. Γιατί ἡ μίστρες Ἄννα δηλητηρίασε ἑνδεκα Γερμανοὺς γέρους.

Ἐπὶ πολλὰ χρόνια, δὲν εἶχε πορεία μιὰ ἀπασχόλησι. Παντοῦ, στὶς λέσχες, στὶς συγκεντρώσεις, προσποιοῦσε νὰ κάμῃ τὴν γνωριμία συμπατριωτῶν της, γιατί εἶναι γερμανικῆς καταγωγῆς. Ἡ ἐκλογή της, χαρὶς νὰ μιὰ ἰδιοτροπία της ἐκπληκτική, ἔπεφτε πάντοτε σὲ γεροντοπαλλήκαρα, ποὺ νὰ εἶχαν ὅμως τὸν «τρόπο».

Ἕνα εἰδύλλιο, ἂν μπορῇ νὰ βλαστημήσῃ κανεὶς ἔτσι τὴ λέξι, ἀνασταυρώνεται γρήγορα. Ἡ μίστρες Ἄννα ἐγκαταστανόταν σὲ λίγο στὸ σπίτι τοῦ «ἐκλεκτοῦ» της καὶ τοῦ ἀποσιοῦσε ὅλο του τὸν καιρὸ καὶ τὴν ἐμπιστοσύνη. Σὲ λίγο ἤξερε ἀπ' ἔξω τὴν κατάστασί του. Εἶχε λογαριασμοὺς στὴν τράπεζα; Κατεῖχε ἀκίνητα, μετρητὰ ἢ κοσμήματα; Εἶχε κάνει ἀσφάλεια ζωῆς ἢ ἀτυχήματος;

Θάνατος ἀργός...

Δυό, τρεῖς, τέσσερες μῆνες ἀργότερα, ὁ γερογερμανὶς πέθαινε καὶ ἡ μίστρες Χὰν—Λαυδρὸ, ἔβανε χέρι στὸ «ἔξχειν τοῦ».

...Καὶ θάνατος γοργὸς

Μὲ τὸν Γιάγκομπ Μπάγκνερ ἡ λεγάμενη βιόστηκε λιγάκι. Τὸ ἀρσενικό, ποὺ χρησιμοποιοῦσα, τοῦ τὸ ἔδωκε, φαίνεται, σὲ μεγάλη δόσι. Ὁ γιατρός, ποὺ ἐκλήθη νὰ διαπιστώσῃ τὸ θάνατο, φαγώθηκε ἀπὸ ὑποψίες. Καὶ μιὰ ἀπορία ἔδωσε τὴ λύση τοῦ μυστηρίου.

Ἄρα καλή, τὸ λοιπόν, μίστρες Ἄννα... Καὶ νὰ μᾶς γράψῃς...

ΖΑΝ ΡΙΣΑΡ

Ἡ Ἄννα Χὰν

ΕΝΑΣ ΝΕΟΣ ΑΣΤΗΡ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Η ΣΟΝΙΑ ΧΕΝΙ ΗΠΑΥΛΟΒΑ ΤΩΝ ΠΑΓΚΩΝ

Μετὰ τὴν «θεία» Γκρέτα Γκάρμπο, ἕνα ἄλλο ἀστέρι τοῦ Βορρᾶ μεσουρανεῖ στὸ Χόλλυγουντ. : ἡ Σόνια Χένι, παγκόσμιος πρωταθλήτρια τοῦ σκί.

Εἶναι γνωστόν, ὅτι ἡ Σόνια Χένι ἔχει πάει ἀπὸ ἀρκετὸν καιρὸ στὸ Χόλλυγουντ. Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ἔπαιξε σὲ μεγάλα φίλμ. Τώρα ὅμως γυρίζουν ἕνα φίλμ εἰδικῶς γι' αὐτή, στὸ ὁποῖον, ὅπως γράφουν τὰ Ἀμερικανικὰ φύλλα, ἡ Σόνια θριαμβεύει κυριολεκτικά. Τὴν ὀνομάζουν «Παύλοβα τῶν Πάγων». Φυσικά, στὸ φίλμ αὐτό. οἱ ἐπιδείξεις τοῦ σκί παίζουν μεγάλον ρόλο. Ἀλλὰ δὲν εἶναι μόνον ἡ μεγάλη τέχνη στὸ σκί ποὺ προκαλεῖ τὸν θαυμασμό, πρὸς τὴν Σόνια. Εἶναι καὶ ἡ ἀσύγκριτη θηοποιΐα της στὸ ἔργο.

Ἕνας Ἀμερικανὸς κριτικὸς τὴν ὀνομάζει Ἐφάμιλλο τῆς Γκρέτας Γκάρμπο.

Ἡ «Παύλοβα τῶν Πάγων», γράφει, πολὺ γρήγορα θὰ φθάσῃ τὴ δόξα τῆς συμπατριώτισσάς της. Ἔτσι ὁ θρίαμβος τῶν πίνη μα το γρα φικὸν ἀστέρων τοῦ Χόλλυγουντ θὰ εἶναι πλήρης καὶ ἐπιβλητικός.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΦΑΝΕΙΑ ΣΤΗ ΔΟΞΑ

ΠΩΣ ΕΓΙΝΑ ΣΤΑΡ

Η ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΜΠΙΛΛ ΠΟΟΥΕΛΛ

Κατακτητὴς γυναικῶν ἀπὸ παιδί! — Τὰ πρώτα του ὄνειρα καὶ οἱ πρῶτες ἀπογοητεύσεις — Τὸ πρῶτο ταξεῖδι στὴ Νέα Ὑόρκη.

ΠΟΙΟΣ ἀπὸ τοὺς πιστοὺς τῆς τεχνῆς τοῦ φίλμ ἀγνοεῖ τὸν Οὐΐλλιαμ Πόουελλ, τὸν «Μπίλλ»; Κανείς. Ὅ,τι ὅμως καὶ ὅσες τὸν ἐθαυμάσατε καὶ τὸν θαυμάζετε εἰς τὶς ποικίλες δημιουργίες του, δὲν γνωρίζετε καὶ τὸν ἀγῶνα ποὺ ἔκαμε διὰ νὰ φθάσῃ στὸ μεσουράνημα τῆς τέχνης του. Ὁ δρόμος ποὸς τὴν δόξαν ὑπῆρξε γι' αὐτὸν τραχὺς ὅσο γιὰ κανέναν ἄλλον. Εἰς μίαν σειρὰν τριῶν ἄρθρων — ἐκ τῶν ὁποίων κατωτέρω παραθέτομεν τὸ πρῶτον — δημοσιευομένων εἰς Παρισινὸν περιοδικόν, μᾶς δίδεται μιὰ ὡραία καὶ ζωντανὴ εἰκόνα τῆς θριαμβευτικῆς «ἀνόδου» τοῦ μεγάλου γόητος...

Ὁ Οὐΐλλιαμ Πόουελλ γεννήθηκε εἰς τὸ Πίττσμπουργκ τῆς Πενσυλβανίας. Ὁ πατέρας του, λογιστὴς εἰς κάποιαν Ἑταιρείαν, ἐκέρδιζεν ἀρκετά, ὥστε νὰ τοῦ ἐξασφαλίσῃ καλὰς σπουδάς. Ὁ μικρὸς Μπίλλ ἦταν φλύαρος. Μὲ τὸ παραμικρὸ ἄρχιζε νὰ... λέῃ... νὰ λέῃ... ἀτελείωτα... Αὐτὸ ἐθεωρήθη ὡς οἰωνός: Θὰ γινόταν δικηγόρος!

Ἀλλὰ ἤδη ἄρχιζε τὸ στάδιόν του ὡς.. κατακτητής. Ἀπὸ μικρὸ παιδί, κυνηγοῦσε τὰ συνομήλικά του κοριτσάκια. Ὅταν ἔγινε 14 ἐτῶν, ἡ οἰκογένεια Πόουελλ ἐγκατέλειψε τὸ Πίττσμπουργκ γιὰ νὰ ἐγκατασταθῇ στὸ Κάνσας-Σίτυ. Στὴν πόλι αὐτὴ ὁ Μπίλλ προετοιμάσθηκε νὰ σπουδάσῃ νομικά. Τὸ πρᾶγμα ἦταν πιὰ ἀποφασισμένο. Τὴν ἐποχὴ ὅμως ἐκείνη οἱ συμμαθηταί του ὠργάνωσαν μιὰ ἐρασιτεχνικὴ παράστασι. Τοῦ προσέφερθη ἕνας ρόλος καὶ τὸν ἐδέχθη. Κατὰ τὸ διάστημα τῶν δοκιμῶν, ἐξέχασε καὶ τὰ νομικὰ καὶ ὅλα. Εἶχε ἀνακαλύψει τὴν πραγματικήν του κλίσι. Ἐπὶ πλέον ἐρωτεύθηκε τρελλὰ τὴν «πάρτενεαίαν» του στὸ ἔργο. Εὐθὺς τὴν ἑπομένη τῆς παραστάσεως τῆς ἐπρότεινε νὰ τὴν ἀπαγάγῃ.

— Καὶ μὲ τί θὰ ζήσουμε; ἐτόλμησε νὰ ρωτήσῃ ἐκείνη.

Τὴν κύτταξε φλεγματικὰ καὶ ἀπήντησε :

— Θὰ γίνω ὁ Σαΐξπηρ τοῦ αἰῶνος μου!...

* * *

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη — 1903—1909 — οἱ νέοι ἐτρέφοντο μὲ ποίησιν! Ἔτσι καὶ ἡ ποίησις ἦταν ἡ μοναδικὴ σκέψις τοῦ Πόουελλ. Δὲν πίστευε παρὰ σ' αὐτήν.

Ὅλα ἑτοιμάσθηκαν γιὰ τὴν ἀπαγωγή. Οἱ βαλίτσες γέμισαν ροῦχα, βιβλία, χειρόγραφα κλπ. Ἑτοιμάσθηκαν προγράμματα ταξειδιοῦ. Τὴν τελευταία ὅμως στιγμὴ ἡ νέα ἐξομολογήθη στὸν Μπίλλ, ὅτι δὲν... ἀγαποῦσε τὸν Σαΐξπηρ καὶ ὅτι ἐκτὸς αὐτοῦ ἦταν ἤδη ἀρραβωνιασμένη! Ὁ Οὐΐλλιαμ δὲν θέλησε ν' ἀκούσῃ περισσότερα. Κούμπωσε τὸ σακκκάκι του, πῆρε στάσι ἀξιοπρεπῆ καὶ εἶπε σταθερά :

— Θὰ φύγω μόνος !

Ἀλλὰ τὸ βράδυ τὰ πράγματα ἀλλαξαν. Ἡ μητέρα του βλέποντας ὅτι ὁ γυιός της εἶχε ἀνάγκη νὰ συμπληρώσῃ τὴν γκαρδαρόμπα του, τοῦ εἶπε :

— Ἀδριο θὰ πᾶμε στὸν ράφτη νὰ σοῦ πάρῃ μέτρα γιὰ ἕνα σμόκιν...

Σμόκιν! Ὁ Οὐΐλλιαμ τὸ ὀνειρευόταν ἀπὸ χρόνια! Σμόκιν! Κάθε ἰδέα ἀναχωρήσεως πῆγε τότε κατὰ μέρος...

Ἕνα χρόνο ἀργότερα βρισκόταν ἀκόμη στὸ Κάνσας. Ἦταν ὁ πιὸ κοιμῶς νέος τῆς πόλεως καὶ ἦταν ἐρωτευμένος συγχρόνως μὲ τρία κορίτσια.

Ὁ πατὴρ Πόουελλ δὲν ἔβλεπε τὴν κατάστασι μὲ τὰ ἴδια μάτια τοῦ γυιοῦ του. Δὲν ἐπιθυμοῦσε βέβαια νὰ κάμῃ τὸν Μπίλλ λογιστή, ἀλλὰ φρονοῦσε ὅτι τὸ ἐπάγγελμα τοῦ δικηγόρου ἦταν ἐκεῖνο ποὺ τοῦ ἤρμοζε. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Μπίλλ ὁλοένα καὶ ἔδειχνε ὅτι οἱ γνώσεις του, ὅσον ἀφορᾷ τὸ δίκαιον, ἦσαν πολὺ περιωρισμένες.

Πάνω στὸ ζήτημα αὐτό, πατέρας καὶ γυιὸς μίλησαν πολὺ μαζύ.

— Θὰ γίνῃς δικηγόρος διότι ἔτσι τὸ θέλω, εἶπε ὁ πατέρας.

— Αὐτὸ θὰ μὲ ἐξέπλητε πολύ, ἀπήντησε ὁ γυιός.

— Καὶ γιατί ;

— Γιατὶ ἡ δικηγορικὴ δὲν μοῦ λέγει τίποτε.

Καὶ συγχρόνως διώρθωσε τὴν χαλαρωμένη γραβάτα του.

— Ποιὰ εἶναι τὰ σχέδιά σου ;

— Ἀρκετὰ ἀόριστα, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται ὅτι θὰ ζήσω ἀπὸ τὸ θέατρο.

Ὁ γέρω Πόουελλ δὲν ἀπελπίσθηκε. Ἀρχισε μιὰ διδασκαλία... Τὸ ἐπάγγελμα τοῦ καλλιτέχνου εἶναι ἀπιωτικὸν γιὰ ἕνα νέον ἀπὸ καλὴ οἰκογένεια... Ὅταν εἶναι κανεὶς ἀπὸ καλὴ οἰκογένεια ὀφείλει νὰ ὑπακούῃ στὸν πατέρα του...

Ὁ Οὐΐλλιαμ τὸν ἄκουσε μὲ προσοχή, ἀλλὰ δὲν ἀπήντησε τίποτε. Ἔμαθε ὅτι στὴν Νέαν Ὑόρκη ὑπῆρχε μιὰ περίφημη Δραματικὴ Σχολή. Ἔπρεπε ἀδιστακτα νὰ περάσῃ ἀπὸ ἐκεῖ. Ἄλλως τε ἐγνώριζε πολὺ καλὰ ὅτι θὰ ἀρκοῦσε λίγο νὰ τοῦ χαμογελάσῃ ἡ τύχη γιὰ νὰ γίνῃ ἀπὸ τὴ μιὰ μέρα στὴν ἄλλη μεγάλος ἠθοποιός.

Τὸ οὐσιῶδες ἦταν τώρα νὰ φθάσῃ στὴ Νέα Ὑόρκη.

Ὅταν ἔψαξε τὶς τσέπες του, ἐβεβαιώθη ὅτι δὲν περιεῖχαν παρὰ 22 δολλάρια. Καὶ ἐξ ἄλλου τὸ ποσὸν αὐτὸ τοῦ χρειαζόταν γιὰ τὴν συμπλήρωσι τοῦ ρουχισμοῦ του. Ἐνόμισε ὅτι ἀπλοποιεῖ τὰ πράγματα, ζητοῦντας ἀπὸ τὸν πατέρα του νὰ τοῦ προκαταβάλῃ... 400 δολλάρια. Ἡ ἀπάντησις ὑπῆρξε σαφῶς ἀρνητική.

Ἕνα μέσον ἔμενε: Νὰ κερδίσῃ αὐτὰ τὰ χρήματα.

* * *

Κατώρθωσε νὰ βρῇ ἀρκετὰ γρήγορα μιὰ θέσι στὴν Τηλεφωνικὴ Ἑταιρεία τοῦ Κάνσας-Σίτυ μὲ μισθὸν 12 δολλάρια τὴν ἑβδομάδα. Δηλαδὴ περίπου 50 δολλάρια τὸν μῆνα. Ὀκτὼ μῆνες τοῦ ἔφθασαν γιὰ νὰ ἐξοικονομήσῃ τὰ χρήματα τῶν σπουδῶν του.

Μὲ θάρρος ἄρχισε τὴ δουλειά. Ἔχετε παρατηρήσει μὲ πόση εὐκολία μεταχειρίζεται τὸ τηλέφωνο σὲ ὅλα του τὰ φίλμ; Οἱ σκηνές του ποὺ περιλαμβάνουν τηλεφώνημα εἶναι ἀπὸ τὶς καλλίτερές του.

Ὕστερα ἀπὸ τρεῖς μῆνες ὁ Μπίλλ ἀνεκάλυψε ὅτι τὸ σχέδιόν του εἶχε μερικὰ ἐλαττώματα. Ἀνεκάλυψε ὅτι ἀγνοοῦσε τελείως τὴν τέχνην τῆς οἰκονομίας. Χρωστοῦσε μάλιστα καὶ 50 δολλάρια στὸν πατέρα του, στὴν μητέρα του καὶ σὲ πολλοὺς ἄλλους. Κατάλαβε ὅτι ὁ δρόμος πρὸς τὴν Νέα Ὑόρκη δὲν ἦταν εὔκολος.

Ἡ ἀδελφή τοῦ πατέρα του, μιὰ γεροντοκόρη ἀρκετὰ πλουσία, πῆρε ἕνα πρωὶ ἕνα γράμμα ἀπὸ 23 σελίδες μὲ τὴν ὑπογραφὴ: Μπίλλ. Διαβάζοντάς το πληροφορήθηκε ὅτι ὁ ἀνεψιός της ἤθελε ν' ἀφιερωθῇ στὸ θέατρο.

«Σὲ βεβαιώνω, καλή μου θεία, τῆς ἔγραφε, ὅτι εἶμαι φτειαγμένος γι' αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα. Εἶναι ἀνωφελὲς νὰ κράμω ὅτι δίποτε ἄλλο. Σὲ βεβαιώνω, ὅτι τὸ ταλέντο μου εἶναι μεγάλο...».

Στὸ τέλος ὁ ἀνεψιὸς αὐτός, ὁ τόσο βέβαιος γιὰ τὸν ἑαυτόν του, ζητοῦσε ἀπὸ τὴν γρηᾶ θεία του νὰ τοῦ δανείσῃ 1400 δολλάρια. Ἦταν ἔπιπης βέβαιος, ὅτι θὰ τῆς τὰ ἐπέστρεφε πολὺ γρήγορα. Γιατί ἐζητοῦσε τόσο πολλά; Γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὰ λίγα. Αὐτὸ καὶ ἔγινε. Πῆρε 700 δολλάρια. Ἡ καλὴ γρηᾶ μὲ τὶς ἐλεύθερες ἰδέες δὲν ἐπέμρωτο νὰ ἐαιαξῇ αὐτὰ τὰ χρήματα. Ὅταν ὁ Μπίλλ θέλησε — λίγα χρόνια ἀργότερα — νὰ ἐξοφλήσῃ τὸ χρέος του, ἡ καλὴ γυναῖκα δὲν ὑπῆρχε πιὰ στὴ ζωή...

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια.

Γιὰ νὰ διασκεδάζετε

Εὔθυμες ἱστοριοῦλες

— Στὸ κουρεῖο :

Ὁ πελάτης: Γιατί κάθε φορὰ ποὺ μὲ κουρεύεις μοῦ διηγήσαι ἀρρωστικὲς ἱστορίες;

Ὁ κουρέας: Γιατί ἔτσι... σηκώνονται οἱ τρίχες σας καὶ σᾶς κουρεύω εὐκολώτερα!...

— Στὴν Ἔκθεσι :

Ὁ Α' ζωγράφος: Αὐτὸ τὸ ἔργο σας, συνάδελφε, εἶνε ἀριστούργημα! Εἶνε κατόρθωμα!...

Ὁ Β'. ζωγράφος: Μπά, βέν εἶνε καὶ τόσο σπουδαῖο κατόρθωμα. Κατόρθωμα σπουδαῖο θὰ κάνῃ ἐκεῖνος ὁ βλάκας ποὺ θὰ βρεθῇ νὰ τ' ἀγοράσῃ!...

— Ἐξαίρετο συστατικὸ :

Ὁ παντοπώλης: Θέλω ἕνα παιδὶ γιὰ βαρειὲς δουλειές. Ἔχεις γερὰ χέρια;

Ὁ ὑποψήφιος ὑπάλληλος: Καὶ βέβαια ἔχω, ἀφεντικό... Ρώτησε καὶ τὸν παλιό μου ἀφέντη, ποὺ μὲ μιὰ γροιιὰ τοῦ ἔσπασα κάποτε τρία πιάτα!...

⁂

Ὁ γιατρός: Κάνε λίγο κουράγιο, μὴν ἀπελπίζεσαι. Κι' ἐγὼ ἔπεσα στὸ κρεββάτι ἀπὸ τὴν ἴδια ἀρρώστια, ἀλλὰ σώθηκα.

Ὁ ἄρρωστος: Καὶ ποιὸν γιατρὸ εἴχατε;

Μιὰ πολὺ πρακτικὴ ἰδέα

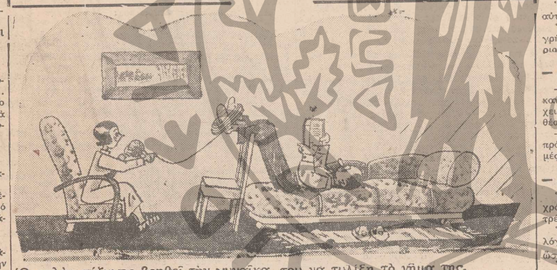

Ὁ καλὸς σύζυγος βοηθεῖ τὴν γυναῖκα του νὰ τυλίξῃ τὸ νήμα της.

Γιὰ νὰ διασκεδάζετε

Εὔθυμες ἱστοριοῦλες

— Στὸ ἑστιατόριο :

Ὁ πελάτης, κύριε ἐπιθεωρητὰ, ἡ μπριζόλα αὐτὴ δὲν κόβεται καθόλου...

Ὁ ἐπιθεωρητὴς (πρὸς γκαρσόνι) : Γιάννη, φέρε γρήγορα ἕνα κοσκινάκι νὰ μοιαζαρῇ στὸν κύριο!...

— Στὸ Αὐτόφωρο :

—Ἄρα λοιπὸν ὁμολογήσατε ὅτι ἔσπασες ἕνα κανάτι πάνω στὸ κεφάλι τῆς πεθερᾶς σου, ἐχθὲς νὰ μᾶς πῆς τίποτε γιὰ νὰ ἐλαφρυνθῇς τὴ θέσι σου;

—Μάλιστα, κύριε δικαστά. Τὸ κανάτι ἦτο πρόστυχο. Τὸ εἶχα ἀγοράσει μονάχα τρεῖς δραχμές!

— Μεταξὺ συζύγων :

Ὁ σύζυγος: Ἡ Ἰουλία εἶνε πιὰ εἰκοσιδύο χρόνων. Εἶνε καιρὸς νὰ βιαστοῦμε νὰ τὴν παντρεύουμε...

Ὁ σύζυγος: Ἐγὼ νομίζω ὅτι δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ βιαστοῦμε γι' αὐτό. Ἂς περιμένουμε ὥστε νὰ παρουσιασθῇ γιαυτὸς κανεὶς πρέπει.

Ὁ σύζυγος: Δὲν βλαπτόμεθα!... Μήπως ἐγὼ περίμενα μιὰ τέτοια περίστασι!...

Τὸ αἴνιγμα τῆς γυναίκας

9ον

Τοῦ ἰατροῦ P. VACHET

ΕΞΑΙΤΙΑΣ ἀκριβῶς τῶν ἐκκρίσεων ποὺ ἀναφέραμε στὸ προηγούμενο ἄρθρο, οἱ γυναῖκες δὲν βρίσκονται πάντοτε στὶς ἴδιες ψυχικὲς καὶ σωματικὲς καταστάσεις ὅλες τὶς ἡμέρες τοῦ μηνός.

Λέγεται πὼς ἡ γυναῖκα εἶναι ζωηρότερη λίγες ἡμέρες πρὸ τῶν ἐμμήνων, ἡρεμεῖ ἀπολύτως κατὰ τὴν περίοδο, κατόπιν ἀκολουθεῖ μιὰ νέα περίοδος ἐρεθισμοῦ μετρίας μορφῆς. Ὡστόσο ἡ περίφημος ἰατρὸς Μαρὶ Στὸπς, αὐτὴ ποὺ εἰσήγαγε τὸ «μπὲρθ κοντρόλ», ἤτοι τὸν ἔλεγχο τῶν γεννήσεων καὶ τὸν περιορισμὸ τους, παρατηρεῖ ὅτι ἡ σεξουαλικὴ παλίρροια δὲν ἀκολουθεῖ ἀκριβῶς τὸν νόμο αὐτόν. Ὑπάρχουν στὴν γυναῖκα, λέει, δύο κύματα ἐπιθυμίας κάθε μῆνα, εἴκοσι ὁκτὼ ἡμερῶν. Τὸ ἕνα ἔρχεται δύο - τρεῖς ἡμέρες ἀκριβῶς πρὸ τῆς περιόδου καὶ τὸ ἄλλο κατόπιν. "Οταν πάψουν τὰ ἔμμηνα ἐπακολουθεῖ μιὰ κατάσταις κανονικῆς ἡσυχίας.

Ἡ ἡσυχία αὐτὴ διακόπτεται ἐπὶ δυὸ-τρεῖς ἡμέρες, μετὰ τὴν παρέλευσι ὀκτὼ -ἐννέα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς παύσεως τῶν ἐμμήνων. Δηλαδὴ κατὰ τὸ μέσον τοῦ μηνός. Ἐὰν θὰ ἤθελε νὰ ἐκφράσῃ κανεὶς ἁπλούστερα τὴν κατάστασι αὐτὴν, θὰ ἔλεγε ὅτι ὑπάρχουν δύο περίοδοι σεξουαλικῆς ἐπιθυμίας στὴν γυναῖκα κάθε δεκαπέντε ἡμέρες καὶ κατὰ τρόπον, ὥστε ἡ μία νὰ προηγῆται εὐθὺς ἀμέσως τῶν ἐμμήνων.

Ἡ διάρκεια τῶν περιόδων αὐτῶν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ζωτικότητα καὶ τὴν γενικὴ ὑγεία τῆς γυναίκας. Πολλὲς φορὲς ὅταν ἡ γυναῖκα εἶναι λυπημένη καὶ κουρασμένη μπορεῖ νὰ περάσῃ τὰς περιόδους τοῦ ἐρεθισμοῦ ἀπαρατήρητα. Τὰ ἀποτελέσματα τῆς κοπώσεως, τῆς κακῆς τροφῆς καὶ τῶν κακῶν συνθηκῶν ζωῆς, παρατηρεῖ ἡ κυρία Στὸπς, ἐξαντλοῦν τόσο τὴν ζωτικότητα τῆς γυναίκας, ὥστε πολλὲς φορὲς καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ζωῆς της νὰ μὴν αἰσθανθῇ οὔτε μιὰ ἀόθορμητη σεξουαλικὴ ἐπιθυμία.

"Ἄλλες πάλι γυναῖκες αἰσθάνονται μόνον μία περίοδο ἐρεθισμοῦ, ἄλλοτε πρὸ τῶν ἐμμήνων καὶ ἄλλοτε μετά. Βεβαίως οἱ καταστάσεις αὐτὲς ποικίλλουν συχνά, χάρις σὲ λόγους ἐξωτερικοὺς, ὅπως ἡ παρουσία τοῦ ἀγαπώμενου προσώπου, τὸ διάβασμα μυθιστορημάτων κλπ. Ὑπάρχουν ἀκόμα καὶ γυναῖκες ἀνώμαλες ποὺ εἶναι ζωηρότερες κατὰ τὸ διάστημα ἀκριβῶς τῶν ἐμμήνων. Δὲν πρέπει νὰ ξεχνοῦμε, λέει ἡ κυρία Στὸπς, ὅτι σήμερα ὑπάρχουν στὴν μοντέρνα ζωὴ διάφορα ἐρεθιστικὰ ποὺ κανονίζουν τὴν σεξουαλικὴ ὄρεξι, ὅπως ὑπάρχουν καὶ διάφοροι ἄλλοι παράγοντες ποὺ τὴν πνίγουν. Ὑπάρχουν σήμερα γυναῖκες ἐρωτευμένες τόσο ποὺ ἡ καθημερινή τους ἐπαφὴ νὰ εἶναι τόσο ζωηρὴ, ὅσο καὶ ἡ ἀνδρική. Ὡστόσο αὐτὸ δὲν ἀπομακλεῖ τὸ προνόμιο τῶν δύο ζωηροτέρων περιόδων ποὺ προαναφέραμε.

Ἡ κατάστασις αὐτὴ δὲν εἶναι γενική, γι' αὐτὸ καὶ ὁ ἄνδρας ποὺ θέλει νὰ κρατήσῃ τὴν γυναῖκα του καὶ θέλει νὰ κάνῃ τὸν ἔρωτά του διαρκῆ, πρέπει νὰ μελετήσῃ τὶς προσωπικὲς ἰδιότητες τῆς γυναίκας του, σύμφωνα μὲ ὅσα ἀναφέραμε ἐδῶ. Ὡς ἀποτέλεσμα αὐτοῦ θὰ εἶναι ἡ ἐναρμόνισις τῶν ἐπιθυμιῶν του μὲ τὴν φύσι τῆς γυναικός του.

* * *

Γενικῶς ὅλες οἱ γυναῖκες χαίρονται τὸν ἔρωτα μὲ περισσότερη δυσκολία ἀπὸ τὸν ἄνδρα καὶ ἀπὸ τὴν τέχνη αὐτοῦ τοῦ τελευταίου ἐξαρτᾶται ὅλη ἡ ἐρωτική τους ζωή.

Ἐνῷ ἕνας ἄνδρας βρίσκεται στὴν θέρμη τῶν νειάτων του, στὰ εἴκοσι πέντε του χρόνια, σπάνια μιὰ γυναῖκα τῆς ἴδιας ἡλικίας εἶναι στὴν ἴδια μ' αὐτὸν μοῖρα. "Ἐως ὅτου ἡ γυναῖκα φθάσει τὰ τριάντα δείχνει ἁπλῶς ζῆλο καὶ προσπάθεια στὸν ἔρωτα. Ὁ γυναικολόγος Ντάνκαν, ὕστερα ἀπὸ μελέτες καὶ ἔρευνες ἐτῶν, κατέληξε στὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ γυναῖκα φθάνει στὴν ἐρωτικὴ τέλεια ὡριμότητα στὰ τριάντα, μὲ τριάντα τέσσερα χρόνια της. Ἡ στατιστικὴ αὐτὴ, εἶναι ἀληθὲς, ἀφορᾷ τὶς Ἀγγλίδες, οἱ ὁποῖες ἐυπνοῦν κάπως ἀργότερα ἀπὸ τὶς ἀδελφές των τῆς Μεσογείου.

Γενικῶς ὅμως μπορεῖ νὰ πῇ πράγματι κανεὶς ὅτι ἡ πλήρης σεξουαλικὴ ἀνάπτυξις τῆς γυναικὸς προγιματοποιεῖται μεταξὺ τῶν 30 μὲ 40 ἐτῶν. Ἡ ἁρμονία τῆς σεξουαλικῆς ἀφυπνίσεως, λέει ὁ Χάβελοκ Ἔλλις, φέρνει πολλὲς ψυχικὲς ἀνωμαλίες καὶ νευρώσεις στὴν ἡλικία τῶν εἴκοσι πέντε μὲ τριάντα τριῶν ἐτῶν, νευρώσεις ποὺ πιστοποιήθηκαν ἀπ' ὅλους τοὺς νευρολόγους.

Στὶς παραπάνω διαπιστώσεις πρέπει νὰ ἀναζητήσωμε τὴν αἰτία τῆς γνωστῆς τάσεως τῶν νέων, νὰ συνδέωνται μὲ ὥριμες γυναῖκες. Τὸ ἴδιο πάλι γυναῖκες τῆς ἡλικίας αὐτῆς βρίσκουν στὴν νεανικὴ ἀντοχὴ ἀκριβῶς ἐκεῖνο ποὺ ἐπιθυμοῦν.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια.

«Μάθετε ν' ἀγαπᾶτε»

7ον

Τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ ABEL BONNARD

Ο ΕΡΩΤΑΣ δὲν πρέπει νὰ μᾶς δίνῃ εὐκαιρία νὰ ἀφήνωμε ἐλεύθερα τὰ κακά μας ἔνστικτα, ἀλλὰ ἀντίθετα πρέπει νὰ γίνεται ἀφορμὴ νὰ ἀναπτύσσωμε ὅ,τι καλὸ ἔμενε μέσα μας ἕως τότε ἀνεκδήλωτο. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ κάνωμε ἀνω - κάτω τὴν ψυχή μας γιὰ νὰ ἀνακαλύψωμε τί κρύβει. Φτάνει νὰ δείξωμε λεπτότητα, χάρι, ἐλεύθερη εὐθυμία, πράγματα ποὺ δὲν ἔχομε τὸν καιρὸ νὰ ἀναπτύξωμε μέσα στὴν καθημερινὴ ζωὴ καὶ τοὺς ἀγῶνες της. Μέσα στὶς ἐρωτικὲς συγκινήσεις, αὐτὴ ἡ χαρὰ θὰ εἶναι ἡ πιὸ διαρκής. Αὐτὴ ἡ προσωπικὴ καὶ ἀμοιβαία πολυτέλεια τῶν αἰσθημάτων, μόνο στὸν ἔρωτα δυὸ ἀνώτερων ψυχῶν μπορεῖ νὰ ἐκδηλωθῇ. "Οταν σὲ μιὰ σχέση δὲν ὑπάρχει παρὰ ἐγωϊσμὸς, θὰ πῇ πὼς ὁ ἔρωτας δὲν ἦρθε. "Οταν μιὰ σχέση δὲν εἶναι βασισμένη παρὰ στὸν πόθο, θὰ πῇ πὼς ὁ ἔρωτας ἔχει φύγει.

Πολλοὶ θέλουν νὰ μάθουν ἐὰν πρέπει οἱ ἐρωτευμένοι νὰ τὰ λένε ὅλα μεταξύ τους καὶ νὰ μὴν κρύβουν τίποτα, νὰ μὴν κρατοῦν καμμιὰ ἐπιφύλαξι. Σὲ μιὰ τέτοια ἐρώτησι θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ ἀπαντήσῃ : Δὲν γρειάζεται νὰ τοῦ δοθῇ ἄδεια γιὰ νὰ τὸ κάνουν. Λίγο ἔως πολὺ ὅλοι ψεύδονται. Τὸ θέμα ὅμως δὲν εἶναι ἁπλό. Ἐὰν κάποιος πράγμα νὰ παινέσῃ κανεὶς μιὰ ἀπόλυτο εἰλικρίνεια: καὶ ὅμως ἔχω δῆ πὼς σὲ πολλοὺς ἀνθρώπους ἡ εἰλικρίνεια αὐτὴ πλησιάζει πολὺ τὴν ἀγένεια. Καυχώμενοι ὅτι εἶναι εἰλικρινεῖς δὲν παύουν νὰ εἶναι πονηροὶ καὶ ἐγοντροὶ : ἐεφεύγουν περισσότερο ἀπὸ τὴν πειθαρχία, παρὰ ἀπὸ τὴν ὑποκρισία. Πολλοὶ τέτοιοι εἰλικρινεῖς δὲν παίρνουν σὰν μέτρο τῆς εἰλικρινείας τους, παρὰ τὸν ὑποκειμενικὸ παράγοντα. Οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι ποὺ μιλοῦν καὶ χειρίζονται μὲ φιλήσῃ ὁ κ. Σύττερ, εἶπε στὸν διευθυντή. Ἀλλὰ ἐξέρετε... μοῦ ἔσωσε ἀκριβῶς τὴ ζωή μου...

—Πῶς; Σᾶς ἔσωσε τὴ ζωή;

Ὁ διευθυντὴς διασκεδάζει παίρνοντας μὲ τὴ μελ-

—Ναί. Μοῦ δόσατε πάλι ἕνα ἀσήμαντο ρολάκο καμπολόϊ, χωρὶς διευθυντά. Καὶ γι' αὐτὸ ἤθελα νὰ σκοτωθῶ. Ἀλλὰ ὁ κ. Σύττερ εἶχε καλὸ καὶ εὐγενικὸ. Μοῦ ἀποχαιρέτησε πάω θάγω σὲ κάθε πεᾶξι μιὰ σκηνή. Κι' αὐτὸ ἀξίζει σίγουρα ἕνα φιλί...

—Λοιπὸν θὰ δῆτε πὼς κι' ἐγὼ δὲν δοτερῶ καθόλου ἀπ' τὸ κ. Σύττερ σὲ καλοσύνη. Νὰ, θάγρετε σὲ κάθε πεᾶξι δυὸ σκηνές. Καὶ θὰ δάλωμε καὶ λιγάκι ἀστειότητα στὸ ρόλο σας.

Ἡ Ἄννυ ἄλωμπε ἀπὸ χαρά.

—Ἴσως... Ἴσως θὰ μπορέσω, ἔκτὸς ἀπ' τὸ βασόνι, νὰ ξεμωλόσω λιγάκι καὶ τὸν σύζυγο τῆς κυρίας.

—Ναί! Ὡραῖα!

Καὶ ὁ διευθυντὴς γελοῦσε τόσο ποὺ τὰ μάτια του δάχνασαν.

—Μπορεῖτε μάλιστα νὰ ξεμωλόσετε ὅλους τοὺς ἄνδρες τοῦ ἔργου! Γιατὶ θαρρῶ πὼς αὐτὸ τὸ καταφέρνετε παρόμοια!

Ἡ ἄλλο πρωί ἡ Ἄννυ πῆγε καὶ συνήντησε τὸν συγγραφέα τοῦ νέου ἔργου καὶ τοῦ εἶπε:

—Προσθέσατε στὸ μεταξὺ ἀκόμα μερικὲς φράσεις. Ἀλλά, ὀστόσο, ἔμεινα δυπρέτεια !

—Ὤ, θὰ ξαναγράψω τὸ ἔργον! φώναξε ὁ συγγραφεὺς ἐνθουσιασμένος. Δὲν ἤξερα πὼς τὸ θέατρο ἔγει ἕνα πλάσια τόσο χαριτωμένο ὅπως σεῖς! Φὰ φτιάξω μιὰ δυπρέτεια ποὺ θὰ ξεπερελάνῃ τὴν -κόμο! "Ολη ἡ πόλις θὰ μιλήσῃ γιὰ σᾶς! Μιὰ γυναῖκα σὰν καὶ σᾶς δὲν πρέπει νὰ μένῃ τὴ σκιά...

Μετὰ τὴν πρεμιέρα τοῦ ἔργου ἕνας κριτικὸς ἔγραφε:

«Ὁ συγγραφεὺς κ. Σύττερ εἶχε αὐτὴ τὴ φορὰ μιὰ πολὺ πρωτότυπη Ἰδέα. Ὁ γυναικεῖος πωθτὸς ρόλος εἶνε μιὰ γοητευτικὴ δυπρετιοῦλα ποὺ κυριαρχεῖ ἐλη τὴ δραδιά. Κρῆμα ποὺ δίπλα σ' ἕνα τέτοιο ρόλο καὶ παιγνιῶνο ἀπ' τὴν δεσποινίδα Μίννεε μὲ τέτοιο ταλέντο, ὅλοι οἱ ἄλλοι ἠθοποιοὶ φάνηκαν ἀσήμαντοι».

Καὶ μὲ τὸ πνεῦμα αὐτὸ ἔγραφαν ὅλοι οἱ κριτικοί. Ἡ Ἄννυ Μίννεε εἶγε γίνει «στάρ».

(Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ)

W. LICHTENBERG

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΡΟΛΟΣ

ΥΠΟ ΒΙΑΧΕΛΜ ΛΙΧΤΕΝΜΠΕΡΓΚ

Ἡ ΣΤΙΓΜΗ ποὺ ἡ μεγάλη πρωταγωνίστρια ἔβγαινε ἀπ' τὸ θέατρο, στὴν πόρτα τὴν σταμάτησε ἡ μικρούλα Ἄννυ Μίννεε μὲ δάκρυα στὰ μάτια. Οἱ μεγάλες πρωταγωνίστριες εἶνε πάντα καλὲς μὲ τὶς μικρὲς συναδέλφισσες των καὶ γι' αὐτὸ ἡ νεῖδα ρώτησε τὴ-νέα γεμάτη συμπάθεια:

—Τί σοῦ συμβαίνει, μικρή μου;

Ἡ Ἄννυ δὲν μπορόσε ν' ἀπαντήσῃ στὴν ἀεγή. Ἀλλὰ ἔπειτα ἔδειξε στὴ μεγάλη της συνάδελφο ἕνα μοναδικὸ φύλλο χαρτοῦ, ποὺ ἐπάνω του ἦταν γραμμένη μιὰ μοναδικὴ φράσις. Λοῦ ἐπὶ τέλους εἶπε:

—Ὀφόσε... αὐτὸς εἶνε πάλι ὁ ρόλος μου στὸ καινούργιο ἔργο... Μιὰ φράσις μονάχα... χιχιχιχί!...

Ἡ μεγάλη καλλιτέχνις τράδηξε κοντά της τὴ μικρούλα ποὺ εἶχε ξεσπάσει πιὰ σὲ λυγμοὺς. Χαϊδεύοντάς της ἀπαλὰ τὰ μαλλιά τῆς εἶπε:

—Ἔλα, μὴν κάνεις ἔτσι! "Ἐνιωα ὅμως, θὰ σοῦ μεγαλώσω ἐγὼ τὸ ρόλο σου!

Ἡ Ἄννυ τὴν κόττταξε μὲ εὐγνωμοσύνη.

—Ναί. Θάγης ἀκόμα μιὰ δεύτερη φοᾶσι. Νὰ, στὴν πρίτη σκηνὴ τῆς πρώτης πεᾶξεως θὰ σ' ἐρωτήσῃ γιὰ τὶς τουαλέττες μου καὶ σὺ θὰ μοῦ δίνῃς μιὰ ἀπάντηση.

Τὸ πρόσωπο τῆς μικρῆς ἔλαμψε.

—Ἄχ, κυρία! Σᾶς εἶμαι τόσο εὐγνώμων!...

"Οταν ἡ Ἄννυ Μίννεε ἀπαγαιρέτησε τὴ μεγάλη πρωταγωνίστρια, ἀνέβηκε μιὰ σκάλα κι' ἐστύπησε δεῖλὰ στὴν πόρτα τοῦ διευθυντοῦ τοῦ θεαματολογίου. Ὁ κ. Κέγνερ ἦταν ἀκριβῶς ἀπασχολημένος νὰ ξεχωρίζῃ μερικὰ καινούργια ἔγγρα ποὺ εἶγαν ἐπιδοθῆ στὸ θέατρο καὶ εἶχε ἀπωστὰ γεῦρα στὴ σκέψι τοὺς θάγρετε νὰ τὰ διαδόσῃ δλα αὐτά. Γι' αὐτὸ φώναξε ἕνα «ἐμπρός!» σὲ τέτοιο ἀγριο τόνο ποὺ φαίνοταν καθαρὰ πὼς δὲν ἦταν καθόλου ἐνθουσιασμένος γιὰ τὴν ἐνόχλησι. "Οταν ἔμως εἶδε τὴ μικρὴ, θοραία κοπελίτσα, τὸ πρόσωπό του τῆρρε μιὰ κάπως πιὸ φιλικὴ ἔκφρασι.

—Τί συμβαίνει, δεσποινίς; ρώτησε ὄχι χωρὶς καλοσύνη.

Ἡ Ἄννυ πῆρε τὸ πιὸ γοητευτικό της ὕφος κι' ἐβάθυρε:

—Κύριε Κέγνερ...

Ὁ κ. Κέγνερ πῆρε τὸ γέρι της καὶ τὸ κράτησε στὰ δυκά του. Τότε ἡ Ἄννυ ἐεδιπλώνοντας τὸ ρόλο της διάβασε: «Ὁ κύριος δασόνος ἀνοιγὰ ἀν ἡ κυρία ἐπιθυμεῖ νὰ τὸν δαγῆθ...» καὶ ἀμέσως ἐπρόσθεσε:

—Μάλιστα, αὐτὸς εἶνε ὁ νέος μου ρόλος... Ναί μὲν ἡ κυρία Σμάῖς μοῦ ὁποσχέθηκε πὼς στὴν τείτη σκηνὴ τῆς πρώτης πράξεως θὰ μ' ἀφωτήσῃ κάτι γιὰ τὶς τουαλέττες τῆς κι' ἐγὼ θὰ τῆς ἀπαντήσω, ἀλλὰ πέστε μου, κύριε Κέγνερ, φτάνει πὼς αὐτὸς εἶνε ρόλος γιὰ μιὰ μικρὴ καλλιτέχνιδα;

Ὁ διευθυντὴς τοῦ θεαματολογίου δὲν μποροῦσε νὰ μὴ συγκινηθῇ ἀπ' τὸ γοητευτικὸ προσωπάκι κι' ἀπ' τὴν παρασταστικὴ, γλυκειὰ φωνίτσα καὶ κρατώντας πάντα τὸ γέρι τῆς μικρῆς τῆς εἶπε:

—Ἔλα, μικρούλα μου, θὰ ἔδοῦμε τί μποροῦμε νὰ κάνωμε γιὰ σένα! Δὲν μ' ἀρέσει ν' ἀλλάζω τὰ ἔργα, ἀλλὰ γιὰ χατῆρι σου θὰ προσθέσω ἀκόμα μιὰ μικρὴ ἐιρφάνισι σου στὴ δεύτερη πεᾶσι. Ἀς πάμε πὼς μπαίνεις καὶ ρωτᾶς πὼς κοιμήθηκε ἡ κυρία. Ἔξαι ἀδχαριστημένη;

Ἡ Ἄννυ Μίννεε λαμπροποιόσε:

—Ἄχ, μὲ κάνετε τόσο εὐτυχισμένη, κύριε Κέγνερ!

Τὸ δράδυ ἡ Ἄννυ συνήντησε τὸν σκηνοθέτη, ἕταν ἀκριδῶς αὐτὸς παρυσόδε ἀπ' τὸ θεατράδιο. Τὸν κόττταξε φιλόφρονα καὶ τοῦ εἶπε μ' ἕνα χαριτωμένο ὕφος:

—Ἐδόστε, εἶμαι τρομαδὰ θυμωμένη μαζύ σας!

Ὁ σκηνοθέτης γέλασε:

—Μπᾶ! Γιατί;

—Γιατὶ ἕνας σκηνοθέτης σὰν καὶ σᾶς ἀνέγεται νὰ κακομεταχειρίζωνται ἔτσι τὸ ταλέντο μου. Ἢ νομίζετε πὼς εἶνε ρόλος αὐτὸς γιὰ μένα, στὴν πρώτη πρᾶξι νὰ ρωτῶ ἀν ἡ κυρία μπορεῖ νὰ δεγῆθ τὸν κύριο δασόνο, ἔπειτα νὰ λέω πὼς οἱ τουαλέττες τῆς κυρίας εἶνε ὀδοεροκαμένες καὶ στὴ δεύτερη πρᾶξι νὰ ρωτῶ ἀν ἡ κυρία κοιμήθηκε καλά;

Ὁ σκηνοθέτης γέλασε ἀκόμα πιὸ πολύ, χάϊδεψε τὰ μαλλιά τῆς μικρῆς καὶ ἀπάντησε:

—Πιὰ σταθῆτε! Νὰ, θὰ πιατύνω λιγάκι τὶς σκηνὲς αὐτές. Στὴν πρώτη πρᾶξι θὰ εἶσθε μιὰ ζηλιάρα καμπόριρα ποὺ ἀγαπᾶει κρυφὰ τὸν δασόνο. Τὶς τουαλέττες τῆς κυρίας σας θὰ τὶς φοᾶτῆε ἐσεῖς τάγα δταν ἔγετε ἔξοδο. Στὴ δεύτερη πεᾶδι, δταν θὰ ρωτᾶτε γιὰ τὸν δπνο τῆς κυρίας, ἐσεῖς θάγετε πεσάσει ἔξω τὴ νύγτα σας. Μ'αὐτὰ τὸ κοινὸ θὰ διασκεδάσῃ πολύ. Καὶ τώρα πέστε μου, εἶσθε ἀκόμα θυμωμένη μαζύ μου;

Ἡ Ἄννυ τὸν κόττταξε μὲ δαθειὰ ἐκφραστικὰ μάτια καὶ ἀπάντησε:

—Ὤ, ὄχι! Ἀπαντοντίας!...

"Οταν ὁ πρωταγωνιστὴς τοῦ θιάσου δγῆκε ἀπ' τὸ καμαρίνι του, ὡραῖος σὰν θεὸς καὶ κομψὸς σὰν λόρδος, σφιγμένα μὲ τὴ συνήθειά του, μόλις εἶδε τὴν Ἄννυ ἔκανε νὰ τῆς χαϊδεύῃ τὸ μάγουλο. Ἀλλὰ αὐτὴ τὴ φορὰ ἐκείνη τὸν ἔσπρωξε. Τὴν ρώτησε:

—Μὰ τί ἔγεις μικρή μου;

Ἐκείνη τὸν κόττταξε μὲ θυμωμένα μάτια.

—Ὡραῖος προσάτης εἶσθε γιὰ μένα!

—Πῶς;

—Ναί! Ἔσας σᾶς ἀκούσε τόσο πολὺ ἐδῶ μέσα! καὶ δμως δὲν λέτε ποτὲ ἕνα καλὸ γιὰ μένα! Μ' ἀφίνετε νὰ παίζω πάντα τὶς μικρὲς δπηρέσιες!

—Ὅλοι ἀπὸ μικρὰ ρολάκια ἀρχίσαμε, ἀπάντησε ὁ πρωταγωνιστὴς, τρομαγμένος μποστὰ σὲ ἕνα τέτοιο τεμπερεμέντο.

—Ὡραῖα! Ἀν αὐτὴ εἶνε ἡ γνώμη σας, παρακαλῶ ιπ μὲ γαϊδοῦτα πιὰ! Γιατὶ μπορεῖ νὰ σπάσετε τὸ λαιμό σας καθὼς θὰ σκίδετε ἀπὸ τὸ δῆος τῆς ψεγαλειότητός σας ὧς τὴν ἀσήμαντη μικούτσικα μου! Καὶ θυμωμένη τοῦ γόρισε τὴ ράγη.

Ἤγν κόττταξε γιὰ μιὰ στιγμὴ σαστισμένος, ἔπειτα τὴν πῆρε ἀπ' τοὺς ὤμους, κι' ἔκανε νὰ στοαφῆ. Πιὸ γρυσερὰ ἀπὸ ἄλλη φορὰ τῆς εἶπε:

—Λοιπὸν θὰ δῆτε πὼς ἀλήθεια εἶμαι προστάτης σας. Ἀπὸ καιρὸ κιόλας θέλω νὰ παίξω μερικὲς μικρὲς σκηνὲς μαζύ σας. Γιατὶ ἡ φωνή σας μοῦ ταιριάζει. Ἔνιοια σας. Ὁ ρόλος σας θὰ διασκεναυδῆ. Θὰ δγαίνετε σὲ κάθε πρᾶξι. Καὶ στὴν τελευταία πάλιστα θὰ παίξετε τὴν ἀπογοητευμένη γιατὶ τάγα δὲν μπορέσατε νὰ μὲ κατακτήσετε. Ἔτσι; Τώρα μπορῶ νὰ χαϊδεύω τὰ μαγουλάκια σας, μικρούλα μου; Ὅπως κάθε δράδυ;

Ἡ Ἄννυ σφίγθηκε ἀπάνω του:

—Ὤ, ναί, μπορεῖτε...

Ἀκριδὸς τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ πρωταγωνιστὴς ἔσκυδε νὰ τὴ φιλήσῃ, πέρασε μπροστά τους ὁ διευθυντὴς τοῦ θεάτρου. Στάθηκε χαμογελώντας καὶ εἶπε:

—Ὤ, δεσποινὶς Μίννεε! Δὲν ἤξερα πὼς μπορεῖ νὰ εἶσθε τόσο καλὴ μὲ τοὺς συναδέλφους σας!

Ἡ Ἄννυ τινάχθηκε τρομαγμένη καὶ ἔτρεξε κὰ φύγῃ. Ὁ διευθυντὴς τὴν ἀκολούθησε καὶ τὴν ἔφθασε στὸ διάδρομο. Ἐκεῖ, μὲ τὸ πρόσωπο γυρισμένο στὸν τοῖχο, ἡ Ἄννυ ἄρχισε νὰ κλαίῃ πικά. Ὁ διευθυντὴς προσσάθησε νὰ τὴν παρηγορήσῃ:

—Μὰ δεσποινίς! Δὲν σᾶς ἔκανα καμμιὰ παρατήρησι! Ἀπεναντίας, χαίρομαι ὅταν βλέπω τοὺς ἠθοποιοὺς μου νὰ εἶνε τόσο καλὰ συναδελφωμένοι!

Ἀλλὰ ὅταν ἡ Ἄννυ δὲν ἔπαυσε τὸ κλάμα, ὁ διευθυντὴς τὴν παρεκάλεσε νὰ πάῃ μαζύ του στὸ γραφεῖο του. Ἐκεῖ τῆς ἔδωσε λίγδο καὶ σοκολάτες καὶ ἡ Ἄννυ φάνηκε φὰν πιὸ ἥσυχη.

—Ἄχ, σίγουρα, δὲν ἔπρεπε ν' ἀφήσω νὰ μὲ φιλήσῃ ἡ κ. Σύττερ.

Ὁ διευθυντὴς διασκεδάζει παίρνοντας μὲ τὴ μικρή.

—Ναί. Μοῦ δόσατε πάλι ἕνα ἀσήμαντο ρολάκο καμπολόϊρα, χωρὶς διευθυντά. Καὶ γι' αὐτὸ ἤθελα νὰ σκοτωθῶ. Ἀλλὰ ὁ κ. Σύττερ εἶνε καλὸς καὶ εὐγενικὸς. Μοῦ ἀποχαιρέτησε πάω θάγω σὲ κάθε πεᾶδι μιὰ σκηνή. Κι' αὐτὸ ἀξίζει σίγουρα ἕνα φιλί...

—Λοιπὸν θὰ δῆτε πὼς κι' ἐγὼ δὲν δοτερῶ καθόλου ἀπ' τὸ κ. Σύττερ σὲ καλοσύνη. Νὰ, θάγετε σὲ κάθε πεᾶδι δυὸ σκηνές. Καὶ θὰ δάλωμε καὶ λιγάκι ἀστειότητα στὸ ρόλο σας.

Ἡ Ἄννυ ἄλωμπε ἀπὸ χαρά.

—Ἴσως... Ἴσως θὰ μπορέσω, ἔκτὸς ἀπ' τὸ βασόνι, νὰ ξεμωλόσω λιγάκι καὶ τὸν σύζυγο τῆς κυρίας.

—Ναί! Ὡραῖα!

Καὶ ὁ διευθυντὴς γελοῦσε τόσο ποὺ τὰ μάτια του δάχνασαν.

—Μπορεῖτε μάλιστα νὰ ξεμωλόσετε ὅλους τοὺς ἄνδρες τοῦ ἔργου! Γιατὶ θαρρῶ πὼς αὐτὸ τὸ καταφένετε παρόμοια!

Τὸ ἄλλο πρωί ἡ Ἄννυ πῆγε καὶ συνήντησε τὸν συγγραφέα τοῦ νέου ἔργου καὶ τοῦ εἶπε:

—Προσθέσατε στὸ μεταξὺ ἀκόμα μερικὲς φράσεις. Ἀλλά, ὀστόσο, ἔμεινα δπηρέσια !

—Ὤ, θὰ ξαναγράψω τὸ ἔργον! φώναξε ὁ συγγραφεὺς ἐνθουσιασμένος. Δὲν ἤξερα πὼς τὸ θέατρο ἔγει ἕνα πλάσια τόσο χαριτωμένο ὅπως σεῖς! Φὰ φτιάξω μιὰ δπηρέτρια ποὺ θὰ ξεπερελάνῃ τὴν -κόμο! "Ολη ἡ πόλις θὰ μιλήσῃ γιὰ σᾶς! Μιὰ γυναῖκα σὰν καὶ σᾶς δὲν πρέπει νὰ μένῃ τὴ σκιά...

Μετὰ τὴν πρεμιέρα τοῦ ἔργου ἕνας κριτικὸς ἔγραφε:

«Ὁ συγγραφεὺς κ. Σύττερ εἶχε αὐτὴ τὴ φορὰ μιὰ πολὺ πρωτότυπη Ἰδέα. Ὁ γυναικεῖος πωθτὸς ρόλος εἶνε μιὰ γοητευτικὴ δπηρετιοῦλα ποὺ κυριαρχεῖ ἐλη τὴ δραδιά. Κρῆμα ποὺ δίπλα σ' ἕνα τέτοιο ρόλο καὶ παιγνιῶνο ἀπ' τὴν δεσποινίδα Μίννεε μὲ τέτοιο ταλέντο, ὅλοι οἱ ἄλλοι ἠθοποιοὶ φάνηκαν ἀσήμαντοι».

Καὶ μὲ τὸ πνεῦμα αὐτὸ ἔγραφαν ὅλοι οἱ κριτικοί. Ἡ Ἄννυ Μίννεε εἶγε γίνει «στάρ».

(Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ)

W. LICHTENBERG

Η ΤΕΧΝΗ ΚΑΙ ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΕΡΩΣ ΤΟΥ ΡΟΥΣΣΩ

Ὁ πρῶτος ἔρως τοῦ μεγάλου φιλοσόφου εἰς ἡλικίαν 11 ἐτῶν.

—Ἡ τρυφερότης τῆς ἀγαπημένης του καὶ ἡ ἀπιστία της.

ΟΣΟΙ ἀσχολοῦνται μὲ τὰς ἱστορικὰς μελέτας καὶ ἐνδιαφέρονται διὰ τὴν ζωὴν τῶν μεγάλων ἀνδρῶν καὶ ἰδίως τὰς λεπτομερείας τῆς ζωῆς αὐτῆς, θὰ διαβάσουν μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν τὸ ἐσχάτως δημοσιευθὲν ἄρθρον Γάλλου δημοσιογράφου, εἰς τὸ ὁποῖον ἀποκαλύπτεται ποῖος ἦταν ὁ πρῶτος ἔρως τοῦ μεγάλου φιλοσόφου Ζὰν-Ζὰκ Ρουσσώ.

Ὡς γνωστόν, ὁ μεγάλος φιλόσοφος γεννήθη στὴ Γενεύη καὶ ἦταν υἱὸς ὡρολογοποιοῦ.

Πολὺ μικρὸς σὲ ἡλικία, μόλις 12 ἐτῶν, πῆγε στὴ Νυόν, ὅπου ὁ πατέρας του εἶχε πολλοὺς γνωστούς, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὴν οἰκογένεια Βυλζὸν... Μιὰ μέρα ποὺ ἡ νεαρὰ δεσποινὶς Βυλζὸν ντυνόταν, ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ μπῆκε μέσα ἡ μητέρα της.

— Κόρη μου, τῆς εἶπε, σοῦ φέρνω νὰ γνωρίσης τὸν κ. Ρουσσώ.

Ἡ δεσποινὶς Βυλζὸν, ποὺ ἦταν μισοντυμένη, ἔδγαλε μιὰ μικρὴ φωνὴ τρόμου καὶ ἔρριξε μὲ βία ἕνα πρόχειρο ροῦχο γιὰ νὰ σκεπάσῃ τὴ γυμνότητά της.

Ἀλλὰ πολὺ γήγορα, ρίχνοντας μιὰ ματιὰ ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα συνήλθε καὶ χαμογέλασε:

— Ἀφῆστε τὸν κ. Ρουσσὼ νὰ περάσῃ, εἶπε.

Καὶ λέγοντας αὐτά, ἔκανε μιὰ χαριτωμένη ὑπόκλιση στὸν νεαρὸν ποὺ στεκόταν στὴν πόρτα γεμάτος συγκίνησι. Ἔπειτα μὲ ζωηρὰ κινήματα, ὅπως συνήθιζε, πῆγε τὸ παιδὶ ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸ τράδηξε στὴ μέση τῆς κάμαρας, γιὰ νὰ τὸ ἰδῇ καλλίτερα.

Ἦταν χλομὸ καὶ μελαγχολιό, μὲ μάτια μικρὰ, ἀλλὰ κατ' ἐξοχὴν ἐκφραστικά. Ἡ

ΟΛΕΣ ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΓΙΝΕΤΕ ΩΜΟΡΦΕΣ

Η ΚΟΜΜΩΤΙΚΗ ΤΕΧΝΗ ΣΤΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

Τὸ κομμωτήριον «θαῦμα» τοῦ κ. Χαμαράκη

ΕΑΝ εἰς τὴν οἰκοδομικὴν τῶν Ἀθηνῶν ἐπεκράτησε ἡ ἀναρχία καὶ τὸ κακὸ γεῦστο, εἰς τὶς ἄλλες ἐκδηλώσεις μπορεῖ νὰ πῆ κανεὶς, ὅτι παρατηρεῖται ἀξιοσημείωτη πρόοδος καὶ καλαισθησία, ἡ ὁποία τιμᾶ τὴν πόλιν μας ὡς Βαλκανικὴ πρωτεύουσα. Προγματικῶς, ἀπὸ ἀπόψεως κέντρων διασκεδάσεως, ξενοδοχείων καὶ καταστημάτων κάθε φύσεως, αἱ Ἀθῆναι δὲν ὑστεροῦν κατὰ τίποτε ἀπὸ τὶς ἄλλες Βαλκανικὲς πρωτεύουσες. Ἐκεῖνο δέ, ποὺ εἶναι ἀκόμη περισσότερο εὐχάριστο, εἶναι ὅτι ἡ πρόοδος γιὰ τὴν ὁποία μιλοῦμε, προχωρεῖ ἀλματικά, ἀπὸ χρόνο σὲ χρόνο, χάρις στὴν ἁμιλλα ποὺ ἀναπτύσσεται μεταξὺ τῶν διαφόρων ἐπιχειρηματιῶν.

"Οπως προχωροῦμε, ἀσφαλῶς θὰ ἔλθῃ γρήγορα ἡ ἡμέρα, ποὺ ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν θὰ γίνῃ ἀληθινὰ ἀγνώριστη. Ἀφορμὴ γιὰ τὶς σκέψεις αὐτὲς λαμβάνομε ἀπὸ πολλὲς βελτιώσεις καὶ τελειοποιήσεις ποὺ βλέπομε γύρω μας τὰ τελευταῖα χρόνια, ἀλλὰ κυρίως, ἀπὸ τὸ νέο ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πανεπιστημίου Κομμωτήριον τοῦ κ. Χαμαράκη.

Ἐχρειάσθηκε ἄρκετὸς καιρὸς γιὰ νὰ ἑτοιμασθῇ τὸ Κομμωτήριο αὐτὸ καὶ ἐδαπανήθησαν ὁλόκληρα ἑκατομμύρια γιὰ τὴν ἐπίπλωσι καὶ τὰ διάφορα μηχανήματά του. Ἀπὸ ὅλη δὲ αὐτὴ τὴν ἐργασία εἰδικῶν τεχνιτῶν καὶ μηχανικῶν ἐβγῆκε ἕνα ἀληθινὸ ἀριστούργημα ποὺ ὁμοιό του εἶναι ζήτημα ἂν ὑπάρχει σὲ κανένα ἄλλο μέρος τῆς Εὐρώπης.

Πόση καλαισθησία, ποιὰ ἀφάνταστη πολυτέλεια καὶ πόση ἄνεσι ! Ἀστράφτουν τὰ κρύσταλλα καὶ λαμποκοπᾶ τὸ νίκελ, σὲ ὅλα τὰ διαμερίσματα τοῦ καταστήματος. Καὶ μιὰ ὁλόκληρη στρατιὰ ἀπὸ πρόθυμους, εὐγενικοὺς καὶ σιωπηλοὺς—προπάντων σιωπηλοὺς—ὑπαλλήλους, ντυμένους μὲ κατασκάθαρες φόρμες, προσφέρει τὶς περιποιήσεις της στὴν πολυπληθῆ ἀπὸ κυρίες καὶ κυρίους πελατεία.

Ἡ μεγάλη ἰσόγεια αἴθουσα εἶναι προωρισμένη γιὰ τοὺς κυρίους, εἰς δὲ τὸ ἐπάνω πάτωμα πολυτελέστατα καὶ αὐτὸ διασκευασμένο, κυρίες καὶ δεσποινίδες, κάθε μιὰ σὲ ξεχωριστὸ διαμέρισμα φτιάνουν τὰ μαλλιά των ἢ κάνουν μανικιούρ. Εἰς τὰ πρόσωπα ὅλων εἶναι ζωγραφισμένη ἡ εὐχαρίστησις καὶ ἡ ἱκανοποίησις.

Καὶ τώρα ἔρχεται φυσικὸ τὸ ἐρώτημα: "Ηταν ἀπαραίτητη τόση πολυτέλεια καὶ τόση σπατάλη χώρου καὶ χρήματος ; Ἀλλὰ γιατί, θὰ σᾶς ἐρωτήσωμε καὶ μεῖς μὲ τὴν σειρά μας, βρίσκετε δικαιολογημένη τὴν πολυτέλεια τῶν κινηματογράφων π.χ. καὶ δὲν θεωρεῖτε ἀπαραίτητη τὴν ἴδια καλὴ ἐμφάνισι καὶ εἰς τὰ Κομμωτήρια, ἀφοῦ οἱ κυρίες τόσο εἰς τοὺς μὲν, ὅσο καὶ εἰς τὰ δὲ περνοῦν ἄρκετὲς ὧρες τῆς ἑβδομάδος ;

"Αλλως τε, ὅπως λέγει καὶ ὁ κ. Χαμαράκης, κομμωτικὴ δὲν εἶναι τώρα πιὰ ἡ πολυπλᾶ «μπαζαμπερική», ἀλλὰ μία ὡραία τέχνη, μιὰ δὲ ὡραία τέχνη ἀπαιτεῖ καὶ ἀνάλογο περιβάλλον.

Ἀπὸ τὴν κομμωτική, μᾶς λέγει, ἐξαρτᾶται κατὰ πολὺ ἡ ὡραιότης τῶν κυριῶν, γιατὶ μὲ μιὰ κατάλληλη κόμμωσι μεταβάλλεται ἐντελῶς ἡ φυσιογνωμία.

Ἐὰν ὁ κομμωτής σας εἶναι ἀληθινὸς τεχνίτης θὰ σᾶς διαλέξῃ καὶ θὰ σᾶς συστήσῃ τὴν κόμμωσι ποὺ ταιριάζει στὸ πρόσωπο καὶ στὸ ἀνάστημά σας. Μὲ ἄλλα λόγια ἡ καλὴ κομμωτικὴ ἀπαιτεῖ συνδυασμένη τὴν τέχνη καὶ τὴν καλαισθησία.

ΟΛΙΓΕΣ ΤΕΧΝΙΚΕΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ

Ὁ κ. Χαμαράκης, μολονότι ἀπασχολημένος διαρκῶς μὲ τὴν ἐπίβλεψι τῆς

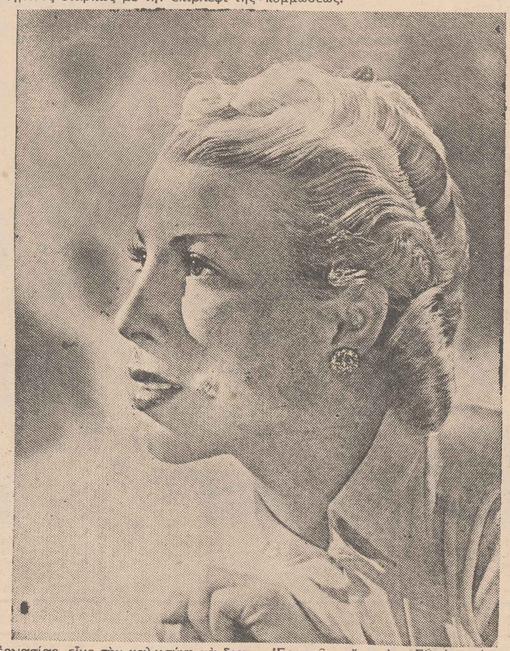

ἐργασίας, εἶχε τὴν καλωσύνη νὰ διαθέσῃ καὶ μερικὲς στιγμὲς γιὰ νὰ μᾶς κατατοπίσῃ σὲ μερικὰ μυστικὰ τῆς τέχνης του.

—Τὸ περμανάντ, λοιπὸν, ἤρχισε, μᾶς βοηθεῖ πολὺ στὸ νὰ μεταχειριζώμεθα ὅπως θέλομε τὸ μαλλί καὶ νὰ κάνωμε τὶς διάφορες κομμώσεις. Ὑπάρχει πληθώρα περμανάντ χωρὶς ἠλεκτρισμό. Στὸ Παρίσι ὅμως ἐφαρμόζουν τὸ περμανάντ μὲ ἠλεκτρισμό, γιατὶ αὐτὸ εἶναι περισσότερο ἀποδοτικό, δηλαδὴ μὲ τὸν ἠλεκτρισμὸ φτιάγνετε τὰ μαλλιά, ὅπως θέλετε καὶ πιὸ τεχνικά. Μὲ τὶς νέες τελειοποιήσεις σ τ ὰ μαχανὴ μ α τ α καὶ μὲ τὰ καινούργια φάρμακα, δὲν ὑπάρχει μαλλὶ ποὺ νὰ μὴν μπορῇ σήμερα νὰ γίνῃ περμανάντ. Ἐμεῖς αἰφνῆς μὲ τὸ θαυματουργὸ φάρμακο λεσκάπ ποὺ χρησιμοποιοῦμε κατορθώνομε νὰ διορθώνωμε καὶ ν ἀ ξανανιώνωμε ὅλα τὰ κατεστραμ μένα μαλλιά.

ΚΟΝΤΑ "Η ΜΑΚΡΥΑ ;

— Ποιὰ μόδα εἶναι ἐπικρατέστερη σήμερα, τῶν κοντῶν ἢ μακρυῶν μαλλιῶν ;

—Μάλλον τῶν κοντῶν, τὰ ὁποῖα κόβονται «ἀν-ἐτάζ»,δηλαδὴ σὲσκάλες γιὰ νὰ γίνωνται ὡραιότερες οἱ μποῦκλες καὶ τὰ καινεούργια κτενίσματα ποὺ συνηθίζονται πρὸς τὰ ἐπάνω γιὰ νὰ ἀφήνουν ἐλεύθερο τὸ λαιμὸ καὶ τὰ αὐτιά. Τὸ πιὸ μοντέρνο κτένισμα εἶναι ἡ κουαφὺρ «ἀνζ», ἀπομίμησι ἀρχαίας Ἑλληνικῆς κομμώσεως.

Ἐρωτοῦμε ἂν στὴν Εὐρώπη οἱ κυρίες βάφουν τὰ μαλλιά των ;

—Βεβαίως, μᾶς ἀπαντᾶ ὁ κ. Χαμαράκης, μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι ἐκεῖ δὲν ἀντιλαμβάνεσθε ὅτι μιὰ κυρία ἔχει βαμμένα τὰ μαλλιά της, διότι ἁπλούστατα ἡ Εὐρωπαία κυρία ἀπὸ νεαρᾶς ἡλικίας δίδει τὸ χρῶμα ποὺ θέλει στὰ μαλλιά της καὶ τὸ διατηρεῖ τὸ ἴδιο κατόπιν ἔτσι ποὺ τὸ χρῶμα αὐτὸ καταντᾶ νὰ γίνεται τὸ φυσικό της χρῶμα.

—Θὰ θέλατε κ. Χαμαράκη νὰ μᾶς πῆτε μερικὰ λόγια καὶ γιὰ τὸ Ἰνστιτοῦτό σας Καλλονῆς ;

— Θὰ σᾶς παρακαλέσω μᾶς ἀπαντᾶ γιὰ τὸ τμῆμα αὐτὸ νὰ ἀποταθῆτε εἰς τὴν εἰδικὴ συνεργάτιδά μου ἡ ὁποία εἶναι ἁρμοδία νὰ σᾶς δώσῃ κάθε πληροφορία. Ἐκεῖνο ποὺ μπορῶ νὰ σᾶς πῶ ἐγὼ μόνον εἶναι ὅτι τὸ τμῆμα μας αὐτὸ εἶναι κατηρτισμένο σύμφωνα μὲ τὴν τελευταία λέξι τῆς ἐπιστήμης καὶ πλουτισμένο μὲ τὰ τελειότ ε ρ α μηχανήματ α καὶ ὑλικά.

Ὁμιλεῖ τώρα ἡ εἰδικὴ συνεργάτις τοῦ κ. Χαμαράκη :

«"Υστερα ἀπὸ πολλὲς καὶ σοβαρὲς μελέτες, μᾶς λέγει, δημιουργήσαμε ἰδικά μας καλλυντικά, γιατὶ τὸ σπουδαιότερο ὅπως θὰ ξέρετε στὰ καλλυντικὰ εἶναι νὰ διατηροῦνται φρέσκα μὲ ἀναλλοίωτα τὰ συστατικά των.

Ὑπάρχει ἀφθονία ἀπὸ κρέμες κατάλληλες γιὰ τὸ πρόσωπο, ἀλλὰ οἱ κυρίες δὲν πρέπει νὰ μεταχειρίζωνται οἱανδήποτε κρέμα. Σ' αὐτὸ δὲ ἀκριβῶς ἔγκειται ἡ κυριωτέρα δουλειὰ τοῦ ἰνστιτούτου μας νὰ ἐξετάζῃ τὸ δέρμα τῆς πελάτιδος καὶ νὰ τῆς δίνῃ τὴν ἀνάλογη κρέμα.Τὸ ἰνστιτοῦτο μας φροντίζει ἐπίσης γιὰ τὸ καθάρισμα τοῦ δέρματος τῶν κυριῶν καὶ γιὰ τὴν ἀναζωογόνησι τῶν κυττάρων τῆς ἐπιδερμίδος των μὲ εἰδικὰ μηχανήματα καὶ θεραπεία. Μὲ εἰδικὲς ἐπίσης μεθόδους καὶ πομάδες θεραπεύομε τὶς δερματικὲς παθήσεις, σπιράκια κλπ. καὶ ἀφαιροῦμε μὲ τρόπο ἐντελῶς ἀνώδυνο καὶ ριζικὸ καὶ μὲ μηχάνημα τελευταίου συστήματος τὸ περιττὸ τρίχωμα τῶν κυριῶν.

Στὸ ἰνστιτοῦτο μας ἀκόμη εὑρίσκουν οἱ κυρίες καὶ κρέμες γιὰ τὰ χέρια καὶ κάθε ἄλλο τὸ ὁποῖον χρειάζεται μιὰ γυναῖκα γιὰ τὴν περιποίησι τῆς ὡραιότητός της. Τέλος, ἐπιστήμων ἰατρὸς,μὲ εἰδικὰ ἀτμόλουτρα καὶ ἀνάλογη δίαιτα, θεραπεύει τὴν τοπικὴ ἢ γενικὴ παχυσαρκία τῶν κυριῶν».

Ἐπὶ ἀρκετὴ ὥρα παρακολουθήσαμε καὶ τὴν ἐργασία στὰ διάφορα τμήματα καὶ ἡ ἐντύπωσίς μας εἶναι ὅτι εἰς τὸ Κομμωτήριον τοῦ κ. Χαμαράκη ἐργάζονται ὅλοι σὰν ἀληθινοὶ δημιουργοί. Ἀλλὰ καὶ ὁ ἴδιος ὁ κ. Χαμαράκης δὲν στέκεται στιγμὴ καὶ ἀκούραστος, ἐπιβλέπει τοὺς πάντας καὶ τὰ πάντα, γιατὶ σὰν πραγματικὸς καλλιτέχνης, δὲν ἀνέχεται κανένα λάθος, οὔτε τὴν παροιμικὴ παράλειψι καὶ φιλοδοξεῖ ἡ κάθε πελάτις του νὰ βγαίνῃ ἀπὸ τὸ κατάστημά του ὡραιότερη ἀπὸ ὅ,τι ἦτανε ὅταν μπῆκε. Ἡ τέχνη καὶ τὰ ἄλλα καλλιτεχνικὰ προσόντα τοῦ κ. Χαμαράκη εἶναι γνωστὰ πρὸ ἐτῶν εἰς τὴν καλλιτέρα τάξι τῆς Ἀθηναϊκῆς κοινωνίας. "Ετσι δὲν εἶναι ἀνάγκη νομίζομε νὰ ἐκταθοῦμε περισσότερο, ὅσον ἀφορᾷ εἰδικῶς τὸ ἄτομό του. Ἐκεῖνο ποὺ θὰ ἔπρεπε ἴσως νὰ τονίσωμε προς ἰδιαίτερον ἔπαινόν του εἶναι ὅτι διατηρεῖ καὶ εἰς τὸ νέον Κομμωτήριόν του τὸ τιμολόγιον τοῦ παλαιοῦ.

Ὑποχρέωσί μας ἐπίσης θεωροῦμε νὰ συγχαροῦμε τὸν κ. Χαμαράκη γιὰ τὸ ὡραιότατο, μεγαλοπρεπέστατο καὶ καλλιτεχνικώτατο Κομμωτήριόν του, τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι καμμιὰ ὑπερβολή, ἐὰν ποῦμε ὅτι τιμᾶ τὴν πρωτεύουσα μας.

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ἡ ἀγάπη τῶν ζώων

Κάποτε φιλονεικοῦσαν τὰ ζῷα, γιατὶ τὸ καθένα ἰσχυριζόταν ὅτι αὐτὸ κι' ὄχι ἄλλο εἶχε καρδιὰ: τὴν ἀγάπη τοῦ ἀνθρώπου.

—Ἐγὼ εἶμαι ὁ καλλίτερός τους φίλος, ἔλεγε ὁ σκύλος, γιατὶ τοὺς ὑπηρετῶ πιστά. Γιὰ νὰ ἰσοσθῆτε, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ σκεφθῆτε ὅτι μοῦ δίνουν ἀπὸ τὴν τροφὴ ποὺ τρῶνε κι' οἱ ἴδιοι.

—Τοὺς συνοδεύω στὸν πόλεμο καὶ στὰ κυνήγια καὶ τοὺς κάνω νὰ κερδίζουν στὴν ἰσπάδρομιο, ἰσχυριζόταν τὸ ἄλογο. "Οτι μὲ ἀγαποῦν περισσότερο ἐμένα, δὲν χρειάζεται ἄλλη ἀπόδειξι ἀπὸ τὸ ὅτι μὲ περιποιοῦνται ὅπως περιποιοῦνται τοὺς ἑαυτούς των.

—Ἐμένα μὲ χαϊδεύουν, εἶπε κ' ἡ γάτα περήφανα. Μ' ἀγαποῦν τόσο πολύ, ὥστε μ' ἀφίνουν νὰ τριγυρνῶ ἐλεύθερα μέσα στὰ δωμάτιά τους καὶ νὰ κάθωμαι στοὺς καναπέδες τους. Ἡ ἀγάπη ποὺ νοιώθω μένα οἱ ἄνθρωποι δὲν μπορεῖ νὰ συγκριθῆ μὲ τὴν ἀγάπη ποὺ νοιώθω σὲ σᾶς.

Τότε ὁ παμπόνηρος ψίλλος, ποὺ χορταγηδόσε, στάθηκε ἀξάφνα κι' ἀφίνοντας ἕνα γέλιο σαρκαστικὸ φώναξε :

—Τί καθόμαστε καὶ λέτε κοντιαμάρες!... Ἐγὼ κοιμᾶμαι ἀγκαλιὰ μὲ τοὺς ἀνθρώπους!...

ΞΕΝΟΙ ΜΥΘΟΙ

Οἱ μέθυσοι εἰς τὴν Ἀβησσυνίαν

Οἱ Ἀβησσυνοὶ διηγοῦνται τὸν ἑξῆς μῦθο γιὰ τοὺς μεθύσους:

Μιὰ φορὰ ὁ διάβολος παρουσιάστηκε σ' ἕναν ἄνθρωπο καὶ τοῦ εἶπε:

—"Ηρθα γιὰ νὰ σὲ πάρω. Μπορεῖ ὅμως νὰ σοῦ χαρίσω τὴ ζωή ἂν κάνῃς ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ τρία ποὺ θὰ σοῦ εἰπῶ: Νὰ σκοτώσῃς ἢ τὸν πατέρα σου ἢ τὸν ἀδελφό σου, ἢ νὰ μεθύσῃς.

Ὁ ἄνθρωπος τότε σκέφθηκε:

—Τί νὰ κάμω; Νὰ σκοτώσω τὸν πατέρα μου εἶνε ἀπαίσιο. Τὸν ἀδελφό μου φρικιόδες... "Ας πιῶ κρασί! Αὐτὸ εἶνε ποστιμότερο!

"Πιε λοιπὸν καὶ μέθυσε. Καὶ μεθυσμένος σκότωσε καὶ τὸν πατέρα του καὶ τὸν ἀδελφό του!

ΟΙ ΑΙΣΘΗΤΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΗΣ "ΓΥΝΑΙΚΑΣ,,

ΑΝΑΝΕΩΣΤΕ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΣΑΣ ΓΙΑ ΝΑ ΦΑΙΝΕΣΘΕ 10 ΧΡΟΝΙΑ ΝΕΩΤΕΡΕΣ

ΑΝ ΕΞΑΙΡΕΣΗ κανεὶς τὴν περίπτωσι τῆς ἀρρώστειας, γενικὰ μπορεῖ κανεὶς νὰ πῆ ὅτι τὸ μάτι δὲν γερνᾶ. Πόσοι γέροι δὲν διατηροῦν τὴν λάμψι, τὴν ζωντάνια καὶ τὴν ποινηρία τοῦ ματιοῦ, σὰν νὰ ἦσαν εἴκοσι χρονῶν!

Καὶ ὅμως κάτι προδίδει τὰ γεραιὰ κι' αὐτὰ εἶναι τὰ ματόκλαδα. Αὐτὰ μαραίνονται καὶ ζαρώνουν, αὐτὰ σχηματίζουν τὶς γνωστὲς «σακκοῦλες». Σήμερα ὅμως ἡ χειρουργικὴ τὴν ξεπερνᾶ κι' αὐτὴν ἀκόμα τὴ δυσκολία.

Μὲ ποιὸν τρόπο ; Ἁπλούστατα: ξαπλώνεστε στὸ τραπέζι τῶν ἐγχειρήσεων, ὁ γιατρὸς ὑπολογίζει τί πρέπει νὰ κοπῆ καὶ χωρὶς τὸν ἐλάχιστο πόνο. "Οταν γίνῃ αὐτό, καθορίζει τὸ δέρμα μὲ σαποῦνι, οἰνόπνευμα, ἰώδιο κ.τ.λ. Ἀκινητεῖ τὸ μέρος μὲ ἕνα ἀναισθητικό. Χαράζει τὸ δέρμα ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸ ἔξω μέρος τοῦ ματόκλαδου καὶ φθανοντας ἔως τὴν μύτη, διαγράφοντας μιὰν ἐλαφρὰ καμπύλη. Ξανοχαράσσει μιὰ δεύτερη καμπύλη καὶ τώρα ξεκολλᾶ σιγὰ τὸ μέρος αὐτό, ὅπως ξεκολλοῦμε τὸ φλοῦδι τοῦ πορτοκαλιοῦ. Πλησιάζει κατόπιν τὶς δυὸ ἄκρες τοῦ δέρματος καὶ τὶς ράβει μὲ προσοχὴ τέτοια ποὺ δὲν τὴν ξέρουν, μήτε οἱ καλλίτερες κεντῆστρες. Ἡ τελευταία ἐγχείρησι (λέω ἐγχείρησι ἀπὸ συνήθεια, γιατὶ θὰ ἦταν ἀστεῖο νὰ ὀνομάζῃ κανεὶς τόσο σοβαρὰ ἕνα ψυλλοτσίμπημα) βάσταξε ἀκριβῶς 14 λεπτὰ τῆς ὥρας καὶ γιὰ τὰ δύο ἐπάνω μοτόκλαδα.

Γιὰ τὶς «σακκοῦλες» ποὺ σχηματίζονται κάτω ἀπὸ τὰ μάτια, τὸ πρᾶγμα εἶναι δυσκολότερο. Ἐδῶ δὲν πρόκειται ἁπλῶς νὰ ἀφαιρέσῃ κανεὶς ἕνα κομματάκι δέρμα, ἀλλὰ νὰ βγάλῃ τὸ λίπος ποὺ συμμαζεύτηκε κάτω ἀπὸ τὸ μάτι.

Τὸ λίπος αὐτὸ ποὺ ἀποτελεῖ τὴν σακκούλα τοῦ ματιοῦ, δὲν ἔχει θέσι καταστήσεις τῆς ἐποχῆς μας κάθε ὁριζμένη καὶ πρώτη φροντίδα ἔχει ὁ γιατρὸς νὰ βρῇ τὴν θέσι του. Τὴν νὴ νεῦρα καὶ τὴν ἐξυπηρέτησι ὅλου τοῦ κόσμου.

Z.

"Οταν διπλώνουν τὰ ματόκλαδά σας φέτα δέρμα ἀπὸ τὸ πάνω μέρος τοῦ

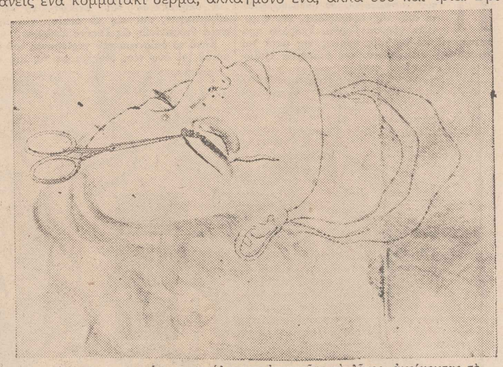

Γιὰ τὸ κάτω ἀπὸ τὸ μάτι, σακκούλιασμα ἀφαιρεῖτε τὸ λίπος, ἀνοίγοντας τὸ δέρμα ἀκριβῶς κάτω ἀπὸ τὸ ματό κλαδο, ὅπως βλέπετε στὴν εἰκόνα.

δὲν ἔχετε παρὰ νὰ ἀφαιρέσετε μια ματιοῦ, ὅπως σᾶς δείχνει ἡ εἰκόνα.

ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Σοφὰ λόγια

□ "Οποιος ἔφαγε καλά, νομίζει πὼς κι' ὅλοι οἱ ἄλοι εἶναι χορταστμένοι.

[Οὐγκώ]

□ Ὁ ἐγωϊσμὸς τῶν ἄλλων μᾶς φαίνεται ἀνυπόφορος μόνο καὶ μόνο γιατὶ θίγει τὸν δικό μας.

[Α. Δουμᾶς]

□ "Οταν θέλῃ κανεὶς ν' ἀποκτήσῃ τὴν ἐκτίμησι τῆς κοινωνίας, πρέπει ν' ἀποφασίσῃ νὰ δέχεται μαθήματα γιὰ πολλὰ πραγματα ποὺ ξέρει, ἀπὸ ἀνθρώπους ποὺ τὰ ἀγνοοῦν.

[Σαμφόρ]

□ Τὸ καθῆκον ἔχει τέρμεις, οἱ ὁποῖες δὲν γνωρίζουν τὸν κόρον.

[Βίσμαρκ]

□ Τὸ καλὸ ὄνομα ἀποκτᾶται μὲ πολλὲς καλὲς πράξεις καὶ χάνεται μὲ μιὰ μόνο κακὴ πρᾶξι.

[Λαμαρτίνος]

□ Στὸν κόσμο αὐτὸ τὸ ἱερώτερο πρᾶγμα μετὰ τὸν Θεὸ, εἶναι ἡ δικαιοσύνη.

[Σενέκας]

□ Ὁ σοφὸς ποὺ δὲν δημιουργεῖ τίποτε, μοιάζει μ' ἕνα σύνεφο ποὺ δὲν βρέχει.

[Ντιντερό]

ΣΟΦΙΑ ΣΕΙΡΑΧ

Πῶς θὰ εὐτυχήσουμε

Ὁ σοφὸς Σειραχ λέγει, ὅτι γιὰ νὰ εὐτυχήσουμε στὴ ζωὴ πρέπει νὰ ἀκολουθοῦμε τὰ κάτωθι παραγγέλματα :

— Νὰ κάνουμε οἰκονομία στὰ χρήματα.

— Νὰ μὴν ἔχουμε πάντα ἐμπιστοσύνη στοὺς ὑπηρέτες.

— Νὰ παιτρεύουμε ἐγκαίρως τὰ κοῦτσια μας.

— Νὰ ἀναλογιζόμαστε πάντα τὸ μέλλον καὶ νὰ μὴν ὑπερηφανευόμαστε γιὰ τίποτε.

— Νὰ μὴ περιγελοῦμε κανέναν ἄνθρωπο, καὶ πιὸ πολὺ τοὺς γέρους, ἀφοῦ κ' ἐμεῖς θὰ γεράσουμε.

— Νὰ μὴ περιφρονοῦμε ὅσα λένε οἱ ἄλλοι, ἀλλὰ νὰ τ' ἀκοῦμε μὲ προσοχή.

— Νὰ μὴ χαιρόμαστε γιὰ τὸν θάνατο καὶ τοῦ πιὸ θανάσιμου ἐχθροῦ μας, γιατὶ ἡ μοῖρα μας ὅλων εἶναι κοινή.

— Νὰ μὴ φερόμαστε σκληρὰ στοὺς ὑπηρέτες μας.

— Νὰ φράξουμε τὰ κτήματά μας μὲ ἀγκάθια καὶ τὰ χρήματά μας νὰ τὰ δένουμε ὅσο μποροῦμε πιὸ σφιχτά.

— Νὰ ζυγίζουμε, τέλος, καλὰ τὰ λόγια μας καὶ νὰ ἀνοίγουμε πόρτα στὸ στόμα μας.

ΕΝΑΣ ΜΕΓΑΛΟΣ ΕΡΩΤΑΣ ΤΗΣ ΓΚΡΕΤΑΣ ΓΚΑΡΜΠΟ

Η ΓΚΡΕΤΑ ΓΚΑΡΜΠΟ ΘΑ ΓΥΡΙΣΗ ΕΝΑ ΦΙΛΜ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ. — Ο ΠΡΩΤΟΣ ΕΡΩΣ ΤΗΣ ΓΟΗΣΣΗΣ ΜΕ ΕΝΑ ΝΕΑΡΟΝ ΗΘΟΠΟΙΟΝ ΣΥΜΠΑΤΡΙΩΤΗΝ ΤΗΣ ΚΑΙ ΤΟ ΤΡΑΓΙΚΟ ΤΟΥ ΤΕΛΟΣ. — ΓΙΑΤΙ Η ΣΦΙΓΓΑ ΜΕΝΕΙ ΣΙΩΠΗΛΗ ;

ΠΡΟ ενὸς μηνὸς καὶ πλέον οἱ φίλοι τοῦ κινηματογράφου ἐπληροφοροῦντο ἀπὸ τὰς ἐφημερίδας, ὅτι ἡ μεγάλη γόησσα Γκρέτα Γκάρμπο πρόκειται νὰ τελέσῃ τοὺς γάμους της μετὰ τοῦ Λεοπόλδου Στοκόφσκυ, τοῦ διασήμου Πολωνοῦ μαέστρου. Πολὺ σύντομα ὅμως ἡ φήμη αὐτὴ διεψεύσθη καὶ ἀνεγράφη ὅτι ἡ Γκάρμπο ἔρχεται κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ προσεχοῦς ἔτους εἰς τὴν Εὐρώπην διὰ νὰ γυρίσῃ ἕνα νέον φίλμ... Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ αὐτῇ Ἰταλικὸν κινηματογραφικὸν περιοδικὸν δημοσιεύει τὸ κατωτέρω ἄρθρον, ἀναφερόμενον εἰς τὰ πρότα καλλιτεχνικὰ καὶ... αἰσθηματικὰ βήματα τῆς μεγάλης ἠθοποιοῦ, καὶ γραμμένον ἀπὸ παλαιὸν συνάδελφον καὶ συσπουδαστήν της...

«Πρὸ 19 ἐτῶν, στὰ 1922, ἡ Γκρέτα Γκούσταφσον (τὸ ὄνομα Γκάρμπο δὲν εἶχεν ἀντιγράψει ἀκόμη πουθενά), ἐγκατέλειψε τὸ κατάστημα τῆς Στοκχόλμης εἰς τὸ ὁποῖον εἰργάζετο, διὰ νὰ ἐγγραφῇ εἰς τὴν Βασιλικὴν Δραματικὴν Σχολήν. Ἐκεῖ ἐγνώρισε τὸν Μωρὶς Στίλλερ, τὸν μεγάλον Σουηδὸν σκηνοθέτην, ὁ ὁποῖος τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἦταν εἰς τὸ μεσουράνημα τῆς τέχνης του. Τὴν ἐποχὴν περίπου ἐκείνην τῆς ἐσύστησα καὶ τὸν νεαρὸν ἠθοποιὸν τοῦ θιάσου μου, τὸν Ἄϊναρ Χάνσον. Ἕνα ὡραιότατο παιδί, ποὺ εἶχε σημειώσει τόσας καλλιτεχνικὰς ὅσον καὶ αἰσθηματικὰς ἐπιτυχίας.

Ὁ νέος αὐτὸς ἀπῆχε ὁ «μεγάλος ἔρως» τῆς Γκρέτα. Μεταξὺ τῶν δύο των ἐγεννήθη ἀμέσως μία ζωηροτάτη συμπάθεια. Ἀλλὰ ἡ μέλλουσα «γτίδα», ἂν καὶ πολὺ αἰσθηματική, ἐγνώριζε ἐν τούτοις νὰ ἐξασκῇ μίαν πειθαρχίαν ἐπὶ τοῦ ἑαυτοῦ της. Φοβᾶται τὸν ἔρωτα σχεδὸν ἐξ ἐνστίκτου... Ἐξ ἄλλου ὁ Ἄϊναρ ἦταν λιγάκι ἐπιπόλαιος, πολὺ ἀπησχολημένος μὲ τὰ κοσμικά του καθήκοντα. Τὸ γεγονὸς ποὺ τοὺς ἔκαμε νὰ πλησιάσουν ὁ ἕνας περισσότερο στὸν ἄλλον ἦταν ἡ συνεργασία των στὸ πρῶτο φίλμ ποὺ ἐγύρισε ἡ Γκρέτα μὲ διδασκαλίαν καὶ σκηνοθεσίαν τοῦ Στίλλερ, τὸ «Κόστα Μπέρλινγκ», καὶ εἰς τὸ ὁποῖον νὰ πρώτη φορὰ ἐνεφανίσθη ὡς Γκρέτα Γκάρμπο.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦ γυρίσματος τοῦ φίλμ αὐτοῦ, οἱ δύο νέοι ἐδοκίμασαν τὶς πιὸ σφοδρὲς ἐρωτικές των συγκινήσεις. Ἀρραβωνιάσθησαν. Ἤσαν πανευτυχεῖς... Ἕνα μόνο συνεφάνα ἐθόλωνε κάπως τὴν εὐτυχίαν αὐτήν: Ὁ Ἄϊναρ, ἂν καὶ τέλειος τύπος εὐγενοῦς νέου, εἶχε ἕνα τρομερὸ ἐλάττωμα: Ἔπινε!

Ἡ μεγάλη, σήμερα, Γκρέτα Γκάρμπο ἀνέθηκε γρήγορα τὰ σκαλοπάτια τῆς δόξης. Νάτην, ἐδῶ, στὰ πρῶτα της ἑήματα στὸ Χόλλυγουντ, ὅταν ποζάρει γιὰ νὰ ἐγάλῃ διαφημιστικὲς φωτογραφίες γιὰ κάποιο μέτριο φίλμ.

Τὸ πρῶτο αὐτὸ φίλμ ἐσημείωσε μεγάλη ἐπιτυχία. Τόσο μεγάλη μάλιστα, ὥστε ὁ Στίλλερ ἐδέχθη προτάσεις νὰ ὑπογράψῃ ἕνα συμβόλαιον μὲ μίαν Ἀμερικανικὴν Ἑταιρείαν. Ἡ Ἑταιρεία ἐπέμεινε νὰ περιληφθῇ εἰς τὸ συμβόλαιον καὶ ὁ νεαρὸς Χάνσον. Ὁ Ἄϊναρ ὅμως ἀπῆχε τότε κατηγορηματικώς: «Ἐὰν δὲν προσληφθῇ καὶ ἡ Γκρέτα—ἐπε—ἐγὼ δὲν ὑπογράφω». Τὸ τελεσίγραφον αὐτὸ δὲν ἔμεινε χωρὶς ἀποτέλεσμα. Ἡ Γκρέτα περιελήφθη στὸ συμβόλαιον.

Ἐπῆγα καὶ ἐγὼ μαζί τους εἰς τὴν Ἀμερικήν. Οἱ μέρες ποὺ ἔμειναν στὴ Νέα Ὑόρκη ἀπῆραν οἱ πιὸ εὐτυχισμένες γι' αὐτούς. Γύριζαν σὲ ὅλα τὰ νυχτερινὰ ἑκέντρα καὶ διεσκέδαζαν. Ἀλλὰ στὸ Χόλλιγουντ τὰ πράγματα ἄλλαξαν. Ἡ Γκρέττα, κουρασμένη ἀπὸ τὸ ταξεῖδι καὶ ἀπηρχολημένη μὲ τὴ δουλειά της, ἀναλήτυσε τὴ μοναξιά. Ὁ Ἄϊναρ, ἐπιπόλαιος ὅπως πάντα, ἀνεζήτησε καινούργιες παρέες καὶ θέλησε νὰ δοκιμάσῃ ὅ,τι ἐνδιαφέρον τοῦ προσέφερεν ἡ νέα πόλις. Τὴν ἄφησε ἐντελῶς μόνη μὲ τὴν δικαιολογία: «Ἡ Γκρέτα θὰ ἔχῃ δουλειὰ μὲ τὸν Στίλλερ. Θὰ ὀφεληθῇ πολὺ ἀπὸ τὴν συναναστροφή του καὶ ἀπὸ τὴν τέχνη του».

* * *

Καὶ πραγματικῶς, ὁ μεγάλος σκηνοθέτης περνοῦσε ὁλόκληρες ἡμέρες μαζὶ μὲ τὴν ἠθο-

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 22αν ΣΕΛΙΔΑ]

ΕΝΑ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΒΙΚΚΥ ΜΠΑΦΥΜ

ΟΤΑΝ ΠΡΟΣΤΑΖΕΙ ΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ...

Ὅλα τὰ μυθιστορήματα τῆς Βίκκυ Μπάουμ διαβάζονται ἀπλήστως ἀπὸ τὸ παγκόσμιον ἀναγνωστικὸν κοινόν, μερικὰ δὲ ἀπὸ αὐτὰ ἔχουν μεταφρασθῆ εἰς ὅλας τὰς γλώσσας καὶ ἀριθμοῦν ἀπείρους ἐκδόσεις. Ἀλλ' ἕνα ἀπὸ τὰ ἀριστουργήματα τῆς Βίκκυ Μπάουμ ἐχαρακτηρίσθη τὸ τελειότερο τῆς σύντομο μυθιστόρημα «Ὅταν προστάζῃ τὸ Χόλλυγουντ», τοῦ ὁποίου τὴν δημοσίευσιν ἀρχίζομε ἀπὸ σήμερον.

ΙΟΝ

ΠΟΣΑ χρήματα ἔχετε; ρώτησε ὁ ὑπάλληλος ἐπὶ τῆς μεταναστεύσεως.

Ὁ Φερδινάνδος φὸν Σενμπάουερ ὑπεκλίθη ἐλαφρά :

— Παρακαλῶ... δύο χιλιάδες δολλάρια.

— Δεῖξτε τα.

Ὁ νέος ἔβγαλε τὸ πορτοφόλι του. Τὰ δάκτυλά του ἔτρεμαν λίγο τείνοντας τὰ χαρτονομίσματα.

— Παρακαλῶ, ἐπαναλάβαμε μὲ καινοφάνειαν ὑπόκλισι.

Τὰ καστανὰ βελουδένια του μάτια παρακολουθοῦσαν τὰ χέρια τοῦ ὑπαλλήλου ἐνῷ μετροῦσαν τὰ χαρτονομίσματα.

— Πολὺ καλά. Ἰδοὺ τὰ χρήματά σας. Καὶ τὸ εἰσιτήριό σας.

— Ἔχω τώρα τὴν ἄδειαν τῆς εἰσόδου;

—Μάλιστα,ἔχετε τὴν ἄδειαν τῆς εἰσόδου. Ἄλλος!

Ὁ ἐπιβάτης ἔτεινε τὸ χέρι, ἐνῷ τὸ πρόσωπό του φωτιζόταν ἀπὸ ἕνα χαμόγελο χαρούμενο, ὅπου ὡστόσο ἐπλανᾶτο κάποια λύπη.

— Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὴν καλωσύνη σας, κύριε, εἶπε.

Ὁ ὑπάλληλος ζάρωσε τὰ φρύδια του μ' ἕνα ὕφος φιλύποπτο καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ τὴν κύτταξε πρὶν πάρει τὸ χέρι ποὺ τοῦ ἔδινε.

— Τίποτα, εἶπε. Ἐμπρός, ἄλλος!

* * *

Ὁ φὸν Σενμπάουερ συνήντησε τοὺς δυὸ συντρόφους του κοντὰ στὴ γέφυρα τοῦ πλοίου. Ὁ ἄνδρας ἦταν κοντός, ἡλιοκαμμένος, χωρὶς τίποτα τὸ ἐξαιρετικό, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ γοργὸ βλέμμα ποὺ ἐμοιαζε σὰν νὰ σᾶς διαπερνοῦσε, ὅταν ἐπεφτε ἐπάνω σας. Ἡ νεαρὴ γυναῖκα ἦταν ξανθιὰ καὶ τόσο γοητευτική ποὺ νόμιζε κανεὶς πὼς γελιόταν ἂν ἐπάνω της ἀνεκάλυπτε κάτι τὸ ἐπαχυλιώτικο.

Καὶ οἱ δυὸ τους ἦσαν ντυμένοι μὲ μιὰ ἐξεζητημένη κομψότητα ποὺ ἔκανε νὰ φαίνεται περισσότερο τὸ ταπεινὸ ντύσιμο τοῦ νεαροῦ συνοδοῦ των. Αὐτὸς ἤρπε πάλι τὸ πορτοφόλι του, ἔβγαλε τὰ χαρτονομίσματα καὶ τὰ ἔδωσε στὸν ἀντρα ποὺ τὰ μέτρησε γοργὰ καὶ τάγωσε στὸ δικό του πορτοφόλι.

— Λαμπρὰ, Σόνυ, εἶπε. Μόλις ἀποβιβασθῆτε, πηγαίνετε στὴ διεύθυνσι ποὺ σᾶς ἔδωσα. Θὰ κανονίσωμε τὸ ταξεῖδι σας στὸ Χόλλιγουντ. Συνάντησις ἐκεῖ.

"Ἐχετε τὰ ἑκατὸ δολλάρια ποὺ σᾶς ἔδωσα γιὰ τὰ ἔξοδά σας; Μὴν τὰ σπαταλήσετε. Ὁ Θεὸς ξέρει πότε θὰ κερδίσετε ἄλλα.

Αὐτὸ, ἐκ μέρους τοῦ Φοῦλλερ, τοῦ ἐμπορεζάριου, δὲν ἦταν παρὰ τυπικὰ λόγια ποὺ εἶχε πῆ ἐντελῶς μηχανικά. Γιὰ τὸν φὸν Σενμπάουερ, τὸν ἠθοποιό, ἦταν ἡ θλιβερὴ ἀλήθεια. Ὡς τόσο, προσπάθησε νὰ χαμογελάσῃ, ὅπως πρέπει νὰ κάνῃ κανεὶς καὶ γιὰ τὰ πιὸ ἀσήμαντα λόγια τῶν εὐεργετῶν του.

— Πῶς νὰ σᾶς εὐχαριστήσω γιὰ ὅ,τι κάνατε γιὰ μένα; εἶπε ἀγγλικὰ ποὺ μιλοῦσε ἀρκετὰ καλὰ καὶ ποὺ ἡ Βιεννέζικη προφορά του ἔκανε ἐγοητευτικά, καθὼς ἔλεγε ἡ κυρία Φοῦλλερ.

— Εὐχαριστῆστε τὴ γυναῖκα μου, ἀπάντησε ὁ ἐμπορεζάριος. Αὐτὴ σᾶς πρόσεξε πρώτη. Ἀλήθεια, Σόνυ, δὲν κατώρθωσα νὰ σᾶς κάνω νὰ κάνετε μιὰ δοδοκιμή, τόκανα γιὰ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω. Ἕνα εἶδος γαμήλιου δώρου. Ἀλλὰ πρέπει νὰ σᾶς βρῶ σὲ ἕνα ὄνομα. Οἱ κινηματογραφικοὶ διευθυνταὶ διαλέγουν ἀνθρώπους ποὺ μποροῦν νὰ προφέρουν τὸ ὄνομά τους. Ποέπει νὰ βροῦμε ἕνα συνδυασμό.

— Νὰ βροῦμε ἕνα συνδυασμό!

— Ναί, μὴ τὸν ἀνησυχῆς; τὸν καθησύχασε, ἐπέκεινα ἐκεῖνος ἡ "Ελλεν Φοῦλλερ. Ἠσυχάστε βαρῶνε. Ὁ Τζῶν θὰ τὰ τακτοποιήσῃ ὅλα. Μόλις σᾶς εἶδα στὴν Βιέννη, κατάλαβα πὼς εἴχατε τὸν τύπο ποὺ ἀρέσει στὸ Χόλλιγουντ. Ἔστρωσε τὸν Τζῶν μὲ τὸν ἀγκῶνα, δὲν, εἶναι ἀλήθεια, Τζῶν; Καὶ στὸ διάλειμμα τοῦ εἶπα: «Τζῶν, πρέπει νὰ ὀβῆς αὐτὸν τὸν νέον. Γιατί νὰ μὴν κάνῃς μιὰ καλὴ δουλειά, ἐστὼ κι' ἂν βρισκόμαστε στὸ γαμῆλιο ταξεῖδι μας». "Ἐχω ἕνα πολὺ σίγουρο ἐνστικτο ὅσον ἀφορᾷ τοὺς ἠθοποιούς, δὲν εἶναι ἔτσι Τζῶν; "Ἐχω μιὰ ἀληθινὴ διαίσθησι γιὰ τοὺς ἠθοποιούς. Τοῦ εἶπα: «Τζῶν, αὐτὸς ὁ νέος ἔχει αἰξ-ἀπῆλ, σὲ πιὸ λεπτὸ εἶδος». Τοῦ εἶπα: «Εἶναι ὁ ἰδεῶδης «ζὲν-πρεμιὲ» γιὰ λεπτὲς σκηνές. Ὁ Γκαΐμπλ εἶναι μάλλον γιὰ πιὸ βαρειὰ ἔργα. Θὰ κάνῃς καλὰ νὰ τὸν πάρῃς πρὶν σοῦ τὸν πάρῃ ὁ Σέλτομυκ ἢ κανένας ἄλλος». Τοῦ εἶπα: «Τζῶν...».

Ὁ Τζῶν τὴν διέκοψε:

— "Ελα, πᾶμε νὰ φρυγτίσωμε γιὰ τὶς ἀποσκευές μας. Ὠρεβοὐάρ, Σόνυ.

Ἡ κυρία Φοῦλλερ ἔτεινε τὸ χέρι της καὶ, ἐνῷ ὁ ἠθοποιὸς τὸ ἄγγιζε μὲ τὰ χεῖλη του, ἐκείνη προσπάθησε νὰ πάρῃ τὸ ὕφος γυναίκας ποὺ ἀνέκαθεν τῆς ἦσταν ἀγαπημένος ἠθοποιός. Θὰ μὲ βρῆτε στὸν κατάλογο.

— Δὲν θὰ παραλείψω βίβραα, κυρία.

— Ὦ, τί χαριτωμένος ποὺ εἶναι!

Εἶπε ἡ κυρία Φοῦλλερ καὶ προχώρησε πεταχτή.

— Μὴν ξεχάσετε, ἐπρόσθεσε. Θὰ περιμένω. Ὠρεβοὐάρ!

* * *

Ὁ Φερδινάνδος καθόταν στὸ διαμερισμὰ τοῦ στὸ τραῖνο καὶ κύτταζε ἔξω, τὴν ἔρημο ποὺ διεσχίζε.

— Ἄβριο θὰ εἶμαι στὸ Χόλλιγουντ! σκέφθηκε.

Λέξις μαγική καὶ τρομακτική! Θυμήθηκε μερικοὺς συναδέλφους του ποὺ εἶχαν ἐπιτύχει ἐκεῖ καὶ εἶχαν γυρίσει στὴ Βιέννη μὲ τὶς τσέπες γεμάτες καὶ τὸ μέτωπο στεφανωμένο μὲ δόξα. Καὶ ἄλλοι πολλοὶ ποὺ εἶχαν γυρίσει ἀπ' τὸ Χόλλιγουντ ἀπέντασοι καὶ μὲ τὴν πίκρα στὸ στόμα :

— Δὲν ὑπάρχει τέχνη στὸ Χόλλιγουντ. Παρωδία ἔχεις...

Ἀλλὰ αὐτοὶ ἦσαν οἱ ἀποτυχημένοι, οἱ ἠττημένοι.

Εἶχε ἰδῆ ἀρκετὰ ἀμερικανικὰ φίλμ γιὰ νὰ ξέρῃ πὼς ὑπῆρχε μιὰ θ'ὶς γι' αὐτὸν στὸ Χόλλιγουντ.

— Ἔχω τὸν ρομαντικὸ τύπο, σκέφθηκε. Ἡ κυρία Φοῦλλερ τὸ εἶπε. Ἡ κυρία Φοῦλλερ εἶναι ἴσως λίγο πρόστυχη. Ἀλλὰ ἔχει καλὴ καρδιά. Κι' ἔπειτα, εἶναι Ἀμερικανίδα. Εἶναι γυναῖκα. Ξέρει τἆλεα τὸν ἀμερικανικὸ κινηματογράφο. Ἤρερ πὼς στοὺς Ἀμερικανοὺς ἀρέσει ὁ ρομαντικὸς τύπος. Τὸ ἔξερε τόσο καλὰ ποὺ ἔπεισε τὸν σύζυγό της νὰ τηλεγραφήσῃ γιὰ μένα στὸ Χόλλιγουντ.

Ἰσπανικά, τοῦ ἐξήγησε. Μὴ ξεχάσετε νὰ μοῦ τηλεφωνήσετε. Θὰ μὲ βρῆτε στὸν κατάλογο.

— Δὲν θὰ παραλείψω βίβραα, κυρία.

— Ὦ, τί χαριτωμένος ποὺ εἶναι!

Εἶπε ἡ κυρία Φοῦλλερ καὶ προχώρησε πεταχτή.

— Μὴν ξεχάσετε, ἐπρόσθεσε. Θὰ περιμένω. Ὠρεβοὐάρ!

* * *

Ὁ Φερδινάνδος καθόταν στὸ διαμερισμὰ τοῦ στὸ τραῖνο καὶ κύτταζε ἔξω, τὴν ἔρημο ποὺ διεσχίζε.

— Ἄβριο θὰ εἶμαι στὸ Χόλλιγουντ! σκέφθηκε.

Λέξις μαγική καὶ τρομακτική! Θυμήθηκε μερικοὺς συναδέλφους του ποὺ εἶχαν ἐπιτύχει ἐκεῖ καὶ εἶχαν γυρίσει στὴ Βιέννη μὲ τὶς τσέπες γεμάτες καὶ τὸ μέτωπο στεφανωμένο μὲ δόξα. Καὶ ἄλλοι πολλοὶ ποὺ εἶχαν γυρίσει ἀπ' τὸ Χόλλιγουντ ἀπέντασοι καὶ μὲ τὴν πίκρα στὸ στόμα :

— Δὲν ὑπάρχει τέχνη στὸ Χόλλιγουντ. Παρωδία ἔχεις...

Ἀλλὰ αὐτοὶ ἦσαν οἱ ἀποτυχημένοι, οἱ ἠττημένοι.

Εἶχε ἰδῆ ἀρκετὰ ἀμερικανικὰ φίλμ γιὰ νὰ ξέρῃ πὼς ὑπῆρχε μιὰ θ'ὶς γι' αὐτὸν στὸ Χόλλιγουντ.

— Ἔχω τὸν ρομαντικὸ τύπο, σκέφθηκε. Ἡ κυρία Φοῦλλερ τὸ εἶπε. Ἡ κυρία Φοῦλλερ εἶναι ἴσως λίγο πρόστυχη. Ἀλλὰ ἔχει καλὴ καρδιά. Κι' ἔπειτα, εἶναι Ἀμερικανίδα. Εἶναι γυναῖκα. Ξέρει τἆλεα τὸν ἀμερικανικὸ κινηματογράφο. Ἤρερ πὼς στοὺς Ἀμερικανοὺς ἀρέσει ὁ ρομαντικὸς τύπος. Τὸ ἔξερε τόσο καλὰ ποὺ ἔπεισε τὸν σύζυγό της νὰ τηλεγραφήσῃ γιὰ μένα στὸ Χόλλιγουντ.

Θυμήθηκε μὲ τί ἀγωνία τόσο αὐτὸς, ὅσο καὶ ἡ μητέρα του, καὶ ἡ Ἄννα, περίμεναν τὴν ἀπάντησι. Δὲν εἶχαν πῆ τίποτα στὸν πατέρα του, θέλοντας νὰ τὸν ἀπαλλάξουν ἀπ' αὐτὴν τὴν ἀνησυχία, ὅπως τὸν εἶχαν ἀπαλλάξει ἀπὸ τόσες ἄλλες. Τέλος ἡ καλὴ εἴδησις εἶχε φθάσει. Ἡ διεύθυνσις τοῦ στούντιο «Ἀρτφίλμ» παρασυρμένη ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμὸ τοῦ Φοῦλλερ, τοῦ προσέφερε μιὰ δοκιμὴ καὶ ἕνα συμβόλαιο ἓξ ἑβδομάδων. Συνήθως οἱ δοκιμὲς γινόντουσαν στὴ Βιέννη. Γιὰ λόγους ποὺ δὲν κατάλαβε καλά, τὸν ἔκαναν νὰ πᾶῃ στὸ Χόλλιγουντ, πληρώνοντάς του ὅλα τὰ ἔξοδα.

— Ἐγὼ τὰ κατάφερα, τοῦ εἶχε ψιθυρίσει ἡ κυρία Φοῦλλερ μὲ χαρούμενα μάτια.

Ὁ Φοῦλλερ ἔβλεπε μὲ ἠρεμία αὐτὸ ποὺ στὸν Φερδινάνδο φαινόταν ἀληθινὸ θαῦμα. Εἶχε σφίξει τὸ χέρι τοῦ ἐμπορεζάριου γεμάτος συγκίνησι :

— Δὲν μπορῶ νὰ σᾶς πῶ τί αἰσθάνομαι...

— Καλά, Σόνυ. Δὲν πρόκειται παρὰ γιὰ μιὰ δοκιμή. Ἀκόμα δὲν ξεπεράσατε τὸν Τάϋλορ...

"Αν καὶ εἶχε μάθει ἀγγλικὰ στὸ «Περεζιάνουμ»—στὸ λύκειο ποὺ εἶχαν σπουδάσει ἑπίσης ὁ πατέρας του καὶ ὁ παππούς του — ὁ Φερδινάνδος συχνὰ δύσκολα καταλάβαινε τὶς ἀμερικανικὲς ἐκφράσεις τοῦ Φοῦλλερ. Κι' ἂν διασθανόταν κάποια ψυχρὴ ἐπιφύλαξι στὴ στάσι τοῦ ἐμπορεζάριου, αὐτὸ ἦταν ἀρκετὰ φυσικό. Γιὰ τὸν ἐμπορεζάριο δὲν ἦταν παρὰ ἕνας ἀρχάριος, ὅπως τόσοι ἄλλοι. Ἄλλωστε ἤξερε πὼς οἱ ἄνθρωποι τῶν ὑποθέσεων — καὶ ἰδίως οἱ Ἀμερικανοὶ — θεωροῦν ὡς καλὴ ἀνατροφὴ νὰ κρύβουν τὰ αἰσθήματά των. Αὐτὸς ἦταν ὑπερβολικὰ διαχυτικὸς—σὰν Βιεννέζος.

— Ὁ κ. Φοῦλλερ θὰ ἔχῃ πίστι σ' ἐμένα, συλλογιζόταν. Ἀλλοιῶς πῶς θὰ μοῦ ἐδάνειζε 2.000 δολλάρια γιὰ νὰ μοῦ ἐπιτρέψουν νὰ μπῶ στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες; Φυσικά, δὲν ἔγασε τίποτα. Τοῦ ἐπέστρεψα τὰ χρήματα πρὶν ἀκόμα τὸ βαπόρι προσεγγίσει.

Ἀλλά, γιὰ τὸνομα τοῦ Θεοῦ, γιὰ ποιὸ λόγο νὰ ταράζεται ἔτσι. "Αν ὁ κ. Φοῦλλερ δὲν πίστευε στὸ ταλέντο του, δὲν θὰ ἐξέθετε ἔτσι τὴ φήμη του ὡς ἐμπορεζάριου, ποὺ γι' αὐτὸν εἶχε περισσότερη ἀξία ἀπὸ τὸ χρῆμα. Ὁ κ. Φοῦλλερ τὸν εἶχε ἀναλάβει. Ἦταν ὑπεύθυνος γι' αὐτόν, εἶχε ἀναλάβει τὴν ἐπιτυχία του. Κι' αὐτός, ὁ Φερδινάνδος, δὲν ἦταν παρὰ ἕνας κουτὸς ν' ἀνησυχῇ ἔτσι.

Κύτταζε τὴν ἔρημο ἀπ' τὸ παράθυρο. Βέβαια, θὰ ἦταν καλλίτερα νὰ συνηθίσῃ αὐτὴν τὴν ἄγνωστη χώρα, παρὰ νὰ τυραννιέται μὲ γελοῖα ὄνειρα καὶ ἀγωνίες. Ἀλλὰ ὁ καλοκαιρινὸς ἥλιος ἔλειμπε μέσα σ' ἕνα χάος καστανὸς σκόνης ποὺ δὲν ἔλεγε τίποτα στὰ μάτια του. Καὶ βυθίσθηκε πάλι σὲ σκέψεις. Τὸ τελευταῖο ἀγκάλιασμα τῆς μητέρας του. Τὸ φιλὶ τοῦ πατέρα του. Ἡ μικρὴ "Ἄννα ποὺ ἦταν δίκα ἐξ ἐτῶνκαὶ ποὺ χόρευε ἀπὸ χαρὰ καὶ ὑπερηφάνεια γιὰ τὸν μεγάλο της ἀδελφὸ ποὺ ἔφευγε γιὰ ἕνα μακρυὰ καὶ θαυμάσιο τόπο. Ἡ "Ἄννα ἦταν αἰσιόδοξη ὅπως καὶ ἡ μητέρα του. Ἀὐτὸς εἶχε πάσει τὴν μελαγχολία τοῦ πατέρα του. "Ἡ ἴσως ἡ μελαγχολία αὐτὴ προερχόταν καὶ ἀπὸ τοὺς δυὸ τους ἀπ' τὴν πόλεις. Ἡ "Ἄννα ἦταν γεννημένη μετὰ τὸν πόλεμο. Δὲν εἶχε αἰσθανθῆ τὴν φρίκη τοῦ πολέμου ποὺ εἶχε καταστρέψει τὸν κόσμο τῆς παιδικῆς του ἡλικίας. Δὲν εἶχε ἰδῆ ποτὲ τὴν μητέρα τους σκυμμένη σὲ μιὰ δανεῖτη καὶ λεπτὴ ζωή, νὰ πηγαίνῃ προμαγμένη νὰ ζητιανεύῃ τὴν τροφὴ τοῦ γιοῦ της. Ἡ "Ἄννα δὲν εἶχε ἰδῆ τὸν πατέρα τους νὰ γυρίζῃ πληγωμένος, ταπεινωμένος,

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 22αν ΣΕΛΙΔΑ]

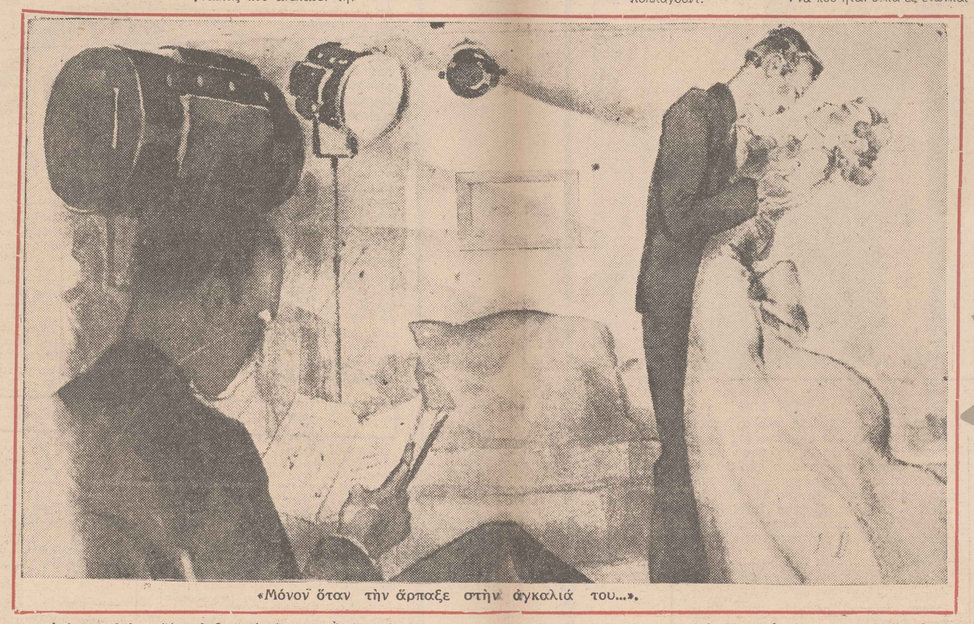

«Μόνον ὅταν τὴν ἄρπαξε στὴν ἀγκαλιά του...».

ΟΔΗΓΙΕΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΑΝΥΠΑΝΤΡΕΣ

ΠΩΣ ΘΑ ΚΑΤΑΦΕΡΕΤΕ ΝΑ ΣΑΣ ΠΑΝΤΡΕΥΤΗ:

Ὁ ἀλαζών, ὁ φιλόδοξος, ὁ ἐγωϊστής, ὁ δειλός κλπ.

ΤΟΝ ΑΝΔΡΑ σας; Σεῖς πρέπει νὰ τὸν διαλέξετε. Τὸν περασμένο καιρὸ — καὶ σχεδὸν σ' ὅλες τὶς περιπτώσεις — ὁ ἄνδρας ἐξέλεγε τὴν γυναῖκα του. Σήμερα ἕνα κορίτσι ποὺ ἀγαπᾶ, Γι' αὐτοὺς τοὺς ἄνθρώπους ἡ ἀγάπη εἶναι ἕνα ἔξοχο βραβεῖο: Πρέπει νὰ τὸν κάμετε νὰ λογιοῦῃ ὑπερήφανος τὴν ἡμέρα ποὺ σᾶς «καταφέρνει» νὰ πῆτε τὸ «ναί».

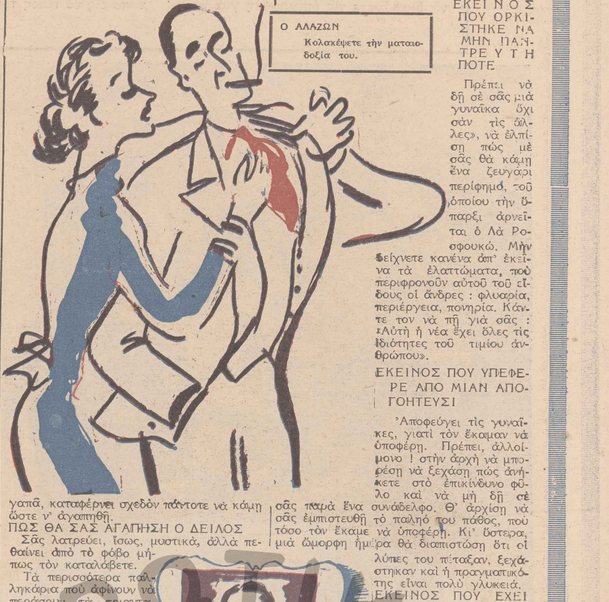

Ο ΑΛΑΖΩΝ
Κολακεύετε τὴν ματαιοδοξία του.

ΕΚΕΙΝΟΣ ΠΟΥ ΟΡΚΙΣΤΗΚΕ ΝΑ ΜΗΝ ΠΑΝΤΡΕΥΤΗ ΠΟΤΕ

Πρέπει νὰ δῆ σὲ σᾶς μιὰ γυναῖκα ὄχι σὰν τὶς ἄλλες», νὰ ἐλπίσῃ πὼς μὲ σᾶς θὰ κάμῃ ἕνα ζευγάρι περίφημο, τοῦ ὁποίου τὴν ὑπαρξι ἀρνεῖται ὁ Λὰ Ροσφουκό. Μὴν φείχνετε κανένα ἀπ' ἐκεῖνα τὰ ἐλαττώματα, ποὺ περιφρονοῦν αὐτοῦ τοῦ εἴδους οἱ ἄνδρες : φλυαρία, περιέργεια, πομπῆρα. Κάντε τον νὰ πῆ γιὰ σᾶς : «Λύτη ἡ νέα ἔχει ὅλες τὶς ἰδιότητες τοῦ τιμίου ἀνθρώπου».

ΕΚΕΙΝΟΣ ΠΟΥ ΥΠΕΦΕΡΕ ΑΠΟ ΜΙΑΝ ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΣΙ

Ἀποφεύγει τὶς γυναῖκες, γιατὶ τὸν ἔκαμαν νὰ ὑποφέρῃ. Πρέπει, ἀλλοίμονο! στὴν ἀρχὴ νὰ μπορέσῃ νὰ ἐγκάση πὼς ἀνήκετε στὸ ἐπικίνδυνο φύλο καὶ νὰ μὴ δῆ σὲ σᾶς ἕνα συνάδελφο. Θ' ἀρχίσῃ νὰ σᾶς ἐμπιστευθῆ τὸ παληό του πάθος, ποὺ τόσο τὸν ἔκαμε νὰ ὑποφέρῃ. Κι' ὕστερα, μιὰ ὥμορφη ἡμέρα θὰ διαπιστώσῃ ὅτι οἱ λύπες του πίταξαν, ἐκχάστηκαν καὶ ἡ πραγματικότης εἶναι πολὺ γλυκεία.

ΕΚΕΙΝΟΣ ΠΟΥ ΕΧΕΙ ΕΝΑ ΙΔΕΩΔΕΣ

Κάνετε τον νὰ καταλάβῃ πὼς βλέπετε τὴν ζωὴν σὰν κι' αὐτόν' ἀρχίζει. Νὰ σᾶς κρίνῃ ἄξια γιὰ ὅλες τὶς θυσίες, γιὰ ὅλες τὶς προσπάθειες. Ὁ ἄνδρας ποὺ ἔχει κάποιο ἰδεῶδες, εἶναι ὁ δυσκολότερον πλησιαζόμενος, ἀλλὰ καὶ ὁ εὐκολότερον διατηρούμενος.

Γιατὶ τὸ νὰ βρῇ κανεὶς ἕνα σύζυγο εἶναι καλό. ἀλλὰ πρέπει νὰ εἶναι καὶ πάντοτε εὐτυχής. Ἂν κατορθώσῃ κανεὶς νὰ παντρευτῇ, κολακεύοντας τὰ ἐλαττώματα τοῦ ὁποίου ἀγαπᾶ, εἶναι πολλὲς φορὲς ἡ πιὸ ἀκατάλληλος μέθοδος, ποὺ πρέπει καρδιὰ ἀφαρμόσῃ, ἀφοῦ ζευγαρωθῇ.

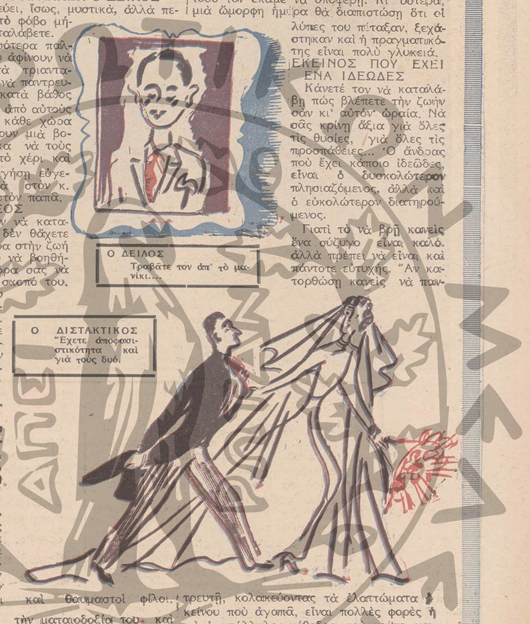

Ο ΔΕΙΛΟΣ
Τράβατε τον ἀπ' τὸ μικίκι.

Ο ΔΙΣΤΑΚΤΙΚΟΣ
Ἔχετε ἀποφασιστικότητα καὶ γιὰ τοὺς δυό!

ΠΩΣ ΘΑ ΣΑΣ ΑΓΑΠΗΣΗ Ο ΔΕΙΛΟΣ

Σᾶς λατρεύει, ἴσως, μυστικά, ἀλλὰ πεθαίνει ἀπὸ τὸ φόβο μήπως τὸν καταλάβετε.

Τὰ περισσότερα παλληκάρια ποὺ ἀφίνουν νὰ περάσουν τὰ τριαντάφυλλα χωρὶς νὰ ποντεύουν, εἶναι κατὰ βάθος δειλοί. Εἶναι ἀπὸ αὐτοὺς χιλιάδες σὲ κάθε χώρα ποὺ περιμένουν μιὰ βολικιὰ γυναῖκα νὰ τοὺς πιάσῃ ἀπὸ τὸ χέρι καὶ νὰ τοὺς δδηγήσῃ εὐγενικὰ μπροστὰ στὸν κ. δημάρχο ἢ στὸν παπᾶ.

Ο ΦΙΛΟΔΟΞΟΣ

Κάνετε τὸν νὰ καταλάβῃ πὼς δὲν θάχετε κάλλη φροντίδα στὴν ζωή σας ἀπὸ τοῦ νὰ βοηθ

ΜΙΑ ΒΟΛΤΑ ΣΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

Η ΜΟΔΑ ΣΤΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

"ΕΤΑΜ» εἶναι ὁ τίτλος ἑνὸς ἀπὸ τὰ μεγαλείτερα καταστήματα νεωτερισμῶν τῆς ὁδοῦ Βουκουρεστίου, τὸ ὁποῖον διατηρεῖ καὶ παράρτημα στὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ. Ὅταν περνᾶτε ἀπὸ τὴν ὁδὸν Βουκουρεστίου δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ διαβάσετε τὶς ἐπιγραφὲς γιὰ νὰ ἀνακαλύψετε τὸ «Etam». Οἱ ὡραιότατα καὶ καλλιτεχνικώτατα στολισμένες βιτρίνες τοῦ καταστήματος αὐτοῦ, οἱ ὁποῖες θὰ σᾶς ἀναγκάσουν νὰ σταματήσετε, θὰ σᾶς εἰδοποιήσουν περὶ τῆς παρουσίας του.

Τὸ «Etam» εἶναι ἐντελῶς πρωτότυπο εἰς τὸ εἶδος του, ὅμοια δὲ καταστήματα μόνον οἱ κυρίες ποὺ ἔχουν ταξιδέψει στὴν Εὐρώπη θὰ ἔχουν δῆ.

Ἡ εἰδικότης του εἶναι τὰ ἕτοιμα ζέρσεϋ φορέματα. Ὄχι ὅμως τὰ κοινὰ ζέρσεϋ, ἀπὸ τὰ ὁποῖα μπορεῖτε νὰ βρῆτε παντοῦ, ἀλλὰ τὰ ἐκλεκτῆς ποιότητος ζέρσεϋ, τὰ κατα-

σκευασμένα μὲ μεγάλη προσοχὴ καὶ ἐπιμέλεια.

Ὅλα τὰ φορέματα τοῦ καταστήματος αὐτοῦ εἶναι μοντέλλα Βιέννης ἀπὸ τὰ καλλίτερα, διαλεγμένα μὲ πολὺ γοῦστο καὶ πολλὴ καλαισθησία, ἂν κρίνῃ κανεὶς ἀπὸ τὰ σχέδια καὶ τοὺς συνδυασμοὺς τῶν χρωμάτων των. Τὸ ἐπικρατέστερο χρῶμα στὴ συλλογὴ τοῦ «Etam» εἶναι τὸ μαῦρο, τὸ ὁποῖον συνηθίζεται πολὺ ἐφέτος. Τὰ φορέματα αὐτὰ εἶναι ὅλα σὲ πολὺ ἐλεγκάντικη κοῦπ, ἡ ὁποία προσδίδει πολὺ νεανικὸ ὕφος.

Σὲ ἄλλη συλλογὴ εἴδαμε ὡραιότατα πρωϊνὰ φορέματα καὶ ταγιὲρ σὲ πολὺ εὐχάριστα χρώματα καὶ χαριτωμένα σχέδια, κατάλληλα γιὰ νέες κυρίες καὶ δεσποινίδες.

Ἀκούσαμε πολλὲς κυρίες καὶ δεσποινίδες νὰ ἐκφράζονται μὲ ἐνθουσιασμὸ γιὰ τὰ φορέματα ποὺ ἐπρομηθεύθησαν ἀπὸ τὸ κατάστημα «Etam». Καὶ μὲ τὸ δίκηο των, γιατὶ μπορῇ κανεὶς σὲ κάθε στιγμὴ νὰ προμηθευθῇ ἕνα πραγματικὰ κομψό, καλοκαμωμένο καὶ ἀναλόγως φθηνὸ φόρεμα.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ φορέματα εἰς τὰ καταστήματα αὐτὰ ὑπάρχει πάντοτε καὶ πλουσιωτάτη συλλογὴ ἀπὸ ἐκλεκτὲς μάλλινες μπλοῦζες γιὰ τουαλέττα καὶ σπόρ. Ἐπίσης ὡραιότατα ἀσπρόρρουχα ἀπὸ ζέρσεϋ σὲ θαυμασίους χρωματισμούς, γάντια, κάλτσες κλπ. Γενικῶς δὲ ὅλα τὰ εἴδη τοῦ καταστήματος διακρίνονται γιὰ τὸ ἐκλεκτὸ γοῦστο, τὴν καλὴ ποιότητα καὶ τὸ συγκαταβατικὸ τῶν τιμῶν του.

Ὅλες οἱ κυρίες ποὺ ξέρουν ἀπὸ καλὸ ντύσιμο, θὰ συμφωνήσουν μὲ τὴν γνώμη μας, ὅτι τὰ καταστήματα «Etam» συνεπλήρωσαν μιὰ σπουδαιοτάτη ἔλλειψι τῶν Ἀθηνῶν, τὴν ἔλλειψι τοῦ καλοῦ ἑτοίμου φορέματος.

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΛΕΞΙΣ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

ΟΙ ΜΠΛΟΥΖΕΣ ΣΑΣ ΕΞΥΠΗΡΕΤΟΥΝ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΩΡΕΣ

ΟΤΑΝ μιὰ γυναῖκα ἔχει πολλὲς μπλοῦζες, (ἐννοεῖται μπλοῦζες διάφορες) καὶ δυὸ φοῦστες, μιὰ ἀπὸ σατὲν καὶ μιὰ ἀπὸ λαινάζ, δὲν θὰ ἔχῃ στενοχώριες ὅτὶ ντύσιμό της καὶ θὰ εἶναι ἐν τάξει γιὰ κάθε περίστασι. Καὶ μιὰ ἐπιδέξια γυναῖκα, μπορεῖ πολὺ καλὰ νὰ φτιάξῃ μόνη της τὶς μπλοῦζες της.

Ἡ χαριτωμένη μόδα στὶς μπλοῦζες, ἡ καινούργια τους προσαρμογὴ σὲ ὅλες τὶς τουαλέττες καὶ ἑπομένως σὲ κάθε περίστασι, μᾶς ἐπιτρέπουν ἀλλαγὲς τῆς τουαλέττας τόσο πρακτικές, ὅσο καὶ ἐλεγκάντικες. Ἀλλάζοντας μπλοῦζα, μετατρέπομε τελείως τὴν ἐμφάνισι τῆς τουαλέττας μας.

Οἱ διάφορες μπλοῦζες ποὺ σᾶς παρουσιάζομε εἶναι κατάλληλες γιὰ κάθε ὥρα τῆς ἡμέρας, γιὰ μιὰ ἀπασχολημένη γυναῖκα, ποὺ δὲν ἔχει πολὺ καιρὸ γιὰ χάσιμο μὲ τὴν ἀπασχόλησι τῆς τουαλέττας της.

ΠΡΩΙΝΕΣ ΜΠΛΟΥΖΕΣ

Οἱ πιὸ κατάλληλες μπλοῦζες γιὰ τὸ πρωΐ, εἶναι οἱ μπλοῦζες ἀπὸ λαινάζ, φανέλλα ζέρσεϋ ἢ ἀπὸ χοιδρὸ κρὲπ λαβάμπλ. Ἐπίσης ὡραῖες εἶναι οἱ μπλοῦζες ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα, μὲ τὴ φούστα, ποὺ κάνουν τὴν ἐντύπωσι φορέματος ντε-πιές. Ἀλλὰ οἱ πρωϊνὲς μπλοῦζες, γιὰ νὰ εἶναι πράγματι πρακτικὲς, πρέπει νὰ γίνωνται ἀπὸ ὕφασμα λαβάμπλ.

Ἐὰν δὲν ἔχετε προτίμησι σὲ ὡρισμένο χρῶμα, νὰ διαλέξετε καλλίτερα χαρούμενα χρώματα.

ΜΠΛΟΥΖΕΣ ΑΜΠΙΓΙΕ

Ἀπόγευμα. Εἶναι ἡ ὥρα τοῦ κινηματογράφου, τῶν ἐπισκέψεων. Πῶς θὰ ντυθῇ μιὰ γυναῖκα ποὺ ἐργάζεται, γρήγορα καὶ κομψά, παρὰ ἀλλάζοντας τὴν πρωϊνὴ μπλοῦζα μὲ μιὰ μπλοῦζα ἀπὸ σατέν.

Τὸ σατὲν εἶναι τὸ καταλληλότερο ὕφασμα γιὰ μπλοῦζες ἀμπιγιέ.

Τὰ κρυστάλλινα κουμπιά, οἱ μπρόῳ, τὰ χρυσᾶ κουμπιά, δίδουν μεγάλη χάρι στὴν πιὸ ἁπλῆ μπλοῦζα ἀπὸ σατέν.

Μερικὰ παλιὰ ὑφάσματα ξαναἀρχοντιὰ στὴ μόδα, καὶ ἂν ἔχετε ὑφάσματα τῆς παλιᾶς ἐποχῆς, μπορεῖτε, πολὺ καλὰ, νὰ φτειάξετε μὲ αὐτὰ ὡραῖες ἀπογευματινὲς μπλοῦζες.

ΒΡΑΔΥΝΕΣ ΜΠΛΟΥΖΕΣ

Τέλος, ἂς ποῦμε λίγα λόγια γιὰ τὶς βραδυνὲς μπλοῦζες, ποὺ μπορεῖτε πολὺ καλὰ νὰ τὶς φορέσετε, ἀκόμη καὶ σὲ χορούς.

Οἱ μπλοῦζες αὐτὲς ἀπὸ λεπτὸ τουλ, εἶναι πολὺ ἐργασμένες, μὲ χρυσὰ κεντήματα καὶ παγιέτες καὶ μὲ μεγάλο ντεκολτέ. Τὴν φορεῖτε δὲ ἁπλούστατα, μὲ μιὰ κοντὴ φούστα. Τὴν πρακτικὴ αὐτὴ μόδα τῆς κοντῆς φούστας μὲ τὴν βραδυνὴ μπλοῦζα τὴν δέχτηκαν καὶ τὴν ἐφαρμόζουν μὲ πολλὴ εὐχαρίστησι, οἱ κομψὲς Παρισινές.

Προφανῶς δὲν θὰ εἶσθε τόσο ἀμπιγιὲ ὅσο μὲ ἕνα βραδυνὸ δαντελλένιο ἢ λαμὲ φόρεμα, ἀλλὰ εἶναι περισσότερες οἱ περιστάσεις, ποὺ ἀρκεῖ μιὰ μπλοῦζα ντεκολτέ.

Ἡ μπλοῦζα αὐτὴ, μπορεῖ νὰ πῇ νεανείς, ὅτι θὰ σᾶς ἐξυπηρετήσῃ καλλίτερα, γιατὶ τὸ πρακτικὸ πνεῦμα ἐκτιμᾶται πολὺ στὴν σημερινὴ ἐποχή, τόσο ἀπὸ τὶς γυναῖκες, ὅσο καὶ ἀπὸ τοὺς ἄνδρες.

ΟΙ ΤΟΥΑΛΕΤΤΕΣ ΤΩΝ ΜΙΚΡΩΝ

1) Φορεματάκι ἀπὸ ταφτά, τοῦ ὁποίου τὸ φάρδος τῆς φούστας σχηματίζεται ἀπὸ τὰ μπουγιονὲ συγκρατημένα μὲ βελούδινες κορδέλλες, ποὺ δένουν ἐμπρός. Τὸ ἴδιο γαρνίρισμα ἔχει καὶ στὸ ἀμπιεσμάν.

2) Φορεματάκι ἀπὸ βελοῦδο πράσινο. Γιακᾶς καὶ μανικέτια ἀπὸ δαντέλλα.

3) Φορεματάκι ἀπὸ κρὲπ-ντὲ-σίν, γαρνιρισμένο μὲ πλισὲ καὶ μὲ βελούδινες μπάντες.

4) Χαριτωμένο φορεματάκι ἀπὸ βελοῦδο γκρενά. Γιακᾶς καὶ μανικέτια ἀπὸ δαντέλλα ὀκρέ, ζώνη ἀπὸ βελοῦδο στὸν ἴδιο τόνο.

5) Μοτίφ σουρωτὰ γαρνίρουν τὸ φορεματάκι αὐτὸ ἀπὸ βελοῦδο μπλέ. Γιακᾶς καὶ ζώνη ἀπὸ κρὲπ ντὲ σίν.

6) Φορεματάκι σὲ φόρμα σεμιζιὲ ἀπὸ ταφτὰ πολύχρωμο. Στὸ γιακᾶ καὶ στὰ μανίκια οἱ γραμμὲς τοποθετοῦνται ὁριζοντίως.

ΠΕΝΤΕ ΩΡΑΙΑ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΑ

1) Ἐπανωφόρι ἀπὸ πράσινο λαινὰζ μὲ πλαστρὲν καὶ τσέπη ἀπὸ ἀστρακάν.

2) Τὰ ρεβὲρ ἀπὸ γεύνα δίδουν τὴν νέα νότα στὸ ἐπανωφόρι αὐτὸ ἀπὸ λαινὰζ μπλὲ σκεῦρο.

3) Ἡ κάπα αὐτὴ μὲ γεύνινο ζιλὲ σχηματίζει ὡραῖο ἀνσαμπλ μὲ τὸ φόρεμα.

4) Ἐπανωφόρι ντεμὶ-σπὸρ ἀπὸ λαινὰζ γκρέζ.

5) Τὸ φόρεμα αὐτὸ ἀπὸ λαινὰζ σινὲ συμπληρώνεται μὲ τὴν κάπα ἀπὸ τὸ ἴδιο ὑφασμα καὶ γαρνιρισμένη μὲ γεύνινες μπάντες.

3 4 5

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ · ΕΘΝΙΚΟΝ ΜΑΝΤΑΤΟΝ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΙΔΙ

Ἡ Α. Μεγαλειότης ὁ Μπεμπές

Σώσατε τὰ μωρά σας

Τὸ βάρος εἶναι τὸ βαρόμετρον τῆς ὑγείας

ΖΥΓΙΖΕΤΕ τὸν μπεμπὲ τακτικὰ κάθε ἑβδομάδα, πάντοτε τὴν ἴδια ὥρα, ὁλόγυμνο καὶ ψηστικό. Ἐὰν τὸ μωρὸ μετὰ τὸ ζύγισμα τῆς πρώτης ἑβδομάδος χάνει ἀπὸ τὸ βάρος, ἐὰν μένει στάσιμο ἢ δὲν αὐξάνει κανονικά, θὰ πῇ ὅτι τὸ θήλασμα εἶνε ἐλλιπὲς ἢ ἐλαττωματικὸ ἢ ὅτι τὸ παιδὶ εἶνε ἄρρωστο. Τότε πρέπει ἀμέσως νὰ συμβουλευθῆτε τὸν γιατρό, ὁ ὁποῖος πρέπει τακτικὰ νὰ ἐξετάζῃ τὸ παιδί.

ΠΟΙΟ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΙΝΕ ΤΟ ΒΑΡΟΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

Μόλις γεννηθῇ τὸ παιδὶ πρέπει νὰ ζυγίζῃ ἀπὸ 3 κ. ἕως 3 κ. 250. Τὴν πρώτη ἑβδομάδα χάνει περίπου 250 γραμ., τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ ἐξαναπάρῃ τὴν δεκάτη μέρα. Πρέπει νὰ αὐξάνῃ κάθε βδομάδα περίπου 150 ἕως 160 γραμ. Τὸ δεύτερο μῆνα 173 ἕως 180 γραμ. Τὸν τρίτο μῆνα 180 ἕως 190 γραμ. Τέταρτο καὶ πέμπτο μῆνα 190 ἕως 200. Τὸν ἕκτο μῆνα μόνο 150 γραμ. καὶ ἔπειτα 100 ἕως 75 γραμ. κάθε βδομάδα.

Ἐὰν τὸ βάρος τοῦ παιδιοῦ αὐξάνει κατακληκτικά, θὰ πῇ ὅτι ὑπερτιτίζεται τὸ μωρό. Κατὰ τὸν ἕνατο μῆνα τὸ βάρος του αὐξάνει μόνο 50 γραμ. τὴν ἑβδομάδα, μπορεῖ μάλιστα ἂν καὶ τὸ παιδὶ εἶνε πολὺ καλὰ στὴν ὑγεία του νὰ μείνῃ στάσιμο. Αὐτὸ εἶνε σιγνὰ μιὰ ἀπόδειξις ὅτι μπορεῖτε νὰ ἀποκόψετε τὸ παιδὶ χωρὶς κίνδυνο. Ἔπειτα τὸ μικρὸ στὸν δέκατο μῆνα πρέπει νὰ ζυγίζῃ 8 κ. 500, στὸν ἐνδέκατο 8 κ. 800 καὶ ὅταν γίνῃ ἑνὸς ἔτους 9 κ. Νὰ ἐξακολουθῆτε νὰ ζυγίζετε τὸ παιδὶ μιὰ φορὰ τὸν μῆνα.

Η ΤΟΥΑΛΕΤΤΑ ΤΟΥ ΜΑΡΟΥ

Κατὰ τὸν πρῶτο μῆνα.

Θὰ κάνετε μπάνιο στὸ μωρὸ κάθε πρωῒ πρὶν ἀπὸ τὸ δεύτερο θήλασμα. Θὰ τὸ ἀφίνετε μέσα στὸ νερὸ 36ο βαθμῶν ἕνα ἢ δυὸ λεπτά. Προσέχετε νὰ τὸ κρατᾶτε καλά. Τὸ κεφάλι μὲ τὸ ἀριστερὸ χέρι καὶ τὰ πόδια μὲ τὸ δ.ξιό. Τὸ σαπούνι ποὺ θὰ μεταχειρίζεσθε πρέπει νὰ εἶνε πολὺ καλό. Τὸ καλλίτερο γιὰ τὴν λεπτὴ ἐπιδερμίδα τοῦ μωροῦ εἶνε σαποῦνι μὲ βάσι λανολίνης. Τὸ βγάζετε γρήγορα ἀπὸ τὸ μπάνιο γιὰ νὰ μὴν κρυώσῃ καὶ τὸ σκουπίζετε μὲ ζωτὴ φλοκάτη πετσέτα.

Τὸ πουδραίρνετε πολὺ προσεκτικὰ μὲ ταλκ στερελιζέ.

Πλένετε κάθε μέρα προσεκτικὰ τὰ μάτια του μὲ βαμβάκι βρεμμένο σὲ χλιαρὸ βραστὸ νερό. Ἐπίσης σαπουνίζετε κάθε μέρα τὰ μαλλιὰ καὶ κατόπιν στεγνώνετε καλὰ τὸ κεφάλι.

ΟΙ ΠΑΝΕΣ ΚΑΙ Η ΚΑΘΑΡΙΟΤΗΤΑ

Πρὶν ἀπὸ κάθε θήλασμα νὰ προσέχετε τὶς πάνες. Κάθε φορὰ ποὺ τὸ μωρὸ λερώνεται νὰ τὸ καθαρίζετε μὲ χλιαρὸ νερό, νὰ ἀλλάζετε τὶς πάνες ποὺ πρέπει πάντοτε νὰ εἶνε στεγνὲς καὶ νὰ τὸ πουδραίρνετε. Οἱ πάνες πρέπει νὰ πλένωνται μὲ καθαρὸ νερὸ καὶ σαποῦνι καὶ νὰ ξεπλένωνται καλά.

Μὴ μεταχειρίζεστε ποτὲ καουτσοὺκ κυλότες. Συνηθίσετε τὸ παιδὶ νὰ ἐνεργήται σὲ κανονικὲς ὥρες ἀπ' τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ γεννηθῇ. Τὰ νύχια του νὰ εἶνε μικρὰ καὶ καθαρά. Νὰ τὰ κόβετε μιὰ φορὰ τὴν ἑβδομάδα. Νὰ καθαρίζετε τὰ αὐτιά του μὲ ἕνα μικρὸ βαμβάκι καὶ κάθε βράδυ νὰ τοῦ κάνετε μιὰ μικρὴ τουαλέττα καθαριότητος.

Ἡ ἀνατροφὴ τῶν παιδιῶν

Ὑπὸ CLEMENT VAUTEL

ΜΙΑ ΠΟΛΥ παράξενη εἴδησι διάβασα στὰ τελευταῖα φύλλα, ἡ ὁποία φυσικὰ ἔρχεται ἀπὸ τὴν Ἀμερική. Ὁ γιατρὸς Hénson ἔδρυσε ἕνα κατάστημα, ἔδωσε βρεφοκομεῖου, γιὰ παιδιὰ ἡλικίας μόνον κάτω τῶν πέντε ἐτῶν, τὰ ὁποῖα προσαλέονται νὰ ζοῦν ἐκεῖ μέσα χωρὶς καμμιὰ ἄλλη ἐπιβλεψι μεγαλειτέρων, ἀλλὰ μὲ τὴν παρακολούθησι μόνον ἑνὸς γιατροῦ, ἐκείνου ὁ ὁποῖος θὰ θθελε νὰ ἐνδιαφερθῇ νὰ γνωρίσῃ πῶς μπορεῖ νὰ ἐξελιχθῇ ἡ ζωὴ ἑνὸς παιδιοῦ ποὺ ἀνατρέφεται μὲ τέτοιες συνθήκες.

Ἀλλὰ αὐτὸ εἶνε μιὰ σκληρὴ ψυχολογικὴ ἔρευνα καὶ μοῦ φαίνεται ἀπίθανον ὅτι οἱ Ἀμερικανικὲς ἀρχὲς ἐπιτρέπουν αὐτὸν τὸν πειραματισμό.

Γιατὶ ποιὰ μποροῦν νὰ εἶνε τὰ ἀποτελέσματα καὶ ποιὸ τὸ ἐνδιαφέρον μπορεῖ νὰ προκύψῃ;

Τὰ παιδιὰ αὐτὰ ἀφημένα νὰ ζοῦν μὲ ὁδηγὸ μόνον τὸ ἐνστικτό των, συμπεριφέρονται σὰν ζῶα καὶ κάτι χειρότερα ἀπὸ αὐτὰ ποὺ ἔχουν τὸ ἐνστικτο περισσότερο ἀναπτυγμένο, μεγαλώνουν ἀσυγκρίτως γρηγορότερα καὶ ὁπλίζονται ἀπὸ τὴ φύσι μὲ ὅπλα κατάλληλα γιὰ τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς. Τὰ δυστυχισμένα αὐτὰ πλάσματα, πάνω στὰ ὁποῖα ὁ γιατρὸς Hénson θέλει νὰ κάνῃ ψυχολογικὲς μελέτες, εἶνε ἀδύνατον νὰ τὰ βγάλουν πέρα μόνα των, καὶ πολὺ γρήγορα θὰ κατανταήσουν φρικτὰ ἀπὸ τὴν βρωμιὰ καὶ ἀντὶ νὰ ἀποκτοῦν κοὶ τῶν ζώων κάν τὴν ἐξυπνάδα, θὰ γίνωνται ὅλο καὶ βλακωδέστερα. Ἀναγράφεται βέβαια στὰ βιβλία ὅτι ὑπῆρξεν παιδιὰ, τὰ ὁποῖα μόλις ἐγεννήθησαν ἀστερμήθησαν κάθε μητρικὴ ἢ ἄλλη ἀνθρωπίνη στοργὴ καὶ ἀφιέθησαν μόνο στὴ φροντίδα τῆς φύσεως καὶ ὅτι αὐτοὶ ἔγιναν ἄνθρωποι σπουδαῖοι στὴν ἱστορία. Ὅπως π. χ. εἶνε ἡ ἱστορία γιὰ τὸ Ρῶμο καὶ Ρωμύλο, τοὺς ὁποίους ἐθήλασε μιὰ λύκαινα. Ἀλλὰ καὶ ξέρομε καλὰ ὅτι οἱ ἱστορίες αὐτὲς εἶνε ἕνας καθαρὸς μῦθος.

Κάποιος φαρσαῖος, πρόδρομος τοῦ γιατροῦ Hénson. διέτασε ἡ ἐγκαταλείψουν δυὸ παιδιὰ στὴν ἔρημο μέσα σ' ἕνα σπήλαιο, μὲ μόνη τροφὴ μιὰ κατσίκα καὶ ἠπείλησε συγχρόνως ὅλους τοὺς βασκοὺς ὅτι θὰ τιμωρῆσε μὲ ποινὴ θανάτου ἐκείνον ποὺ θθελε νὰ προφέρῃ ἔστω καὶ μιὰ λέξι μπροστὰ στὰ παιδιά, γιατὶ θθελε νὰ μάθῃ πῶς γεννᾶται καὶ πῶς τελειοποιεῖται μιὰ γλῶσσα.

Ὕστερα ἀπὸ λίγα χρόνια παρουσίασαν στὸν μονάρχη τὰ παιδιὰ αὐτά, τὰ ὁποῖα ἐκφράζανε κάθε σκέψι των καὶ κάθε αἴσθημά των μόνον μὲ τὶς συλλαβὲς μπέε μπέε. Μιλοῦσαν δηλαδὴ τὴν γλῶσσα τῆς κατσίκας.

Τὸ παιδὶ γιὰ νὰ μεγαλώσῃ καὶ γίνῃ ἄνθρωπος ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ στοργή, περιποίησι καὶ προστασία ἕως τὰ δεκαπέντε χρόνια τοῦ καὶ περισσότερο ἀκόμη. Ὑπάρχουν μάλιστα ἀνθρωποι ποὺ μένουν παιδιὰ σὲ ὅλη των τὴ ζωή. Εἶνε πολὺ λεπτὸ καὶ περίπλοκο ἔργο καὶ χρειάζεται ὑπομονὴ γιὰ νὰ δημιουργηθῇ ἀπὸ τὸ παιδὶ ὁ ἄνθρωπος. Ἀξίζει ἔχει ἀνάγκη ὁ γιατρὸς Hénson γιὰ νὰ ἀνακαλύψῃ τὴν ἀπόλυτο αὐτὴ ἀλήθειαν νὰ κάνῃ πειράματα τόσο νέλοια καὶ τόσο σκληρά.

ΚΑΘΕ ΓΥΝΑΙΚΑ
ΘΕΩΡΕΙ ΤΙΜΗΝ ΤΗΣ
ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΠΕΛΑΤΙΣ
ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΩΝ
ΧΡΥΣΙΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΑΘΗΜΑ ΠΛΕΚΤΙΚΗΣ

Ἀνδρικὸ ζιλέ

ΕΙΝΕ μιὰ διασκέδασις νὰ κατασκευάσετε αὐτὸ τὸ ὡραῖο ζιλὲ ποὺ θὰ κάνῃ μεγάλη εὐχαρίστησι στὸν ἀδελφό σας ἢ τὸν ἄνδρα σας. Ἡ φόρμα του εἶνε κλασσικὴ καὶ πολὺ σίκ.

Ὑλικά: 250 γρ. μαλλὶ πεγκουῖν τετράκλωνο, βελόνες ἀρ. 2 ½, 5 κουμπιά.

Βελονιὲς 1ον πουὰν ζαρτιὲρ, ὅλο καλὴ, λάστιχο τόρς 1 π. καλὴ ποὺ τὸν παίρνετε ἀπὸ τὴν ἀνάποδη 1 π. ἀνάποδη.

Πλάστη: Περνᾶτε 90 π., πλέκετε μὲ λάστιχο τόρς, αὐξάνοντας στὶς 2 ἄκρες κάθε 5 ἑκατοστά. Στὰ 26 σχηματίζετε τὶς μασχάλες, κλείνοντας στὶς 2 ἄκρες 3 π., ἔπειτα 2 π. 3 φορὲς καὶ 1 π. Πλέκετε κατόπιν ἴσια 4 ἑκατοστὰ καὶ αὐξάνετε ἐπειτα 5 φορὲς 1 π. σὲ κάθε ἑκατοστό. Ὅταν οἱ μασχάλες ἔχουν ὕψος 0 μ. 14 σχηματίζετε τοὺς ὤμους κλείνοντας στὶς 2 ἄκρες ἀπὸ 36 π. σὲ 6 φορὲς καὶ στὸ τέλος κλείνετε γιὰ τὸ λαιμὸ συνέχεια τοὺς πόντους ποὺ σᾶς ἔχουν μείνει.

Ἐμπρόσθιο ἀριστερὸ μέρος. Ἀρχίζετε ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὴν μύτη. Περνᾶτε 6 π., πλέκετε μὲ λάστιχο τόρς. Στὴν ἀριστερὴ ἄκρη αὐξάνετε 1 π. κάθε 2 σειρὲς 15 φορὲς. στὴ δεξιὰ ἄκρη αὐξάνετε 2 π. σὲ κάθε σειρὰ 16 φορές. Ἔπειτα πλέκετε ἴσια 7 ἑκατοστὰ στὴν πλευρὰ τῆς πλαϊνῆς ραφῆς καὶ κατόπιν αὐξάνετε 1 π. 12 φορὲς κάθε 1 ½ ἑκατοστό. Τὴν ἄλλη πλευρὰ τὴν πλέκετε ἴσια. φροντίζοντας μόνο νὰ κάνετε 5 κουμπότρυπες σὲ 6 π. ἀπὸ τὴν ἄκρη σὲ ἀπόστασι τὴν μία ἀπὸ τὴν ἄλλη 5 ½ ἑκατοστῶν. Στὰ 0 μ. 26 ὕψος σχηματίζετε τὴν μασχάλη κλείνοντας 5 π., 4 π., 3 π., 2 π., καὶ 2 φορὲς 1 π. Πλέκετε κατόπιν ἴσια 9 ἑκατοστὰ καὶ ἔπειτα αὐξάνετε 6 φορὲς 1 π. Στὰ 0 μ. 32 ὕψος σχηματίζετε τὸ ντεκολτὲ, κλείνοντας 1 π. κάθε ἑκατοστὸ 20 φορὲς, ἔπειτα πλέκετε ἴσια. Ὅταν ἡ μασχάλη ἔχῃ ὕψος 0 μ. 16 κλείνεται τοὺς 36 π. γιὰ τὸν ὦμο.

Τσέπες. Σὲ 6 ἑκατοστὰ ὕψος καὶ σὲ 6 ἑκατοστὰ ἀπὸ τὴν ἀμπροσθία ἄκρη κλείνετε συνέχεια 21 π. Στὴν κατόπιν σειρὰ ξαναπερνᾶτε πάλι 21 π. Σὲ ὕψος 0 μ. 21 σχηματίζετε μιὰ δεύτερη τσέπη. Ὅταν τελειώσετε τὸ ζιλὲ τότε περνᾶτε σὲ κάθε τσέπη 21 π. καὶ πλέκετε γιὰ τὸ κάτω μέρος τῆς τσέπης ἕνα κουμπάκι. 7 ἑκατοστῶν.

Ἐμπρόσθιο δεξιὸ μέρος. Τὸ πλέκετε ὅπως καὶ τὸ ἀριστερὸ, ἀλλὰ ἀντικρυστὸ καὶ χωρὶς κουμπότρυπες.

Μπορτοῦρες. Περνᾶτε 9 π. καὶ πλέκετε μὲ πουὰν ζέρσιὸ μιὰ μπορτούρα μήκος 1 μ. 30. Γιὰ κάθε μασχάλη ἡ μπορτούρα θὰ εἶνε 0 μ. 40 μήκος καὶ γιὰ τὶς τσέπες 9 ½ ἑκατοστά.

Συναρμολόγησις. Ἀφοῦ ράψετε τὶς πλαϊνὲς ραφὲς, πρὶν τοποθετήσετε τὶς μπορτοῦρες θὰ τοὺς δώσετε μὲ τὸ σίδερο τὴν φόρμα ποὺ πρέπει νὰ ἔχουν. Ράβετε τὰ κουμπιὰ καὶ τελειώνετε.

Η ΕΙΔΙΚΗ

Τὸ καρνὲ τῆς «Γυναίκας»

Τὰ αχνάρια. Κάθε ἐπιδέξια γυναῖκα μπορεῖ νὰ φτιάξῃ μόνη της τὰ ἀσπρόρρουχά της ὡς καὶ τὰ φορέματά της ἄμα ἔχει ἕνα καλὸ ἀχνάρι. Αὐτὸ εἶνε μεγάλη οἰκονομία καὶ τῆς ἐπιτρέπει νὰ ἔχῃ ποικιλία στὶς τουαλέττες της. Ἔπειτα πόση μεγάλη εὐχαρίστησι αἰσθάνεται μιὰ νέα γυναῖκα ὅταν λέγῃ στὸν ἄνδρα της, ὁ ὁποῖος θαυμάζει μιὰ τουαλέττα της: «τὴν ἔχω φτιάξει μόνη μου». Ἐπίσης τὰ ἀχνάρια σᾶς βοηθοῦν νὰ κάμετε τὰ πλεκτά σας μὲ καλλίτερη ἐφαρμογή. Ἂν σᾶς εἶνε δύσκολο νὰ προμηθευθῆτε ἀχνάρια, γράψετε στὴν «Γυναῖκα» καὶ θὰ σᾶς ὁδηγήσῃ.

Εὐγενία Μ., Σύρον. Μᾶς γράφετε πῶς εἶσθε μελαχροινή. Βελοῦδο χρώματος πρὸ ἢ γκρὶ νὰ σκοῦρο ταιριάζει θαυμάσια στὸ χρῶμα σας καὶ θὰ ἠηγαίνῃ ὡραιότατα μὲ τὸ μαῦρο σας παγνωφόρι. Συστήσετε στὴν φίλη σας νὰ σᾶς τὸ ἀγοράσῃ ἀπὸ τοῦ Σφάλου, ὁ ὁποῖος ἔχει ὡραιότατη συλλογὴ βελοῦδων.

Λιλὴ Π., Κουφάλια. Γιὰ τὸ πλεκτὸ φόρεμα χρειάζεται πολὺ λεπτὴ τρέσσα, σὰν κορδονάκι. Ὅταν πλέξετε τὸ πρῶτο φύλλο τῆς φούστας θὰ κανονίσετε τότε πόσες σῆμες θὰ σᾶς χρειασθοῦν γιὰ ὁλόκληρο τὸ φόρεμα, τὸ ὁποῖον ἔχει μικρὸ γιακὰ συνέχεια μὲ τὸ κοραλί. Ὀδηγίες γιὰ πλεκτὲς φοῦστες ἔχομε ἤδη δώσει, ἀλλὰ δὲν θὰ παραλείψωμε νὰ δώσωμε καὶ πάλι ἀργότερα.

Μαριόρα Κ., Χίον. Μᾶς ἐρωτᾶτε τί χρῶμα νὰ διαλέξετε γιὰ κασέλλο, γάντια καὶ παπούτσια γιὰ ἕνα ταγὲρ τρουΐ. Σᾶς συνιστοῦμε τὸ ἴδιο χρῶμα σὲ σκουρότερο τόνο, ἀλλὰ καὶ τὸ μαρὸν ταιριάζει θαυμάσια, τὰ ὁποῖα μπορεῖτε νὰ φορέσετε καὶ μὲ ἄλλες τουαλέττες, γιατὶ τὸ μαρὸν συνδυάζεται μὲ πολλοὺς χρωματισμούς.

Χρήσιμες συμβουλὲς Γιὰ τὴν ἀσπρική

Σᾶς εἶνε βέβαια πολὺ εὐχάριστο νὰ μυρίζῃ ὡραῖα ἡ ἀσπρικὴ τοῦ σπιτιοῦ καὶ ἀνοίγοντας τὰ συρτάρια σας νὰ αἰσθάνεσθε μιὰ λεπτὴ καὶ γλυκειὰ μυρωδιὰ ποὺ πολλὲς φορὲς σᾶς φέρνει στὴ σκέψι πολλὲς ἀναμνήσεις. Σᾶς δίδομε μιὰ συνταγὴ γιὰ νὰ κατασκευάσετε μόνες σας ἀρωματικὰ σάκκουλάκια, τὰ ὁποῖα σκορπίζετε μέσα στὰ ροῦχα σας.

Μέσα σ' ἕνα κουτὶ, τὸ ὁποῖον νὰ κλείνῃ ἐρμητικὰ, βάζετε 50 γραμ. λουλουδίαι λεβάντας καλὰ ἀποξηραμένα καὶ 10 γραμ. ἀνθρακικὴ μαγνησία, τὴν ὁποία ἔχετε ὑγράνει μὲ 3 γραμ. ἀποσταγμα λεβάντας. Κλείνετε καλὰ τὸ κουτὶ καὶ τὸ κινεῖτε ἀρκετὴ ὥρα. Θὰ γίνῃ ἕνα μίγμα, τὸ ὁποῖον βάζετε σὲ μικρὰ σακκουλάκια ἀπὸ πυκνὸ ὕφασμα καὶ τὰ τοποθετεῖτε μέσα στὰ ἀσπρόρρουχα.

ΠΩΣ ΚΑΘΑΡΙΖΟΝΤΑΙ ΞΥΛΙΝΟΙ ΔΙΣΚΟΙ

Τοὺς τρίβετε στὴν ἄρχὴ μὲ φανέλλα, τὴν ὁποίαν ἔχετε ὑγράνει μὲ λάδι τηρεβανθίνης. Ἔπειτα τοὺς τρίβετε πολὺ ἐλαφρὰ μὲ τὸ ἐξῆς μίγμα: δυὸ κουτσαμὲς λάδι μὲ μιὰ κουταλιὰ φωσφορικὸ οἰνόπνευμα, ἀφοῦ ταράξετε καλὰ μαζί. Στὸ τέλος τοὺς τρίβετε μὲ στεγνὴ φανέλλα.

ΠΩΣ ΚΑΘΑΡΙΖΟΝΤΑΙ ΟΙ ΝΙΚΕΛΙΝΟΙ ΔΙΣΚΟΙ

Διαλύοτε μέσα σὲ 200 γραμ. βραστὸ νερὸ 20 γραμ. σαποῦνι Μασσαλίας ξυσμένο. Ὅταν γίνῃ ἕνα καλὸ μίγμα ρίχνετε μέσα 40 γραμ. φωσφορικὸ οἰνόπνευμα καὶ 80 γραμ. τριπολὶ (μαλτεζόχερτα). Τὰ ταράξετε πολὺ μὲν τρίψετε τὸ δίσκο. Τὸ μίγμα αὐτὸ εἶνε ἐξαιρετικὰ καλὸ γιὰ ὅλα τὰ νικέλινα ἀντικείμενα.

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΛΕΞΙΣ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

ΤΟ ΒΕΛΟ, ΜΙΑ ΓΟΗΤΕΥΤΙΚΗ ΜΟΔΑ

ΟΤΑΝ τὰ φορέματα ἦταν κοντὰ καὶ στενά, ὅταν τὰ μαλλιὰ ἦταν κομμένα ἀγορίστικα, τὸ βέλο εἶχε περιφρονηθῆ ἢ ξεχασθῆ. Ἀλλὰ μιὰ μέρα ἡ ἀνησυχία αὐτὴ μὲ τὴν «ἀνδρικὴ» μόδα πέρασε. Τὰ φορέματα μάκρυναν, πλάτυναν ἔγιναν πιὸ «γυναικεῖα». Τὰ μαλλιὰ ἐπίσης ἐπαυσαν νὰ κόβονται. Κι' ἔτσι σιγὰ-σιγὰ ξαναῆλθε στὴ μόδα καὶ τὸ βέλο.

Ἂν θυμηθοῦμε τὰ παλιὰ χρόνια, θὰ ἰδοῦμε πὼς οἱ μητέρες μας φαινόντουσαν πιὸ μυστηριώδεις κάτω ἀπ' τὰ βέλα τους, πιὸ κομψές, ἔτσι ὅπως ἔκαναν πρὶν ἀπὸ πενῆντα χρόνια, ἀλλὰ τὸ ἀφίνει νὰ κυματίζῃ μὲ χάρι—σήμερα δὲν σεβόμαστε πιὰ τὸν ἥλιο καὶ τὸν ἀέρα. Φοροῦν βέλα τόσο τὸ πρωΐ, ὅσο καὶ τὸ ἀπόγευμα μὲ τὰ κομψὰ φορέματα τοῦ τσαγιοῦ. Κάτι ὅμως ἐντελῶς νέο εἶναι τὸ βραδυνὸ βέλο. Στὴν ἀρχή, σὰν νὰ μὴν τολμοῦσε νὰ ἐμφανισθῆ μόνο του, παρουσιάσθηκε μὲ μικρὲς τόκκες. Τώρα ὅμως, ποὺ εἶναι βέβαιο γιὰ τὴν ἐπιτυχία του, τὸ βέλο φορέεται τὸ βράδυ καρφωμένο μόνο μὲ λίγα λουλούδια στὸ κεφάλι καὶ ἀποτελεῖ ἀλήθεια τὸ πιὸ ὡραῖο στόλισμα τοῦ κτενίσματος, ποὺ μπορεῖ νὰ φανταοθῆ κανείς.

Ὅπως φοροῦν....

Κι' ὅπως τὸ φοροῦσαν στὰ παλαιότερα χρόνια.

..... το βελο σημερα.

Τὸ Παρίσι ἐδημιούργησε τὴ νέα μόδα τοῦ βέλου, τὴν πῆρε ἀμέσως ἡ Ἀμερική, τώρα σ' ὅλο τὸν κόσμο οἱ γυναῖκες κατάλαβαν πὼς εἶναι πιὸ ὡραῖες καὶ πιὸ ἐπιθυμητὲς μὲ τὸ ἀνάλαφρο αὐτὸ συννεφάκι, ποὺ κυματίζει ὁλόγυρα στὸ ὡραῖο τους πρόσωπο. Τὶς κάνει νὰ ἐλκύουν καὶ συγχρόνως εἶναι σὰν νὰ μέ-βέλο, ποὺ δίνει τέτοια γοητεία σὲ κάθε γυναικεῖο πρόσωπο. Δὲν τὸ δένει ὅμως σφιχτά, ἀλλὰ καὶ λιγάκι αὐστηρές, ἔτσι ὅπως τὸ φοροῦσαν σφιχτοδεμένο. Κι' ἔπειτα τί μαρτύριο μὲ τὸ φλιτζάνι τοῦ τσαγιοῦ ἢ μὲ τὸ σκούπισμα τῆς μύτης!...

Ὁ κινηματογράφος ποὺ τόσο συχνὰ ἀναλύόυτει τὰ ξεχασμένα, ζωντάνεψε σὲ μεριὰ φίλμ κι' αὐτὴ τὴν ἐποχὴ καὶ παρουσιάζοντάς μας παλιὲς μόδες, μᾶς ἔκανε νὰ νοσταλγήσουμε περισσότερη γυναικεῖα φιλαρέσκεια. Ἡ μόδα πῆρε ἀπ' τὴν ὀθόνη ὅ,τι χρειαζόταν, π. χ. τὸ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ

ΤΗΣ ΚΑΣ Ε. ΚΑΡΟ

ΜΕΤΑΦΡ. ΚΙΤΣΑΣ ΜΑΛΙΚΟΥΤΗ

ΖΟΝ

ΚΕΙΝΟ τὸ ὀράδυ, ἐνῶ συνεχίζονταν τριγύρω οἱ χυνηγετικὲς ἱστορίες καὶ τ' ἀνέκδοτα, ἡ Ζερμαὶν ἀπεφευγε μὲ κάθε τρόπο τὸ ὀλέμμα τοῦ Ρομπερτοῦ.

—Φανταοθῆτε, ἔλεγε ὁ Ντυβιθιὲ, πὼς ἐγὼ ποὺ σᾶς μιλῶ κόντεψα νὰ σκοτώσω τὸ γυιό μου Φεργὰν μιὰ μέρα. Παρὰ τρίχα!... Ἐκεῖ ποὺ κυνηγοῦσαμε ματιὰζο ἕνα λαγὸ, εὐθὺς σημαδεύο...

—Καὶ τὰ σκάγια πετυχαίνουν ἐμένα, ἐ μαιμπά; Κάμποσα μπήκανε μὲς σ' αὐτί μου καὶ τάλλα μὲς στὸ κεφαλέτο μου!

—Κι' ὁ λαγὸς τρέχει κι' ἀκόμα τρέχει, εἶπε μὲ γέλια ὁ Ρομπερτό.

—Ποὺ θὰ πῇ πὼς δὲν πρέπει νὰ παίρνετε μαζύ σας τὰ παιδιὰ στὸ κυνήγι. Τί ἀπερισκεψία.

—Ἀπερισκεψία ἢ ὄχι, ἐγὼ νομίζω πὼς πρέπει νὰ σνηνθίσῃ ἀπὸ τόρα τοῦτος ὁ μορτάκος σὲ τέτοια, γιατὶ μεθαύριο στὸ στρατό...

—Συνέβη πολλὲς φορὲς, ἐξ ἄλλου, ξανάρχισε ὁ Λερισσὲ, νὰ διακανονιστοῦν μυστικὰ καὶ μὲ τὴν πρόθεσι τοῦ κυνηγιοῦ, πολλὲς ὑποθέσεις τιμῆς: ἔτσι ὁ τραγικὸς φόνος θεωρήθηκε ἀπ' ὅλους ὅτι ἦταν ἀπλούστατο δυστύχημα.

Ἡ Ζερμαὶν χαιογέλασε:

—Στὰ μυθιστορήματα θέλετε νὰ πῆτε... ὅπως στὴ μονομαχία τοῦ Ζεφύρ.

—Καὶ στὴ ζωὴ συμβαίνει.

Θυμηθῆτε τὸ μικρὸ ντὲ Σαντερφὲ ποὺ σκοτώθηκε στὸ κυνήγι ἀπὸ τὸν φύλακα τὸν ἴδιο.

Ὁ Ντυβιθιὲ φώναξε:

—Τέτοιοι φύλακες πρέπει νὰ πηγαίνουν στὰ κάτεργα!...

Νάνε ἀδέξιος στὴν ἴδια του δουλειά!

—Δὲν ἦταν ἀδεξιότητ' αὐτή. Ὁ καλὸς σου ἤξερε νὰ σημαδεύῃ καὶ τὸ θυμά του δὲν πρόνταοε ν' ἀνασάνῃ.

—Ἀσὼ ἐνδίκησι τὸν σιότωσε;

—Μάλιστα, κυρία μου... ἡ γυναῖκα του ἦταν ἐξαιρετικὰ ὡραία καὶ...

Ὁ Ντυβιθιὲ ἔβαλε τὰ γέλια:

—Χά! χά! μετὰ τὸ εἰδύλλιο τὸ δράμα, ἐ; Τί τρομερὸς φύλακας!

—Ἔνας δολοφόνος, ἀπλούστατα!

—Ἐπιτρέψτε μου, κυρία. Πῶς θέλετε νὰ κάνοι; Μήπως θὰ καταδεχόταν νὰ μονομαχήσῃ μαζύ του ὁ κύριός τος;

Ἡ δικαιοσύνη ἐξ ἄλλου ἀποξηρωμένα ἀπὸ τὸν πόνοῃ ἀπὸ τὸ μίσος. μιόνει πολὺ λίγο καρδιὲς ποῦνε μα—

—Ἔχει δίκιο, φώναξε ὁ Ντυβιθιὲ, ὁ Ρομπερτὸ ἔχει δίκηο. Στὸ κάτω-κάτω τῆς γραᾶς ἡ μόνη δικαιοσύνη τῆς προσοχῆς εἶνε κείνη ποὺ ἀποδίνοιμε στὸν ἑαυτό μας.

—Αὐτὴ ἦταν καὶ τὸν δικαστὼν ἡ γνώμη ὅταν ἐγίνε ἡ δίκη. Ὁ φύλακας ἀφέθηκε λεύτερος. Ἡ Ζερμαὶν εἶχε ἀντιρήσεις.

—Ὅστόσο πάντα τὸ νὰ σιοτώσῃς κάποιον εἶνε ἐγκλημα τρομερό.

—Ἐξαρτᾶται, κυρία μου.

Ἐκεῖνη κάτωαε ἀγανακτισμένη τὸν Ρομπερτό.

—Κινδυνεύοντας νὰ σᾶς ἀνδιάσω μὲ τὴν ὡμότητά μου, θὰ σᾶς πῶ ὅτι ὑπάρχουν περιστάσεις ποὺ—ἡ μόνη λύσι εἶνε ὁ θάνατος. Καὶ ὁ θάνατος χωρὶς λόγια, χωρὶς τυπικότητες ἀνώμρελες ἡ χασομέρια!

Ὁ Ντυβιθιὲ ἐπιδοκίμασε:

—Μὰ τὸ γιά!... Δὲ ξέρετε τοὺς Ἀμερικανούς; Εἶνε ἄνθρωποι ποὺ ξέρουνε τὴν ἀξία τοῦ χρόνου. Κι ὅμως δὲν τὸν λογαριάζοννε πιὰ κειμέρου νὰ τιμωρήσουν τοὺς κακούργους. Ἡ γ. δρήκανε τὸ νόμο τοῦ Λύντς... Θάνατος, θάνατος! καὶ πάει λέοντας.

Ὁ κ. ντὲ Μασσὲ ρώτησε:

—Πραγματικὰ πιστεύετε, κύριοι, πὼς ἔχει τὸ δικαίωμα ὁ κάθενας νὰ δρῇ μόνος τὸ δίκηο του;

Ὁ Ντυβιθιὲ ἀπάντησε ἀφοβα:

—Καὶ ὀέβαια! Ἐγὼ δὲ θὰ δίσταζα καθόλου, ἂν ἤξερα πὼς ὁ νόμος δὲ θὰ μὲ τιμωροῦσε.

—Ὑπάρχουν, εἶπε ὁ Λερισσὲ, ἄνθρωποι πιὸ ἐπιεικοῦσοι κι' ἀπὸ σκυλιὰ λυσσασμένα. ξέρετε.

—Παραδέχομαι, ξανάπε ἡ Ζερμαὶν πὼς εἶνε δίκαιο νὰ ὑπερασπιστῇ κανείς.

Ὁ Ρομπερτὸ χαιογέλασε:

—Καὶ μεῖς δὲ ζητᾶμε τίποτα παραπάνω. Ἀλλὰ ποὺ σταματᾶει τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσης; Νὰ περιμένῃς δηλαδὴ νὰ σὲ πιάσουνε ἀπὸ τὸ λαιμό;γκι καὶ νὰ κοντεύουν νὰ σὲ πνίξουνε; Τότε μόνο θάχῃς τὸ δικαίωμα

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

Η ΚΥΡΙΑ ΚΙΟΥΡΙ

ΜΙΑ ΥΠΕΡΟΧΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

ΥΠΟ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ ΤΗΣ ΕΥΑΣ ΚΙΟΥΡΙ

12ον

Η ΜΑΡΙΑ είχε θγάλει τὸν ἔρωτα καὶ τὸν γάμο ἀπὸ τὸ πρόγραμμα τῆς ζωῆς της. Ἀπογοητευμένη καὶ ταπεινωμένη ἀπὸ τὸ πικρὸ τέλος τῆς πρώτης ἀγάπης της, εἶχε ὁρκισθῆ νὰ μὴν ξαναγαπήσῃ. Ἡ ἀπόφασις αὐτὴ φυσικὰ δὲν εἶχε τίποτε τὸ προστάτευμο. Σ' ὅλες τὶς ἐποχὲς γυναῖκες ποὺ φλέγονται καὶ γίνοιν μεγάλοι ζωγράφοι, μεγάλοι ποιηταὶ ἢ μεγάλοι μουσικοὶ περιφρονοῦν τὸν κανόνα, τὸν ἔρωτα καὶ τὴν μητρότητα. Οἱ περισσότερες προσηλυτίζονται στὴν οἰκογενειακὴ ζωὴ ὅταν τὰ ὀνειρά των γιὰ δόξα σβύσουν.

Ἡ Μαρία εἶχε κτίσῃ γιὰ τὸν ἑαυτό της ἕνα μυστικὸ σύμπαν ἀτέγκτου αὐστηρότητος. Ἡ ἰνγάπη τῆς ἐπιστήμης ἦταν ὁ νόμος ποὺ διέπε τὴν ζωή της. Ἐπίσης ἡ στοργὴ γιὰ τοὺς δικούς της καὶ ἡ ἀφοσίωσίς της σὲ μιὰ σκλαβομένη πατρίδα, εἶχαν τὴ θέσι τους ἐκεῖ μέσα. Ἀλλὰ τίποτε ἄλλο δὲν ὑπῆρχε. Ἔτσι εἶχεν ἀποφασίσῃ ἡ ὁμοφορφὴ νέα τὸν εἰκοσάξῆ χρόνον, ἡ ὁποία ζοῦσε μονάχη στὸ Παρίσι καὶ συναντοῦσε καθημερινὸς νέους στὴ Σορβόννη καὶ στὰ ἐργαστήρια. Ἡ Μαρία ἦταν παραδομένη στὰ ὀνειρά της, ἐδασανίζετο ἀπὸ τὴ φτώχεια, ἐξηντλεῖτο ἀπὸ τὴν ἐντατικὴ δουλειά. Ἡ ὑπερφρόνεια καὶ ἡ συστολή της τὴν ἐποροστέτευαν καθὼς καὶ ἡ δυπιστία της. Ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ οἱ Ζ. τὴν εἶχαν ἀπορρίψει ὡς γύφη εἶχε ριζωθῆ μέσα της ἡ ἀόριστη πεποίθησι πὼς τὰ φτωχὰ κορίτσια δὲν βρίσκουν ἀφοσίωσι ἢ τρυφερότητα μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν. Δυναμωμένη μὲ ὡραῖες θεορίες καὶ πικρὲς σκέψεις, ἔμενε μὲ ἀδιάλλακτο πεῖσμα κολλημένη στὴν ἀνεξαρτησία της.

"Ὀχι, δὲν εἶναι κολασευτικὸ ὅτι μιὰ μεγαλοφυὴς νέα ἀπὸ τὴνΠολονία ἀπομονωμένη καὶ προστατευμένη ἀπὸ τὴν ἄχαρη ζωὴ της ἀφιερώθηκε ἀπολλειστικὰ στὴν ἐργασία της. Ἀλλὰ εἶναι πραγματικὰ θαυμαστὸ ὅτι ἕνας μεγαλοφυὴς ἐπιστήμων, ἕνας Γάλλος, ἐφτιάσε τὸν ἑαυτό του γι' αὐτὴν τὴν Πολονίδα καὶ τὴν περίμενε. Εἶναι θαυμαστὸ ὅτι τὸν καιρὸ ποὺ ἡ Μαρία ἦταν ἀκόμη μιὰ μαθήτρια τῆς Βαρσοβίας; ποὺ ἀνειρεύτανν νὰ πάῃ νὰ σπουδάσῃ κάποια μέρα στὴ Σορβόννη, ὁ Πιὲρ Κιουρί, γυρίζοντας στὸ σπίτι του ἀπὸ τὴν ἴδια αὐτὴ Σορβόννη, ὅπου ἔσκανε ἤδη σημαντικὰς ἀνακαλύψεις στὸ πεδίο τῆς φυσικῆς, ἔγραφε στὸ ἡμερολόγιό του μελαγχολικὰ πράγματα σὰν αὐτά :

«Ἡ γυναῖκα ἀγαπᾶ τὴ ζωὴ γιὰ νὰ τὴν χαρῇ περισσότερο ἀπὸ ἐμᾶς. Μεγαλοφυεῖς γυναῖκες εἶναι σπάνιες. Ἔτσι ὅταν ἐμεῖς, κεντρισμένοι ἀπὸ κάποια μυστικοπαθῆ ἀγάπη, ποθοῦμε νὰ μποῦμε σὲ κάποιον δρόμο ποὺ δὲν συνάδει μὲ τὴν φύσι, ὅταν ἀφιερώνομε ὅλες μας τὶς σκέψεις σὲ κάποια ἐργασία, ποὺ μᾶς ἀποξενόνει ἀπὸ τοὺς πιὸ κοντεινούς μας ἀνθρώπους, ἔχομε νὰ παλαίψομε ἐναντίον τῶν γυναικῶν. Ἡ μητέρα ζητεῖ τὴν ἀγάπη τοῦ παιδιοῦ της περισσότερο ἀπὸ ὅλα, ἔστω κι' ἂν αὐτὸ πρὸκειται νὰ κάμῃ τὸ παιδὶ δλάκα. Ἡ ἐρωμένη ἐπίσης ἐπιθυμεῖ νὰ τακτοποιήσῃ τὸν ἔρασή της κὰ θὰ ἐθριαμβεύσῃ φυσικὸ νὰ θυσιασῃ τὴν σπανιότερη ἰδιοφυΐα τοῦ κόσμου γιὰ μιὰν ὥρα ἀγάπης. Ἡ πεῖνα σχεδὸν πάντοτε εἶναι ἀνίκανος. Ἡ πεῖνα ἀγαπᾶ τὴν ἀπαρνιόστερη ἰδιοφυΐα τοῦ κόσμου γιὰ μιὰν ὥρα ἀγάπης. Ἡ πεῖνα σχεδὸν πάντοτε εἶναι ἀνίκανος. Ἡ πεῖνα ζητεῖ τὴν ἀγάπη τοῦ παιδιοῦ της περισσότερο ἀπὸ ὅλα, ἔστω κι' ἂν αὐτὸ πρὸκειται νὰ κάμῃ τὸ παιδὶ δλάκα. Ἡ ἐρωμένη ἐπίσης ἐπιθυμεῖ νὰ τακτοποιήσῃ τὸν ἔρασή της κὰ θὰ ἐθριαμβεύσῃ φυσικὸ νὰ θυσιασῃ τὴν σπανιότερη ἰδιοφυΐα τοῦ κόσμου γιὰ μιὰν ὥρα ἀγάπης. Ἡ πεῖνα σχεδὸν πάντοτε εἶναι ἀνίκανος. Ἡ πεῖνα ζητεῖ τὴν ἀγάπη τοῦ παιδιοῦ της περισσότερο ἀπὸ ὅλα, ἔστω κι' ἂν αὐτὸ πρὸκειται νὰ κάμῃ τὸ παιδὶ δλάκα. Ἡ ἐρωμένη ἐπίσης ἐπιθυμεῖ νὰ τακτοποιήσῃ τὸν ἔρασή της κὰ θὰ ἐθριαμβεύσῃ φυσικὸ νὰ θυσιασῃ τὴν σπανιότερη ἰδιοφυΐα τοῦ κόσμου γιὰ μιὰν ὥρα ἀγάπης. Ἡ πεῖνα σχεδὸν πάντοτε εἶναι ἀνίκανος.

Χρόνια εἶχαν περάσει. Ὁ Πιὲρ Κιουρὶ θέλοντας νὰ διατηρήσῃ τὴν ἐλευθερία του γιὰ νὰ ἀφιερωθῆ ψυχῇ καὶ σώματι στὴν ἐπιστημονικὴ ἔρευνα, δὲν εἶχε παντρευτῆ καμμιὰ ἀπὸ τὶς νέες ποὺ εἶχαν ἐλθῆ στὸ δρόμο του. Ἤταν τριάντα χρόνων καὶ δὲν ἀγαποῦσε καμμιὰ. Φυσικὴς φορὲς ὅταν ξεφύλλιζε ἀσκοπα τὸ ἡμερολόγιό του, τὸ ὁποῖο εἶχε ἐγκαταλείψῃ πρὸ πολλοῦ κι' ἐξανειδάβαζε τὶς σημειώσεις ποὺ τὸ μελάνι τους εἶχε ἀσχίσει καὶ μισοσβύνῃ κάτι λέξεις μεγάλες, δουδὴ θλίψι τραδοῦσεν τὴν προσοχή του :

«Μεγαλοφυεῖς γυναῖκες εἶναι σπάνιες».

* * *

«Ὅταν μπῆκα, ὁ Πιὲρ Κιουρὶ ἀστέσκετο κοντὰ στὴ μπαλωνόπορτα. Μοῦ φάνηκε πολὺ νέος, ἂν καὶ ἦταν τότε τριάντα πέντε χρόνων. Μοῦ ἔκανε ἐντύπωσι ἡ ἔκφρασις τοῦ καθαροῦ του δλέμματος καὶ ἡ κάποια ἀτιμελησία στὴν ἐμφάνισί του. Ἡ ἀργὴ στοχαστικὴ ὁμιλία του, ἡ ἀπλότης του καὶ τὸ χαμόγελό του, ποὺ ἐνέντνεε ἐμπιστοσύνη. Συνομιλία ἄρχισε ἀπεπλό μας καὶ ἔγινε φιλική. Θέμα τῆς ἤτανε μερικὰ ἐπιστημονικὰ ζητήματα ποὺ ἤμοιν εὐτυχὴς νὰ ζητῶ τὴν γνώμη τους. Μὲ αὐτὰ τὰ λόγια ἡ Μαρία περιέγραφε ἀργότερα τὴν πρώτη συνάντησί τους στὴν ἀρχὴ τοῦ 1894.

Ἕνας Πολονὸς, ὁ κύριος Κοβάλσκυ, καθηγητὴς τῆς Φυσικῆς στὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Φρίμπουργκ περνοῦσε γιὰ λίγο ἀπὸ τὸ Παρίσι μὲ τὴν γυναῖκα του. Ἡ Μαρία τοὺς εἶχε ἄλλοτε γνωρίσει στὸ Ζοῦκι. Ἡ Μαρία τοὺς ἐπεσκέφθη καὶ τοὺς ἐμπιστεύθηκε τὶς ἔγνοιες ἐκείνης τῆς στιγμῆς : Ἡ Ἑταιρία τῆς Ἀναπτύξεως Ἐγχωρίου Βιομηχανίας, τῆς παρήγγειλε νὰ μελετήσῃ τὶς μαγνητικὲς ἰδιότητες διαφόρων μετάλλων. Ὡς τώρα ἐργαζότανε στὰ ἐργαστήρια τοῦ καθηγητοῦ Λίπμαν, ἀλλὰ ἡ δουλειά της ἀπαιτοῦσε χῶρο τόσο ποὺ δὲν διέθετε ὁ Λίπμαν. Καὶ ἡ Μαρία δὲν ξέρει ποῦ θὰ μποροῦσε νὰ ἐργασθῆ.

— Ἔχω μιὰ ἰδέα, εἶπε ὁ Ζοζὲφ Κοβάλσκυ, ἀφοῦ σκέφθηκε λίγο. Γνωρίζω ἕναν σορὸ μεγάλης ἀξίας ποὺ ἐργάζεται στὴ Σχολὴ Φυσικῆς καὶ Χημείας, ὁδὸς Λεμόν. Ἴσως αὐτὸς νὰ ἔχῃ διαθέσιμο χῶρο. Καὶ ἂν δὲν ἔχῃ, πάντως θὰ σᾶς δώσω μιὰ συμβουλή: Ἐλάτε αὔριο βράδυ νὰ πάρουμε τὸ τσάϊ μαζί. Θὰ καλέσω καὶ τὸν νέον αὐτόν, τὸν ὁποῖον βεβαίως θὰ ξέρετε ἐξ ἀκοῆς: ὀνομάζεται Πέτρος Κιουρί».

Ἐκείνη τὴ βραδυά, μέσα στὸ συμπαθητικὸ περιβάλλον τῆς οἰκογενειακῆς σανσιόν, ὁ Γάλλος φυσικὸς αἰσθάνθηκε μιὰ δυνατὴ συμπάθεια γιὰ τὴν Πολονίδα φυσικό.

Ὁ Πέτρος Κιουρὶ ἔχει μιὰν ἰδιαίτερη ἐντελῶς γοητεία, ἀποτελοῦμενη ἀπὸ μιὰ σοβαρότητα, ἀνάκατη μὲ μιὰ γλυκειὰ νοχέλεια. Εἶναι ὑψηλός. Τὸ κοστοῦμι του φαρδύ, γεμονιτέ, σκεπάζει ἀτσαλὰ τὸ κορμί του. Καὶ ὅμως ἔχει μιὰ κομψότητα φυσική. Τὰ χέρια του εἶναι μακριά, τὰ δάχτυλά του ἐυαίσθητα. Τὸ πρόσωπό του κανονικό, μὲ νέκν μακρουλό, μὲ βλέμμα ἀτάραχο, βαθύ, γαλήνιο, ἀποπαρδηγμένο θὰ ἔλεγε κανεὶς ἀπὸ ὅτι τὸν περιβάλλει. Ἂν καὶ κρατᾶ μιὰν ἐπιμελκνιωτότητα καὶ μιλεῖ λίγο, ἀφίνει μὲ τὶς μικρὲς φράσεις του νὰ ἐνοηθῆ τὸ μέγεθος τῆς διανοητικότητός του. Σὲ μιὰ κοινωνία, ὅπου σπάνια ἡ πνευματικὴ ἀνωτερότης ἀκολουθεῖται ἀπὸ ἠθικὴ ἀξία, ὁ Πέτρος Κιουρὶ ἀποτελεῖ ἕνα σχεδὸν μοναδικὸ δείγμα: Εἶναι ἕνα πνεῦμα δυνατὸ καὶ εὐγενές μαζί.

Ἡ Εἶδες ποὺ αἰσθάνεται εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς γιὰ τὴν ξένη νέα, τὴν τόσο λίγο φλύαρη τὸν γεμίζει περιέργεια. Αὐτὴ ἡ δεσποινὶς Σκλοντόβσκα εἶναι ἀλήθεια καταπληκτικὴ νέα... Ἤρθε ἀπὸ ξένη χώρα, μέσα σ' ἕνα χρόνο πέρασε τὴ φυσικὴ, σὲ λίγους μῆνες ἐτοιμάζεται νὰ περάσῃ τὰ μαθηματικά... Καὶ ἂν τὴν ἀπασχολῇ αὐτὴ τὴ στιγμὴ κάτι, εἶναι ποὺ νὰ ἐγκατασταθῆ γιὰ νὰ κάνῃ τὶς ἐρευνές της.

Ἡ κοινὴ πρότα ὅλων συζήτησι γίνεται τώρα ἕνας ἐπιστημονικὸς διάλογος μεταξὺ τοῦ Πέτρου Κιουρὶ καὶ τῆς Μαρίας Σκλοντόβσκα. Μὲ κάποια ντροπαλότητα ἡ Μαρία θέτει ἐρωτήσεις καὶ ἀπαντᾶ σὲ ἐρωτήματα. Τί παράδοξο πράγμα, σκέπτεται ὁ σοφός, νὰ μποῦῃς νὰ μιλᾶς μὲ μιὰ γυναῖκα γιὰ τὶς ἐπιστημονικές σου ἔγνοιες καὶ ἐργασίες κι' αὐτὴ ἡ ὦμορφη γυναῖκα νὰ εἶναι σὲ θέσι, ὄχι μονάχα νὰ σὲ καταλαβαίνῃ, ἀλλὰ καὶ νὰ σὲ κρίνῃ καὶ νὰ σοῦ κάνῃ τὶς πιὸ λεπτὲς καὶ ἀποσοδοκῆτες παρατηρήσεις... Τί ὦμορφο ποὺ εἶναι!

Κυττάζει τὰ μαλλιὰ τῆς Μαρίας, τὸ μεγάλο της κούτελο, τὰ ὡραία της χέρια ποὺ ἤδη ἔχουν ἑπάνω ἔχνη τῶν ὀξέων ἀπὸ τὰ ἐργαστήρια. Κι' ἔχει μιὰ χάρη, μιὰ χάρη ποὺ ἡ ἐλλειψις ἐπιτηδεύσεως τὴν κάνει καταπληκτική. Θυμᾶται τί τοῦ τοῦ εἶπε ὁ Πολονὸς καθηγητὴς γι' αὐτὴν ὅταν τὸν κάλεσε: Ἐργάσθηκε χρόνια πρὶν μπορέσῃ νὰ πάρῃ τὸ τραῖνο γιὰ τὸ Παρίσι, δὲν ἔχει χρήματα; ζῇ μόνη της σὲ μιὰ σοφίτα...

— Θὰ μείνετε γιὰ πάντα στὴ Γαλλία; τὴν ρώτησε, χωρὶς νὰ ξέρῃ κι' αὐτὸς γιατί.

Μιὰ θλίψι πέρασε ἀπὸ τὰ μάτια τῆς Μαρίας:

—"Ὀχι βεβαίως. Ἐὰν ἐπιτύχω φότος στὶς ἐξετάσεις μου, θὰ γυρίσω στὴ Βαρσοβία. Θὰ ἤθελα νὰ ξαναγυρίσω τὸ φθινόπωρο, ἐὰν εἶχα τὰ μέσα. Ἀργότερα θὰ γίνω καθηγήτρια στὴν Πολονία, θὰ προσταθήσω νὰ γίνω χρήσιμη. Οἱ Πολωνοὶ δὲν ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ ἐγκαταλείπουν τὴ χώρα τους στὴ σκλαβιά τῆς.

Ἡ συζήτησις τώρα γενικεύεται ἑπάνω στὴν κατανίεσι τῆς χώρας ἀπὸ τοὺς Ρόσσους. Οἱ τρεῖς «ἐξδριστοι» ἀπὸ τὴν ὦμορφη χώρα μιλοῦν γιὰ τοὺς φίλους καὶ συγγενεῖς τους, γιὰ τὶς ὡμορφιὲς τοῦ τόπου των.

Κατάπληκτος καὶ ἐλαφρὸς «δυσαρεστημένος» ὁ Πέτρος Κιουρί, ἀκούει τὴν Μαρία νὰ μιλᾶ γιὰ τὰ καθήκοντά της ἀπέναντι στὴν ἀπόνη τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς χώρας τῆς.

Αὐτός, ποὺ μόνο ἡ φυσικὴ τὸν ἀπασχολεῖ καὶ τοῦ βασανίζει τὸ νοῦ, δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ πῶς αὐτὴ ἡ τόσο ἀρρικισμένη νέα φλέγεται γιὰ πράγματα ποὺ δὲν εἶναι ἐπιστήμη καὶ θέλει νὰ μεταχειρισθῆ τὶς δυνάμεις της γιὰ κάποιο πρᾶγμα ποὺ δὲν εἶναι ἐπιστήμη καὶ θὰ ἔπρεπε νὰ ἀφιερωθῆ ὁλόκληρη ἡ ὑπαρξί της.

Ἔμεινε πολλὴ ὥρα κοντά του. Ὅλη τὴ νύχτα στὸ κρεβάτι της συλλογιόταν τὸ Ρὶσαρ καὶ τὸ δάκρυ κεῖνο ποὺχε βρῆ πάνω στὸ μάγουλό του.

Νὰ μὴ μποῦῃ νὰ κάνῃ τίποτα γιὰ τὸ φτωχὸ τῆς παιδί, τὸ πλήρωμένο ἀπὸ τὴ ζωὴ καὶ τόσο σκληρὰ δοκιμασμένο!

Κοντὰ σ' αὐτὰ τὸ συναίσθημα ποὺ δοκίμαζε γιὰ τὸ παιδί της κάθε πόνος δικός της ἔσβυνε, κάθε ἐπιθυμία καὶ κάθε μετάνοια. Οὔτε μιὰ στιγμὴ δὲν ἀπασχολήθηκε ἡ σκέψι της τὴ νύχτα ἐκείνη μὲ τὸ Ρομπερτύ. Τὸ μικρὸ κεῖνο δάκρυ τοῦ γυιοῦ της εἶχε κατοφθόσει κεῖνο ποὺ μ' ὅλη της τὴ θέλησι δὲν εἶχε καταφέρει ἡ ἴδια νὰ κάνῃ ὡς τότε.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια.

δας ὁ πεσσιμισιὸς τώρα τελευταία, δὲν τὸ ξέρετε; Δὲν εἶνε τίποτα σπουδαῖο, μὴ σὰς νοιάζει. Θέλετε ρούμι ἢ ποστιμάτε...

—Εὐχαριστῶ, δὲν παίρνω. Γιατί δὲν εἶστε εἰλικρινής; Τὸ ξέρω πολὺ καλὰ πὼς εἶστε ἀπὸ κεῖνες ποὺ ὑποκρίνονται.

Ἄρχισε νὰ γελᾶῃ ἡ Ζερμαίν.

—Πῶς, πὼς! γιατί; ὑποκρίνομαι πολὺ συχνὰ καὶ λέω πράγματα ἀντίθετα μὲ τὴ σκέψι μου, χωρὶς αὐτὸ νὰ μὲ θλίβῃ. Ὅλα ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὶς περιστάσεις.

—Συκοφαντεῖτε τὸν ἑαυτό σας !

—Καὶ σεῖς, ἀγαπητὲ κύριε, ἔχετε πολλὴ φαντασία ἂν νομίζετε πὼς γίνεται ἔτσι. Τὸ ψέμμα καὶ ἡ ὑποκρισία εἶνε τέχνες ποὺ κάθε γυναῖκα μαθαίνει στὸ κατῶφλι τοῦ πρώτου σαλονιοῦ ποὺ μπαίνει.

Ὁ Ντυδιβιὲ φώναξε στὴ γυναῖκα του:

—Δὲ σφοτρίσεις παρακαλῶ τὸ τσάϊ γιατὶ οἱ κύριοι θέλουν νὰ φύγουν.

Πλησίασε κεῖνο ποὺ τραπεζάκι τοῦ τσαγιοῦ καὶ σερβίρισε στοὺς καλεσμένους τῆς.

—Τὸ τσάϊ σας εἶνε ἐξαιρετικό ! εἶπε ὁ Ρομπερτύ.

Ὁ Λερισσὲ πρόστεσε μὲ εὐγένεια:

—Ἡ κυρία Ντυδιβιὲ πετυχαίνει πάντα σ' ὅ,τι κάνει.

—Ἐλάτε, ἐλάτε τώρα... κουταιάρες... λόγια!» φώναξε ὁ Ντυδιβιέ. Κι' ἔπειτα τραδώντας ἀπὸ τὸ χέρι τὸ μικρὸ Ρισὰρ ποὺ γύρευε νὰ κρυφῆ ντροπασμένος:

—Γιὰ δόστε δὸ τοῦτο τὸ ξυλάντερο, τὸν κοντοστούπη! "Αντε νὰ κοιμηθῆς, φασουλῆ! ἔ φασουλῆ!

Ὁ Λερισσὲ εἶπε μὲ δισταγμό:

—Ἐγὼ θρίσκω πολὺ χαριτωμένο τ' ἀγοράκι σας. Εἶνε ἴσως λιγότερο δυνατὸς ἀπὸ τὸν Φερνὰν, ἀλλὰ εἶνε σὰν αὐτὸν νόστιμο παιδί κι' ὁ Ρισάρ.

Ἡ Ζερμαὶν πικραμένη παρακολουθοῦσε μὲ ὑγρὸ μάτι τὸ μικρὸ ποὺ ἔφευγε.

Ὁ πατέρας ξανάρχισε μὲ σκληρὸ τρόπο:

—Καθένας μὲ τὰ γοῦστα του! Μετὰ ποὺ γεννήθηκε τοῦτος ἐγὼ εἶπα: «Φτάνει πιὰ ὡς ἐδῶ. Ἕνας Θεὸς ξέρει τί θὰνε ὁ τρίτος!»

Κύμα αἵματος ἀνέβηκε στὰ ὠχρὰ μάγουλα τῆς νέας γυναίκας ποὺ ἔκανε πὼς δὲν ἄκουσε καὶ μὲ τρεμουλιαστὸ χέρι ἔχυνε γεφὸ στὴν τσαγιέρα. Ὁ κ. ντὲ Μασὶ σκυμμένος πάνω ἀπὸ τὴ φωτιὰ ἀνακάτωνε τὶς στάχτες νευριασμένος.

Ὁ Ρομπερτὺ διαμαρτυρήθηκε:

—Ὁ Ρισὰρ εἶνε παιδὶ λεπτὸ ποὺ χρειάζεται προσοχή' ἐγὼ τὸν βρίσκω ἐξαιρετικὸ ἀπὸ ψυχικῆς ἀπόψεως κ' ἐυαισθησίας. Εἶνε καλλιτέχνης τῆς ψυχῆς καὶ σᾶς ἐγγυοῦμαι πὼς σὲ λίγο καιρὸ θὰ ρεζιλάγῃ κόσμο αὐτὸ τὸ παιδί.

—Καὶ θὰ ματώσῃ καφδιές, βεβαίωσε ὁ Λερισσέ.

—Ποῦφ! μὲ τέτοια μάτια ποῦχει;

— Τὰ μάτια του εἶνε ἐξαιρετικὰ ὁμορφα.

Κι' ὁ Ρομπερτὺ κύταξε τὴ Ζερμαίν.

Ὁ κ. ντὲ Μασσὲ πρόστεσε δειλά:

—Ναί, ἔχει τὰ μάτια τῆς μητέρας του.

—Σᾶς εἶμαι καθυποχρεωμένος, πεθερέ μου, γιὰ τὴ γυναῖκα μου.

—Ἡ ἀνομαλία ποὺ ἔχει ὁ μικρὸς Ρισὰρ εἶνε περαστικὴ καὶ ἐντελῶς ἐυχαία. Θὰ γιατρευτῆ πολὺ γρήγορα, εἶμαι δέβαιος.

— Ἐγὼ τὸν λατρεύω ὅπως εἶνε, ψιθύρισε ἡ Ζερμαίν.

—Διάβολε!... ἀφοῦ ὅλοι συμφόνησαν πὼς σοῦ μοιάζει!

—Ἀγαπητοί μου φίλοι,ἰδοὺ ἡ μοιραία στιγμή. Τὸ ἀμάξι βρίσκεται στὴν πόρτα.

Ὁ Λερισσὲ ἔκλινε τὸ κεφάλι χαιρετώντας τὴ Ζερμαίν. Ὁ Ρομπερτὺ δάκρυ κεῖνο πάνω ἀπὸ τὸ ζεστὸ του μάγουλο καὶ τὰ μάτια της ὑγρόθηκαν. Θυμήθηκε μιὰ μέρα ποὺ τὸ μικρό της τῆς εἶχε πῆ μετὰ ἀπὸ ἀπότομες καὶ σκληρὲς παρατηρήσεις ποὺ τοῦχε κάνει ὁ πατέρας του:

—Ἂν πέθαινα, μαμάκα, θὰ λυπόσουνα πολύ; Ὡστόσο δὲ θέλεις νὰ μὲ δλέπῃς νὰ κλαίω, καὶ γὼ ἀν πεθάνω δὲ θὰ κλαίω πιά, κι' ἔτσι δὲ θὰ λυπάσαι καὶ σύ...

Κι' ἔπειτα, ἀγκαλιάζοντάς την, εἶχε πῆ μισόφωνα καὶ γλυκὰ σὰν νὰ παρακαλοῦσε.

—Ἂν ἤθελες, μητεροῦλα, νὰ πεθάνουμε μαζύ... κεῖ κάτου στὸ ποτάμι, στὴν ἄκρη τοῦ λειβαδιοῦ.

Καὶ τόχε νιώσει ἡ Ζερμαὶν πὼς δὲν ἤταν πεῖσμα παιδιάτικο, οὔτε ἀπεροῦλη ποὺ περνάει μιὰ στιγμὴ ἀπὸ τὸ μυαλὸ κεῖνο ποὺ τῆς εἶχε πῆ. Ἤτανε σκέψι ποὺ ἀπὸ καιρὸ θὰ τριγύριζε στὸ παιδικό του μυαλουδάκι καὶ θὰ ἐ βασάνιζε τὸ ἔρημο μικρό!

Τότε ἡ Ζερμαὶν τὸν ἔβαλε νὰ τῆς ὁρκισθῆ πὼς ποτὲ παὶ δὲ θὰ σκεφτόταν τέτοιο πρᾶμμα. Εἶχε κρατήσει τὸ λόγο του καὶ δὲν τῆς εἶχε ξαναμιλήσει γι' αὐτό. Ποιὸς ξέρει ὅμως τί γινότανε μέσα στὴ σιωπηλὴ του ψυχή!

"Ἐμεινε πολλὴ ὥρα κοντά του. Ὅλη τὴ νύχτα στὸ κρεβάτι της συλλογιόταν τὸ Ρισὰρ καὶ τὸ δάκρυ κεῖνο ποὺχε βρῆ πάνω στὸ μάγουλό του.

Νὰ μὴ μποῦῃ νὰ κάνῃ τίποτα γιὰ τὸ φτωχό της παιδί, τὸ πλήρωμένο ἀπὸ τὴ ζωὴ καὶ τόσο σκληρὰ δοκιμασμένο!

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια.

ΓΙΑ ΤΑ ΜΑΤΙΑ
ΚΟΣΜΕΤΙΚ
ΑΒΛΑΒΕΣ ΔΙΔΕΙ ΕΚΦΡΑΣΙΝ ΚΑΙ ΤΟΝΤΕΙΑΝ
MOLINARD
21, Rue Royale
PARIS

ΕΠΙΠΛΑ

τελευταίας παραλαβῆς ἐργοστασίου μας

Ὅ,τι νέον εἰς σχέδιον
Τραπεζαρίαι Ρυθμὸν
Κρεββατοκάμαραι Κομψότητα
Γραμμὴν
Ἐπίπλωσεις γραφείων
Σαλόνια

ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΝ ΤΜΗΜΑ ΣΚΥΡΙΑΝΩΝ
ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ ΑΝΕΥ ΕΓΓΥΗΤΟΥ
Ξυλουργικὴ βιομηχανία

ΑΔΕΛΦΩΝ Σ. ΛΑΟΥΔΗ

ΕΚΘΕΣΕΙΣ: ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 34 — ΛΟΥΙΣΗΣ ΡΙΑΝΚΟΥΡ ΚΑΙ ΛΑΚΩΝΙΑΣ (ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΟΙ).
Τηλέφωνα Ἐργαστηρίου 26.080. Ἐργοστασίου: 26.030

ΜΕΓΑΛΗ ΠΑΡΑΓΩΓΗ - ΧΑΜΗΛΑΙ ΤΙΜΑΙ

Ἐπισκεπτόμενοι τὰς ἐκθέσεις μας ἐξασφαλίζετε τὰ συμφέροντά σας

Η ΠΑΡΘΕΝΟΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΣΑΒΑ

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΘΡΥΛΩΝ ΚΙ ΑΙΣΘΗΜΑΤΟΣ

ΜΑΚΕΝΤΑ

Τὸ πολύκροτο ἔργο τοῦ Αἰθίοπος πρίγκηπος ΓΙΑΚΟΥΜΠ

12ον

ΕΚΕΙ ΠΑΝΩ στὸ πιὸ ψηλὸ σκαλὶ τοῦ θρόνου, ἕνα παιδί, τεσσάρων χρόνων κι' αὐτό, καθόταν, παίζοντας μὲ τὰ μαργαριτάρια, ποὺ κρέμοντανν ἀπ' τὴ βασιλικὴ πορφύρα. Κι' αὐτὸ τὸ παιδὶ δὲν ἦταν καθόλου μαῦρο, καθόλου καχεστικό, καθόλου μελαγχολικό, ἀλλὰ γεροῦ, ροδοκόκκινο καὶ χαρούμενο.

Ἡ Μακέντα φαίνεται ἀνήσυχη.

Κι' ἀφοῦ οἱ ἀπεσταλμένοι τοῦ Σολομῶντος τὴν χαιρέτησαν:

— Τί νέα μοῦ φέρνετε λοιπόν; Καὶ γιατί εἴσοστε ἐφτά; Μίλησε, μίλησε γρήγορα, Παλιοὶ! Γιατί αὐτὸ τὸ μακρινὸ ἐπίσημο ταξεῖδι;

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀντιπροσωπείας φάνηκε κάπως στενοχωρημένος.

— Δὲν συμβαίνει τίποτε σοβαρό, βασίλισσα... Ὁ κύριός μας μᾶς ἐστειλεν, ἀπλούστατα, ... ἡ καρδιά του σκέπτεται διαρκῶς ἐσένα καὶ κάποτε ἀνησυχεῖ... γιὰ νὰ βεβαιωθῆ μὲ τὰ μάτια μας, ὅτι σὺ καὶ τὸ παιδί σας εἶστε καλὰ στὴν ὑγεία σας.

— Αὐτὴ ἡ μέριμνα μὲ συγκινεῖ βαθειά, εἶπεν ἡ Μακέντα. Πρᾶγματικὰ ἡ ἀπουσία δημιουργεῖ πότε-πότε φόβους, ποὺ εἶνε ἀδίσιμοι.

»Ἀλλὰ καθὼς βλέπετε, ἡ γυναῖκα τοῦ βασιλῆ σου εἶνε πολὺ καλὰ στὴν ὑγεία της... Ὅσο γιὰ τὸ γυιό του...

Ὁ Παλλὸ χαμήλωσε τὰ μάτια.

— Ναί, ὅσο γιὰ τὸ παιδί... ἔρχομαι... Τὸ εἶδαμε πρὶν λίγο στὸν κῆπο...

— Δηλαδή;

Ἐπαλήκτη ἡ βασίλισσα, σηκώθηκε ἀπὸ τὸ θρόνο της ὀλόρθη.

— Πῶς εἶδατε τὸ παιδί μου, ἀφοῦ ὅλο τὸ πρωὶ βρίσκεστε μαζί μου; Στὰ πόδια μου, ὅπως τὸ βλέπετε αὐτὴ τὴ στιγμή;

Ὁ Παλλὸ γύρισε πρὸς τὸν Χαϊτζάρ:

— Τὸ μαῦρο ἐκεῖνο παιδάκι ποὺ εἴδαμε στὸν κῆπο καὶ σὲ φοτήσαμε ποιὸ εἶνε, δὲ μᾶς εἴπες πὼς εἶναι ὁ πρίγκηψ Μενελίκ;

— Πραγματικά, αὐτὸς εἶνε.

— Πολὺ μυστήριος εἶσαι, Χαϊτζάρ.

— Ὄχι τόσο ὅσο σοῦ φαίνομαι. Τὸ παιδὶ τῆς βασίλισσας Μακέντας καὶ τοῦ βασιλῆ Σολομόντα εἶνε αὐτὸ ποὺ βλέπεις ἐδῶ. Κατοβαλέινω τὴν ἐσκλησία σας. Ὁ ἀντιπρόσωπος, καὶ νομίζω πὼς ἤρθε ἡ στιγμὴ νὰ σᾶς τὰ ξέρνγησω... Ἀν, ἐννοεῖται, ἐπιτρέσῃς, ὦ Βασίλισσα...

Ἡ Μακέντα εἶχε ξανακαθῆσει. Μὲ τὸ ἕνα της χέρι χάϊδευε τὰ κατσαρὰ μαλλιὰ τοῦ παιδιοῦ της, ποὺ ἄκουγε τὶς κουβέντες τῶν ἄλλων χωρὶς νὰ καταλαβαίνῃ.

— Ὄχι μόνον σοῦ τὸ ἐπιτρέπω, Χαϊτζάρ, ἀλλὰ καὶ σὲ διατάσσω, γιατὶ δὲν μ' ἀρέσουν τὰ διφορούμενα.

— Ἐ, λοιπόν, ὦ ἀντιπρόσωποι, τὸ καγεκιωὶ ἐκεῖνο παιδάκι. ποὺ συναντήσαμε στὸν κῆπο, δὲν εἶνε ὁ πραγματικὸς πρίγκηψας Μενελίκ, ἀλλὰ μόνο ἡ Σιιά του. Δηλαδὴ τὸ παιδὶ ποὺ διαλέξαμε γιὰ νὰ δέχεται ὅλα τὰ κακὰ καὶ τὰ ἀτυχήματα τοῦ π

ΤΟ ΧΡΥΣΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ ΥΓΕΙΑΣ

Η ΥΓΙΕΙΝΗ ΔΙΑΙΤΗΤΙΚΗ

ΤΩΝ ΙΑΤΡΩΝ GASTON καὶ AN. DURVILLE

«Τρώγετε γιὰ νὰ εἶσθε ὑγιεῖς» σημαίνει σήμερα : «Τρώγετε πολὺ γιὰ νὰ δηλητηριάζεσθε»

ΡΑΒΙΟΛΙΑ ΠΑΡΑΓΕΜΙΣΤΑ

ΓΙΑ τὰ ραδιόλια χρησιμοποιεῖται γενικῶς ἡ ἴδια ζύμη ποὺ χρησιμοποιεῖται γιὰ τὰ νουγί. Τὰ πραγματικὰ ὅμως ραδιόλια γίνονται μὲ ζύμη ἀπὸ ἀλεύρι, νερὸ καὶ λίγο λάδι. Ἡ ἁπλὴ ζύμη μὲ ἀλεύρι καὶ νερὸ μόνο εἶναι περισσότερο εὐπεπτη. Ξαπλώνετε τὴ ζύμη σὲ κομμάτια μικρὰ τετράγωνα, τριγωνικὰ ἢ στρογγυλά. Τὰ βράζετε σὲ ἀλατισμένο νερὸ καὶ κατόπιν τὰ στραγγίζετε καλὰ καὶ τὰ γεμίζετε ἑπειτα ἕνα - ἕνα μὲ κιμὰ στὸν ὁποῖον ἔχετε βάλει μέσα λίγο τυρὶ καὶ αὐγά. Τὰ τοποθετεῖτε στὴ σειρὰ σὲ ταψὶ τὸ ὁποῖον ἔχετε ἀλείψει μὲ βούτυρο καὶ ἀφοῦ τὰ τοποθετήσετε ρίγνετε ἀπὸ πάνω τριμμένο τυρὶ καὶ βούτυρο καὶ τὰ βάζετε σὲ σιγανὸ φοῦρνο ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας.

ΟΜΕΛΕΤΤΑ ΜΕ ΖΥΜΑΡΙΚΑ

Κόβετε σὲ μικρὰ κομμάτια τὰ μακαρόνια ποὺ σᾶς ἔμειναν. Προσθέτετε λίγο τριμμένο τυρὶ καὶ τὰ ρίπτετε μέσα στὴν ὀμελέττα.

ΝΟΥΓΙΓ ΜΕ ΚΑΡΟΤΑ

Μισὴ ποσότητα νουγὶ βρασμένα καὶ στραγγισμένα καὶ ἄλλη μισὴ καρότα βρασμένα σὲ μικρὰ κομμάτια. Τὰ ἀνακατεύετε, προσθέτετε φρέσκο βούτυρο καὶ σερβίρετε.

ΣΑΛΑΤΑ ΑΠΟ ΝΟΥΓΙΓ

Ἀνακατεύετε βρασμένα νουγὶ μὲ σαλάτα πράσινη τῆς ἐποχῆς καὶ προσθέτετε λάδι καὶ ἁλάτι.

ΡΟΥΣΙΚΟ ΓΑΥΚΟΥΣΜΑ ΑΠΟ ΝΟΥΓΙΓ

100 δρ. νουγὶ βρασμένα σὲ νερὸ ἐλαφρὰ ἁλατισμένο. Τὰ στραγγίζετε, τὰ περιχύνετε μὲ κρύο νερὸ καὶ πάλι τὰ στραγγίζετε. Προσθέτετε μιὰ ἕως 2 κουταλὲς μέλι ἢ ζαχαρι, ἕνα αὐγὸ ὁλόκληρο, μιὰ χούφτα σταφίδες καὶ τὰ ἀνακατεύετε ὅλα μαζύ. Ἀλείφετε μιὰ φόρμα μὲ λάδι καὶ τὰ ρίπτετε μέσα. Κατόπιν βάζετε τὴν φόρμα στὸ φοῦρνο καὶ τὴν ἀφήνετε ἕως ὅτου τὸ γλύκυσμα ροδίσει. Τὸ σερβίρετε ζεστό.

ΡΟΥΣΙΚΟ ΓΑΥΚΟΥΣΜΑ ΜΕ ΝΟΥΓΙΓ (δεύτερος τρόπος).

Βράζετε τὰ νουγὶ ὅπως εἴπαμε παραπάνω, τὰ περιχύτε μὲ κρύο νερὸ καὶ τὰ στραγγίζετε. Προσθέτετε ἕνα αὐγό, μιὰ καλὴ κουταλιὰ βούτυρο καὶ προσθέτετε 50 δρ. τυρὶ ἀσπρο. Ἀλαλτίζετε καὶ ἀνακατεύετε. Τὰ βάζετε στὴν φόρμα τὴν ὁποίαν ἔχετε ἀλείψει μὲ βούτυρο ἢ λάδι καὶ ρίπτετε ἀπὸ πάνω κοπανισμένο ψαρωμάδι. Βάζετε τὴ φόρμα στὸ φοῦρνο καὶ ὅταν ροδίσει ἀπὸ πάνω σερβίρετε.

ΚΡΟΚΕΤΕΣ ΑΠΟ ΣΙΜΙΓΑΛΑΙ

Ρίπτετε σκορπιστὰ 75 δρ. σιμιγδάλι μέσα σὲ 150 δρ. λάδι βραστό. Ἀλαλτίζετε, λίγο μοσχοκάρυδο. Ψήνετε σὲ σιγανὴ φωτιὰ, ἀνακατεύοντας μ' ἕνα ξύλινο κουτάλι. Προσθέτετε 50 δρ. τυρὶ τριμμένο καὶ τὸ κίτρινο ἑνὸς αὐγοῦ. Ἀφήνετε νὰ κρυώσουν. Μὲ τὴν πάστα αὐτὴ φτιάνετε μπαλλάκια ἢ κυλίνδρους τοὺς ὁποίους θυτάτε μέσα σὲ κοπανισμένο ψωμάκι καὶ τοὺς τηγανίζετε μέσα σὲ καυτὸ λάδι. Ὅταν ροδίσουν εἶναι ἑτοιμα.

ΚΡΟΚΕΤΕΣ Α ΛΑ ΡΩΜΑΝΑ

Ρίττετε σκορπιστὰ 50 δρ. σιμιγδάλι σὲ 100 δρ. γάλα βραστό. Ἀλαλτίζετε, λίγο μοσχοκάρυδο. Ψήνετε σὲ σιγανὴ φωτιὰ 20 λεπτά. Ἀποσύρετε ἀπὸ τὴν φωτιὰ καὶ ἀνακατέψατε μέσα σὲ ἕνα κίτρινο αὐγοῦ. Ξαπλώνετε τὸ μίγμα σας σὲ πάχος ἑνὸς ἑκατοστοῦ πάνω σὲ μιὰ βορεψένη πλάκα. Ὅταν κρυώσει καλὰ κόψετε μὲ τὴν βοήθεια ἑνὸς ποτηριοῦ μικρὰ στρογγυλὰ κομμάτια. Τὰ βάζετε σὲ σειρὰ σὲ πιατέλλα ποὺ μπαίνει στὸ φοῦρνο. Ρίχνετε ἀπὸ πάνω τριμμένη παχειζέλα καὶ βάζετε τὴν πιατέλλα στὸ φοῦρνο.

ΠΟΛΕΝΤΑ

Ἡ πολέντα γίνεται συνήθως ἀπὸ καλαμπολένιο ἀλεύρι. Σὲ 300 δρ. βρασμένο νερὸ ρίττετε λίγο ἁλάτι καὶ 150 δρ. καλαμπαπένια ἀλεύρι, ἀνακατεύοντες καλὰ μὲ ἕνα ξύλινο κουτάλι. Ψήνετε 25 λεπτά. Προσθέτετε 20 δρ. βούτυρο καὶ 25 δρ. παρμεζάνα τριμμένη. Ἀνακατεύετε μὲ διάφορα φρέσκα λαχανικά. Μπορεῖτε ἐπίσης ἀφοῦ κρυώσει ἡ ζύμη νὰ τὴν ξαπλώσετε σὲ λεπτὸ στρῶμα ἀπάνω σὲ βορεψένη πλάκα καὶ νὰ τὴν κόψετε σὲ στρογγυλὰ κομμάτια μὲ ἕνα ποτῆρι, τὰ ὁποῖα νὰ τοποθετήσετε κατόπιν μέσα σὲ μιὰ πιατέλλα ποὺ μπαίνει στὸ φοῦρνο ρίττοντας ἀπὸ πάνω τριμμένο τυρί. Βάζετε τὴν πιατέλλα στὸ φοῦρνο ἕως ὅτου ροδίσουν.

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΕΡΩΣ ΤΟΥ ΡΟΥΣΣΩ

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 9ης ΣΕΛΙΔΟΣ]

Ὁ ἀποχαιρετισμὸς ὑπῆρξε σπληρός. Ἡ δεσποινὶς Βιλζὲν, γιὰ νὰ τὸν παρηγορήσῃ, ἀναγκάσθηκε νὰ τοῦ ὑποσχεθῇ ὅτι θὰ τοῦ ἔγραφε συχνά.

Μόλις ἐπέστρεψε στὴ Γενεύη, ὁ μικρὸς ἄρχισε τὴν ἀλληλογραφία. Ἐκείνη τοῦ ἀπαντοῦσε συγκινημένη ἀπὸ τόση ἀφοσίωση καὶ ἀνιδιοτελῆ ἀγάπη.

Ἐπὶ τέλους μιὰ μέρα ἔφθασε καὶ ἕνα γράμμα, ποὺ πλημμύρισε ἀπὸ τρελλὴ χαρὰ τὸν Ζὰν-Ζὰκ. Ἡ ἀγαπημένη του ἐθέχετο τὴν προσκλησί του καὶ θὰ πήγαινε γιὰ λίγες μέρες νὰ τὸν ἰδῇ στὴ Γενεύη!

Ἐπὶ δυὸ ἡμέρες ὁ μικρὸς βρισκόταν στὸν παράδεισο. Ἐκείνη ἦταν πάντα καλὴ γι' αὐτόν, ἀλλὰ στοὺς τρόπους της τώρα ὑπῆρχε μιὰ γλυκύτης διαφορετική, στὴν ὁποίαν ὁ νεαρὸς ποὺ δὲν εἶχε διόλου πεῖρα δὲν ἀπέδοσε σημασία.

Καὶ ἦλθε πάλι ὁ δεύτερος ἀποχαιρετισμός. Στὶς «Ἐξομολογήσεις» του ὁ Ρουσσὼ γράφει γι' αὐτόν: «Ὅταν ἔφυγε, ἤθελα νὰ πέσω στὸ νερό, καὶ γιὰ πολὺ συγκρατοῦσα μὲ κόπο τὶς φωνές μου».

Ἡ ἀπελπισία λοιπὸν τοῦ Ζὰν-Ζὰκ εἶναι μεγάλη. Ἐπιστρέφει στοῦ θείου του καὶ ἀποσύρεται σὲ μιὰ γωνιὰ, ὅπου κλαίει σιωπηλά.

Γύρω του σχολιάζουν τὴν γοργὴ ἀναχώρηση τῆς δεσποινίδος Βιλζὲν. Καὶ τὸ αὐτὶ τοῦ μικροῦ Ρουσσὼ ἀρπάζει τὴν ἀκόλουθη φράση:

— Βέβαια... Παντρεύεται πολὺ σύντομα!

Ὁ Ζὰν-Ζὰκ ὀρθώνεται μὲ βία:

— Παντρεύεται; ποιός παντρεύεται; φωτιὰ μὲ ἀγονία.

— Μὰ δὲν ξέρεις ὅτι ἡ δεσποινὶς Βιλζὲν παίρνει τὸν κ. Κριστὲν σὲ λίγες ἡμέρες;

Ἡ λύσσα καὶ ἡ ἀπελπισία γεμίζουν τὸν νέον. Καὶ μαζὶ αἰσθάνεται μιὰ πικρία διότι τὸν κορόϊδεψαν.

Ἀλλὰ ἐκεῖνος ἀκόμη ἐδῶ γιὰ μένα, φωνάζει καὶ μτήγει τὰ νύγια του μέσ' στὸ κρέας.

Ὀρκίζεται τότε νὰ μὴ συναντηθῇ πιὰ ποτὲ μαζί της. Ἐκράτησε τὸ λόγο του σ' ὅλη του τὴ ζωή. Εἴκοσι χρόνια ἀργότερα τὴν εἶδε πάλι στὴ Γενεύη. Ἀλλὰ δὲν τὴν πλησίασε ποτέ...

ΕΝΑΣ ΜΕΓΑΛΟΣ ΕΡΩΣ ΤΗΣ ΓΚΡΕΤΑΣ ΓΚΑΡΜΠΟ

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 12ης ΣΕΛΙΔΟΣ]

ποιό του. Ἀρχικὸς τὴν ἐδίδαξε νὰ βαδίζῃ, νὰ ἀποκτήσῃ τὸ ἁρμονικὸ καὶ εὐλύγιστο ἐκείνο βάδισμα, ποὺ εἶναι τὸ πρώτον βῆμα τῆς ἐπιτυχίας. Τὴν ἐδίδαξε νὰ μεταχειρίζεται τὰ χέρια καὶ τὰ μάτια της. Καὶ ἐπὶ πλέον τῆς μίλησε ἀκόμα καὶ γιὰ φιλοσοφία καὶ γιὰ ποίησιν.

Ἔνα ἐρώτημα ἐγείρεται ἐδῶ: Ὁ Στίλλερ εἶχε ἀρχίσει ν' ἀγαπᾶ τὴν Γκρέτα; Δὲν τὸ γνωρίζω καὶ δὲν μπορῶ νὰ τὸ βεβαιώσω, διότι ὁ Στίλλερ ἦταν ἕνας ἄνθρωπος σιωπηλὸς καὶ φαυναρευτικὸς ἀπαθής. Ἴσως τὴν ἀγεποῦσε, ἀλλὰ εἶναι πιθανὸν ὅτι δὲν τῆς τὸ εἶπε ποτέ. Ἴσως ἁπλῶς φιλοσοξοῦσε νὰ πλάσῃ μιὰ μεγάλη καλλιτέχνιδα. Καὶ αὐτὸ τοῦλάχιστον τὸ κατόρθωσε.

Ἐπὶ τὴν ἐκείνη ὁ Ἄνναρ καὶ ἐγὼ ἐργασθήκαμε καλά. Ἐγκατασταθήκαμε σὲ μιὰ βίλλα στὴν Μάλιμπ-σόαντ. Ἕνα βράδυ, γιὰ νὰ ἐγκαινιάσουμε τὴ νέα μας κατοικία, καλέσαμε σὲ δεῖπνο τὸν Στίλλερ καὶ τὴν Γκάρμπο. Ἐκείνη ἦλθε μὲ ἕνα ἁπλὸ γκρίζο φόρεμα καὶ φαντόναν διαρκοῦς εὐθυμη. Εἶχε τὸ ψέλιο στὸ πρόσωπο, ἀλλὰ ἐγὼ διέκρινα ὅτι στὸ βάθος μιὰ μελαγχολία τῆς ἐπίεζε τὴν ψυχή. Ὁ πρώτος μεγάλος σταθμὸς στὸν ἔρωτά της, γεμάτος ἐνθουσιασμὸ καὶ ξεγνοιασιά, εἶχε πιὰ περάσει!

Ὁ Χάνσον ἄρχισε νὰ κατεβάζῃ τὰ ποτήρια τὸ ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου, γεμάτα μὲ «σνάπ», ἕνα ὑνατὸ ἀπεριτίφ συηδιό. Ὅλα τὰ φαγητὰ ἦσαν μαγειρεμένα συυηδικὰ καὶ ὁ Στίλλερ ἐμάλλωνε τὴν Γκρέτα, ἡ ὁποία ἔτρωγε μὲ ἀπληστίαν ἕνα φαγητὸ μὲ μακαρόνια, ποὺ συνήθιζε στὴν πατρίδα της. Τὴν εἶχε διδάξει ὅτι ὤφειλε νὰ ἀποφεύγῃ μὲ κάθε τρόπον τὸ πάχος...

∴

Ὅλοι μας ἤμαστε εὔθυμοι, ἀλλὰ ἐνῷ ὁ Ἄνναρ ἐξακολουθοῦσε νὰ πίνῃ κατὰ κόρον, ἡ Γκρέτα σηκώθηκε ἀπότομα καὶ βγῆκε ἔξω. Ὁ Στίλλερ τὴν ἀκολούθησε. Ἀμέσως ἔπειτα ἀντήχησε τὸ τηλέφωνο. Ἤταν ἡ Κλάρα Μπόυ,

ΟΤΑΝ ΠΡΟΣΤΑΖΕΙ ΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ...

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 13ης ΣΕΛΙΔΟΣ]

φάντασμα τοῦὑπερήφανου ἀξιωματικοῦ ποὺ ἦταν ἄλλοτε. Πῶς εἶχε κατορθώσει ἡ μητέρα του νὰ τὰ βγάζῃ πέρα μὲ τὴν μικοὴ σύνταξι τοῦ συζύγου της καὶ μὲ τὰ λιγοστὰ ποὺ κέρδιζε μὲ τὰ κεντήματά της; Ὁ Φερδινάνδος ἀποροῦσε. Τὴν εἶδε νὰ κλαίῃ γιὰ πρώτη φορὰ ὅταν κατώρθωσε νὰ τὸν πάρουν γιὰ ταξιθέτη σ' ἕνα θέατρο. Ἀλλὰ αὐτὸς, γιὰ πρώτη φορὰ ἦταν εὐτυχισμένος γιατὶ μποροῦσε νὰ βοηθήσῃ λίγο τὴ μητέρα του. Στὸ σπίτι εἶχε φαγητὸ καὶ στὰ κρεββάτια ξαπλώναλαν ἀθηνιοὰ σεντόνια, ἀντὶ τὰ χάρτινα ποὺ εἴχαν ὅταν γεννήθηκε ἡ "Ἄννα. Τὴν ἡμέρα ποὺ πρωτοεμφανίσθηκε ὡς ἠθοποιὸς, ὁ πατέρας του εἶχε χαμογελάσει μελαγχολικά :

— Παράξενο ἐπάγγελμα αὐτὸ γιὰ ἕνα βαρῶνο φὸν Σεψιπτουερ, εἶχε πῆ.

Ἀλλὰ τὰ ἀνέκδοτα τοῦ Φερδινάνδου γιὰ τὴν ζωὴ τῶν παρασκηνίων τὸν εἶχαν κάνει νὰ γελάσῃ, γιὰ πρώτη φορά, ἔπειτα ἀπὸ χρόνια.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΟΛΟΝ ΤΖΙΜ ΜΟΛΙΣΟΝ ΕΚΔΙΔΕΙ ΒΙΒΛΙΟΝ

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 9ης ΣΕΛΙΔΟΣ]

ἐπ' ἀοιστὸν χρόνον ὁ ἕνας μακρὺν ἀπὸ τὸν ἄλλον.

ΤΟ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟ ΜΑΣ «ΚΟΜΗΤΗΣ»

Μλνπενγκόλι: Τὸ ἀεροπλάνο μας, ποὺ μᾶς κόστισε τόσο ἀκριβὰ καὶ μᾶς ἄνθιζε ἐξ ἡμισείας, μᾶς ἐπεσφάλνε γιὰ τὴν πτῆσι μας πρὸς Ἀδσταλλὰν. Ἤμουν ἀπηλπισμένη. Δὲν εἶχα ποτὲ πιλοτάρει τὸ μηχάνημα αὐτό, μολονότι ἀνέβηκα πολλὲς φορὰς ἐπάνω του μὲ τὸν Τζίμ. Ἐνθαρυνσμένη ἀπ' ἄλους αὐτοὺς ποὺ εἴχαν δοκιμάσει τὸ μηχάνημα αὐτό, τὸ ταγόταρο ποὺ ἐγώνισε ποτὲ ἡ Ἀγγλία, ἐφοβήθηκα, παρ' ὅλα ταῦτα ὅμως τὸ ἀπαγγελλατικὸ μου γόητρο μὲ ὤθει: εἰς τὸ νὰ τὸ πιλοτάρω ἐν τέλει.

Ὁ Τζίμ δὲν ἤτο τῆς γνώμης μου καὶ νομίζω πὼς φοβόσουναν μήπως κάτι μαζὶ μὲ τὴ γυναίκα του καὶ τὸ ἀεροπλάνο του. Ἤμουν παραδόξως νευρικὴ καὶ μιὰ ἡμέρα ὁ πατέρας μου μὲ θρῆκε σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ ἀεροδρομίου νὰ κλαίω μὲ χονδρὰ δάκρυα σὰν μικρὸ παιδί.

—Τί! μοῦ λέγει, ἐπλημώσατε καθόλας τὴ μισὴ ἀξία τοῦ ἀεροπλάνου. Ἔχεις συνεπῶς τὰ ἴδια δικαιώματα μὲ τὸν Τζίμ νὰ πιλοτάρῃς.

—Ναί! ἀπήντησα, ἀλλ' εἶνε καλλίτερος πιλότος κι' ἐκεῖνο ποὺ πρωτεύει εἶνε νὰ νικήσουμε.

Ἀλλὰ δὲν μποροῦσα πιὰ νὰ κρατηθῶ. «Πρέπει νὰ πιλοτάρω, ἐπανέλαβα, ἀλλοιῶς θὰ τὸ θεωρῶ ὡς αἶσχος γιὰ ἐλη τὴ ζωή μου».

Ἐκαλόπασα τοὺς μηχανικοὺς καὶ τοὺς ἔβασα τὴν ἐντολὴ νὰ ἑτοιμάσουν τὸ ἀεροπλάνο γιὰ μιὰ πτῆση.

Ὁ Τζίμ ἔφθασε πνευστιὸν καὶ ὅταν εἶδε πὼς ἤμουν ἀποφασισμένη νὰ πετάξω ὁπωσδήποτε καὶ πὼς δὲν ἐπετύγχανε νὰ μὲ κάνῃ νὰ ἀλλάξω γνώμη, μοῦ ἐζήτησε νὰ παρμένω τοῦλάχιστον γιὰ νὰ πετάχτῃ νὰ κάμῃ μιὰ ἀκρίβεια ἐπὶ τοῦ ἀεροπλάνου.

Η ΑΡΧΗ ΤΟΥ ΤΕΛΟΥΣ

Ἐγὼ εὐοισκόμουνα εἰς τὸ Λονδῖνον, ὁ Τζίμ ἔκανε ταξεῖδι γύρω ἀπὸ τὸν κόσμο. Μόλις ἐπληροφορήθη τὴν προσπάθειά μου γιὰ τὴν κατάφοιφι τοῦ σκόδο ἐπὶ τῆς ἀποστάσεως Λονδῖνον—Ἀκρωτηρίου Καλῆς Ἐλπίδος, ἀπεφάσισε νὰ γυρίσῃ. Ἔφθασε δυὸ ἡμέρες ποὸ τῆς δεύτερης προσπαθειάς μου. Ὅταν ἐξαναγόρτεια ἐσυγκάζεια στὸς κοσμικοὺς κύκλους κι' ἔπρεπα ἐπίγκεια στὴ Νότιο Γαλλία. Ἀντελαμβανόμηθα πλέον ὅτι ποσοχήγιζε τὸ τέλος τῆς ἐνόησεώς μας κι' ἀπαρασόκαμε, κοινῆ συμφωνίᾳ, νὰ τελειώσουμε τὴ συμβίωσί μας φιλικὰ, φεύγοντες καθένας χωριστὰ γιὰ τὴν ἀνάπαυσί του. Ὁ Τζίμ δὲν μοῦ ὀμίλγαε σχετικὰ γιὰ τὰ σχέδιά του ὅπως διαγεῖφη ἐκ νέου τὴν Ἀτλαντικό. Ἐπιστρέφαμε στὸ Λονδῖνο κι' ἐκεῖ τὸν ὑπαχρέωσα νὰ πάῃ τὴς ἀποσκευές του καὶ νὰ ζῇῃ ἀλλοῦ, μέχρις ὅτου ἐπιτύχω τὸ διζζοῦτό μου.

Ἐτεῖγγε πεφγμαὶ στὸ ξενοδοχεῖο. Τὸν εἶδα μιὰ φορὰ ἀκόμα καὶ μὲ ἐπλληροφόρησε πὼς εἶγε εἴδει χρηματοδότας, οἵτινες θὰ τοῦ ἔδιδαν τὰ ἀναγκαῖα χρήματα γιὰ τὴν ὑπαστλαντικὴ πτῆσι του, τὴν ὁποίαν θὰ ἀπεκμιετοποιεῖ λέγαν συντόμως.

Τοῦ ἐζήτησα νὰ δώσῃ ἕνα ἀνακοινωθὲν στὸν τύπο γιὰ νὰ ἀναγγεῖλῃ τὸ χωρισμό μας. Ἔκτοτε δὲν τὸν ξανκεῖδα πιά.

Ἔνῳ ἐβρίσκοσο στὴν Ἀμερική, ὅπου ἐπαρμένε τὸ νέο του ἀεροπλάνο, μοῦ συνέβη ἑπάνω στὸ Μπήτσκοβρὰρ μου τὸ ἀτύχημά μου. Ἐλέχθη τότε ὅτι εὐοισκόμουν σὲ μιὰ κατάστασι συντριδῆς λόγῳ τῆς ἀποσκέας τοῦ Τζίμ καὶ ὅτι ἡ πτῆσις του μὲ ἔκανε νευρική.

Μιὰ εὐκαιρία, ὡς ἀπὸ θεοῦ, παρουσιάσθη γιὰ νὰ ἀποκαταστήσῃ τὰ πράγματα. Ἔκαμα διάφορες ἐκμυστηρεύσεις στοὺς ἀγκιοσιογράφους καὶ τοὺς ἐζήτησα νὰ ἀνθέσουν τὰ πράγματα μὲ ἀξιοπρέπειαν καὶ δικαιοτικόθητα. Ὅλοι ἐκράτησαν τὸ λόγο τους. Δυστυχῶς δὲν εἶχα ἀσφαθῆ τὴ συγκίνησι ποὺ αἱ δηλώσεις μου αὐτὲς θὰ μοῦ μποροῦσαν νὰ προκαλέσουν στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, τὴ στιγμὴ μάλιστα ἀκριδῶς ποὺ ὁ Τζίμ ἔφευγε γιὰ τὴν ὑπαχτλαντικὴ του πτῆσι. Ἂν εἶχα ἀσφαθῆ τὶς συνέπειες τῶν λόγων μου θὰ εἶχα σκοτοθῆ. Εἶνε πολὺ δύσκολο νὰ ξέρῃ κανεὶς τί πράπει νὰ κάμῃς κάθε φορά.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ - ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Γεφύρωσις τῶν αἰώνων

Πρὸ εἴκοσι ἐτῶν ἀκόμη ζοῦσε μιὰ γυναῖκα ποὺ γνώριστε μιὰ ἄλλη, ποὺ ὁ σύζυγός της ἀνῆκε στὴν Ἀλλὴ Λουδοβίκου 14ου.

Αὐτὸ φαίνεται σὰν ψέμμα καὶ σὰν παραδοξολογία. Καὶ ὅμως δὲν εἶναι. Ἡ γυναῖκα αὐτὴ εἶναι ἡ αὐτοκράτειρα Εὐγενία ποὺ πέθανε στὰ 1920. Εἶχε γεννηθῆ στὰ 1826 καὶ κατὰ τὴν νιότητά της εἶχε γνωρίσει τὴν δούκισσα Ρισελιέ. Στὰ 1870 ὁ στρατάρχης δοὺξ ντὲ Ρισελιὲ παντρεύθηκε, σὲ ἡλικία 84 ἐτῶν μὲ μιὰ πολὺ νέα γυναῖκα, ποὺ ἡ μέλλουσα αὐτοκράτειρα —τότε ἀκόμη Εὐγενία ντὲ Μοντιζὸ— ἐγνώριζε στὰ 1840. Ὁ δοὺξ ντὲ Ρισελιέ, μέγας γόης, μιὰ φυσιογνωμία ἀπ' τὶς πιὸ περίεργες τοῦ 18ου αἰώνος, παντρευόταν τότε γιὰ τρίτη φορά. Εἶχε ζήσει ὀπὸ τρεῖς βασιλεῖς καὶ εἶχε πανδρευθῆ σὲ ἡλικία 14 ἐτῶν κατὰ τὴν ἐποχὴν Λουδοβίκου 15ου καὶ 84 ἐτῶν στὴν ἐποχὴν Λουδοβίκου 16ου.

Κι' ἔτσι ἡ γρηᾶ δούκισσα, μποροῦσε νὰ λέῃ στὴν Εὐγενία : «Ὅταν ὁ ἄνδρας μου ἦταν στὴν Ἀλλὴ Λουδοβίκου 14ου...».

Κάπου κτύπησε μὰ δὲν ξέρει τί συνέβη

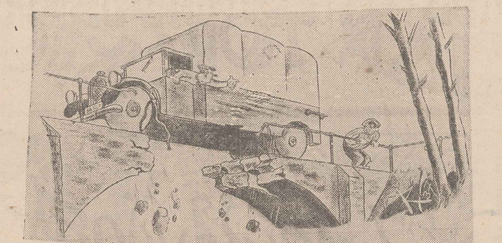

—Τί κρατᾶς τὰ σίδερα ἐρὲ ἐλλκα ! Πες μου καλλιτερα τὶ νὰ κάνω, νὰ τραβήξω μπρὸς ἢ νὰ κάνω πίσω;

"Ενα ἀνέκδοτο τοῦ Μαίτερλιγκ

Ὁ μέγας συγγραφεὺς Μωρὶς Μαίτερλιγκ εἶχε κάποτε μεταβῆ στὴν Ἀμερικὴ διὰ νὰ δόσῃ μίαν σειρὰν διαλέξεων. Ἡ φωτογραφία του ἦτο δημοσιευμένη εἰς ὅλας τὰς ἐφημερίδας, ἀφισσαρισμένη σὲ ὅλους τοὺς τοίχους. "Ενας Ἀμερικανὸς τὸν ἀνεγνώρισε στὸ δρόμο καὶ τοῦ ἔτεινε μὲ μεγάλην οἰκειότητα τὸ χέρι.

— Εἶμαι εὐτυχὴς ποὺ σφίγγω τὸ χέρι ἑνὸς ἀνθρώπου ποὺ κερδίζει τόσα χρήματα....

— "Ω, παίρνω μερικὰ συγγραφικὰ δικαιώματα. τίποτα παραπάνω....

— Κατεργάρη, δὲν θὰ μὲ κάνετε νὰ πιστέψω πὼς δὲν κερδίζετε ἑκατομμύρια μὲ τὰ σοφοῦνιά σας....

Ὁ Μαίτερλιγκ τὸν κύτταξε σαστισμένος. Ἐπέρασε καιρὸς γιὰ νὰ μάθῃ ὅτι σ' ὅλην τὴν Ἀμερικὴν πουλοῦσαν Ἕνα σαποῦνι ποὺ εἶχε βαπτίσει «Γαλάζιο Πουλί»....

Ἡ ἀλληλογραφία μας

ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ ΜΕ ΤΙΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ

Ἡ αἰσθηματικὴ ἀλληλογραφία

Μαρ. Ι., Θεσσαλονίκην. Μοῦ λέτε πὼς ἐπαντρεμένη μ' ἕνα ἀγρονόο «πειρωσῆς», ἀλλὰ ἐσεῖς βιάζετε νὰ ἐρωτετε τὰ φρὰ τέταρτα τοῦ χρόνου στὰ κτήματά του. Αὐτὸ σᾶς δυσαρεστεῖ καὶ θὰ θέλατε νὰ ἐρωτᾶ τὴν ἐξοχὴ κῶς καὶ θέλετε νὰ ζητήσετε τὸ διαζύγιο, γιατὶ δὲν ἀγαπᾶτε τὴν ἐξοχικὴ ζωή. Καὶ ὅμως ἡ ἀγροτικὴ ζωὴ ἔχει τὰ θέλγητρά της. Εἶνε τόσο ὡραία ἡ φύσις καὶ τόσο ἐλκυστικὴ γιὰ κείνους ποὺ τὴν ἀγαποῦν καὶ νοιώθουν τὴν ὠφορρία της. Τί θὰ σᾶς ὠφελῆσῃ νὰ γκρινιάζετε, νὰ θυσανιαχαστῆτε καὶ νὰ θυσκρεοιτῆτε τόσο πολὺ τὸν ἄνδρα σας; Πρὶν παντρευθῆτε ἔπρεπε νὰ συλλογιστῆτε πὼς ἔνας γεωπόνος δὲν μπορεῖ ν' ἀφήσῃ τὰ κτήματά του σὲ ξένα χέρια καὶ νὰ ἐμπιστευθῇ τὴ διοχείρισί τους σὲ ξένους ἀνθρώπους ἀνεξέλεγκτα. Δεχθῆκατε τότε τὶς ἀπόψεις τοῦ ἀγροβιοκτατικοῦ σας, ἀφοῦ ἐκαθέχθηκατε νὰ γίνετε γυναῖκα του καὶ νὰ ζῆσετε στὴν ἐξοχή. Σήμερα ἔχετε δυὸ χαριτωμένα παιδάκια. Ἡ ἀπομονὴ σας νὰ φύγετε ἀπ' τὰ κτήματά σας καὶ νὰ ζῆσετε στὴν Ἀθήνα εἶνε ἐγκληματικὴ —μὲ συγχωρεῖτε γιὰ τὴ βαριὰ λέξη— κατὰ τὴ γνώμη μου. Ἂν λέγω ἐγκληματική, ἐξηγοῦμαι, ἀγαπητὴ φίλη. Ὁ ἄνδρας σας φυσικὰ δὲ θὰ μπορῇ νὰ ζῇ μαζύ σας. Θὰ τὸν ἀφήστε λοιπὸν νὰ κάθεται ὁλομόναχος στὸ κτῆμα καὶ νὰ κρατάτε δυὸ σπίτια; νὰ γίνωνται διπλὰ ἔξοδα; Θέλετε νὰ ζητήσετε τὸ διαζύγιο; Μὰ ποιὰ πρόφασι θὰ βρῆτε γιὰ νὰ σᾶς τὸ δώσῃ; Θὰ προφασισθῆτε πὼς δὲ σᾶς ἀρέσει ἡ ἐξοχικὴ ζωή; Ἂν ὁ ἄνδρας σας παραδέχεται τοὺς βαρεῖς μῆνες τοῦ χειμώνα νὰ τοὺς περνάτε στὴν Ἀθήνα, μὴ γκρινιάζετε καὶ μὴν ἀδημονεῖτε, ἀγαπητὴ μου φίλη. Τὰ παιδιά σας εἶνε ἀκόμα πολὺ μικρὰ καὶ εἶνε ἀδύνατο νὰ προφασισθῆτε τὸ σχολεῖο, ἀφοῦ κεῖνος ἀπ' ἐπιμόνου τρέπει νὰ πάρετε μιὰ δασκαλίτσα, ποὺ θὰ τοὺς διδάξῃ τὰ πρῶτα γράμματα. Ἀλλὰ κοιτᾶτε νὰ τὴ μὴ ρωτᾶτε τὴ γνώμη μου γιὰ τὰ οἰκογενειακά σας. Σᾶς λέω λοιπὸν νὰ παιοετε τὴ γκρίνια, ν' ἀλλάξετε τακτικὴ καὶ νὰ παραδεχθῆτε πὼς κανεὶς δὲ σᾶς καταδικάζει γιὰ τὴν ζῆτε στὴν κόλασι, ὅπως μοῦ γράφετε. Τὸ κτῆμα σας εἶνε μεγάλο, τὸ περιβόλι σας θαυμάσια περιποιημένο, τὸ σπίτι σας βολικό, ζεστό, στεραιωμένο μὲ προσανάδα. Ἔχετε ὅλα τὰ καφόμορφα ποὺ ἄλλοι στεροῦνται ἐντελῶς; ὁ ἄνδρας σας εἶνε καλός, τὰ παιδιά σας χαριτωμένα. Μπορεῖτε νὰ ζῆτε στὴν πολιτεία καὶ νὰ ἀστατε δυστυχισμένη, νὰ ἔχετε οἰκονομικὲς δυσχέρειες, νὰ εἶσθε ἀρρωστη καὶ κακομοιριασμένη. Τὴν ἐπιχη σας θὰ τὴ ζηλεύανε πολλὲς γυναῖκες, ποὺ δὲν εἶνε προνομιοῦχοι σὰν καὶ σᾶς. Μιὰ παρομοίωσι μὲς λέει πὼς ἐμεῖς δὲν πρέπει νὰ γκρινιάζῃ κανένας μὲ δ,τι ἔχει, ἐφὸ μπορεῖ νὰ τὸ χάσῃ κ' αὐτὸ καὶ νὰ μείνῃ σὰν τὸν Ἰώβ.

Μαρμαρένη τουλίπα, Ἀργοστόλι Κεφαλληνίας. Ὑπακούσατε τὸν πατέρα σας καὶ μὴν κάνετε τρελλὲς, ἀγαπητὴ μου φίλη. Αὐτὸς